

INTERNATIONAL PROGRAM

საერთაშორისო პროგრამა

2010

TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE

თბილისის საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი

სარჩევი CONTENT

თბილისის
საერთაშორისო
თეატრალური
ფესტივალი

TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE

ლიტვა, ვილნიუსის საქალაქო თეატრი, „ჰამლეტი“ / Lithuania, OKT Theatre “HAMLET”

იტალია, მილანის პიკოლო თეატრი, „არლეკინი, ორი ბატონის მსახური“
Italy, Picollo Theatre, Milan, “ARLECCHINO, SERVANT OF TWO MASTERS”

გერმანია, თეატრი ძაფებზე, „იორინდე და იორინგელი“ / Germany, Theatre on the Thread, “JORINDE AND JORINGEL”

სომხეთი, ერევანის მოზარდ მყურებელთა სახელმწიფო თეატრი, „ღრუბლები“
Armenia, Yerevan State Youth Theatre, “CLOUDS”

ესტონეთი, პიარნუს ენდლას თეატრი, „მონატრება“ / Estonia, Pärnu Theatre Endla, “THIRST”

ლიტვა, თეატრი მენო ფორტასი, „ჰამლეტი“ / Lithuania, Theatre Meno Fortas, “HAMLET”

საფრანგეთი, სასცენო ხელოვნების კომპანია, „ციცინო ანუ პოლიტიკური პიესა“
France, La Compagnie L'ART SCENIQUE, “TSITSINO'S WORLD OR POLITICAL PLAY”

ხორვატია, რიეკას HKD თეატრი, „სამსხევი“ / Croatia, HKD Theatre, Rijeka, “MENAGERIE”

ირანის თოჯინების თეატრი „არანი“, „როსტამი და ზოჰრაბი“
Aran Puppet Theatre, Iran, “ROSTAM AND SOHRAB”

დიდი ბრიტანეთი, კომპანია Imitating The Dog, „სასტუმრო მათუსალა“ / UK, Imitating The Dog, “HOTEL METHUSELAH”

რუსეთი, გიორგი ტოვსტონოგოვის სახელობის დიდი დრამატული თეატრი, „კოპენჰაგენი“
Russia, BDT Theatre, “COPENHAGEN”

ისრაელი, თანამედროვე ცეკვის კომპანია კიბუცი, „ბნელ ბაღში“
Israel, Kibbutz Contemporary Dance Company, “IN THE BLACK GARDEN”

ფესტივალის ინიციატორი და მასპინძელი
ქალაქ თბილისის მერია

TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE IS
INITIATED AND HOSTED BY MUNICIPALITY OF TBILISI

ფესტივალის პარტნიორი

FESTIVAL PARTNER

საქართველოს კულტურისა
და ეთნოლოგიის ცენტრი
სამინისტრო

ჩვენთვის დიდი პატივია, რომ ფესტივალს მხარი დაუჭირა ქართულმა და
საერთაშორისო ორგანიზაციებმა და კომპანიებმა საქართველოში და
მის ფარგლებს გარეთ

IT IS A BIG HONOR FOR US THAT FESTIVAL WAS SUPPORTED BY GEORGIAN AND
INTERNATIONAL ORGANIZATIONS AND COMPANIES IN GEORGIA AND OUTSIDE

კორპორატიული პარტნიორი / CORPORATE PARTNER

პროექტის პარტნიორი / PROJECT PARTNER

ერანის ისლამური რესპუბლიკის საელჩო
კულტურის სამსახური

ოფიციალური გადაგზიდი / OFFICIAL CARRIER

airBaltic

პარტნიორები / PARTNERS

ფესტივალის მასპინძელი / FESTIVAL HOSTS

Beaumonde Garden

Cafe 10'a

RESTAURANT
VILLAGE
HOUSE

MARJAROFF EXPRESS

სპონსორები / SPONSORS

Georgian Industrial Group

საინფორმაციო მხარდაჭერა / MEDIA SUPPORT

24 საათი

ტელევიზია

GEOORGIA TODAY

FORUMS

საბჭოთაო

RADIO MUZA

თბილისის საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი

21-ე საუკუნე გამოჩენილია კულტურის საზღვრების გაფართოებითა და მეტი ინტერნაციონალიზაციით. ამ პროცესში ყველაზე მნიშვნელოვანი როლი ფესტივალებს უკავია — ფესტივალები კულტურული თანამშრომლობისა და საერთაშორისო სივრცეში ინტეგრაციის საუკეთესო საშუალებაა.

თეატრალური ფესტივალი ყველა ქვეყნისათვის განსაკუთრებული პროვილეგიაა და ფუფუნება, არა მხოლოდ ფინანსური, შემოქმედებითი ფუფუნება.

ფესტივალი, განსაკუთრებით წარმატების შემთხვევაში, კულტურულ ცხოვრებას აცოცხლებს, პროფესიონალებისათვის კი იგი ერთგვარი ტრანსფერ ცენტრია, რომელსაც ახალი შემოქმედებითი პოტენციალით ავსებს ატმოსფეროს, ქმნის განვითარების, წარმოდგენის ახალ პერსპექტივას.

ფესტივალი, როგორც წესი, ქალაქის კულტურულ პოტენციალს აკავშირებს და აერთიანებს და ამითი მაცურებელს, მოსახლეობას საკუთარ ქალაქსა და ქვეყანაზე ახალ პერსპექტივას უქმნის კულტურულ და სოციალურ კონტექსტში.

მთავარია, როგორი იქნება ფესტივალი, რას მისცემს იგი თბილისს, თბილისის იმ ლეგენდას და მითს, რომლის ხიბლი დიდად განსაზღვრავს საერთაშორისო სამყაროს დაინტერესებას ფესტივალის მიმართ, რას მისცემს ფესტივალი პროფესიონალებს, რა შემოქმედებით პერსპექტივას შეუქმნის თეატრს.

ფესტივალის მისია:

ფესტივალი პროფესიონალებისათვის ფესტივალი საოცნებო უნდა გახდეს, ხოლო მაცურელებისათვის განსაკუთრებული მოვლენა, განსხვავებული, არაორდინარული ცხოვრების შესაძლებლობა; საქართველოსათვის — კი სავიზიტო ბარათი სამყაროში.

ფესტივალის მიზანი ქართული თეატრისა და კულტურის, თბილისისა და საქართველოს პოპულარიზაციაა მსოფლიოს ყველაზე მნიშვნელოვან კულტურულ და ინტელექტუალურ მოვლენათა რიგში.

პროგრამა 2010 :

- საერთაშორისო პროგრამა
- ქართული სპექტაკლების პროგრამა
- სემინარები, გამოფენები, პრეზენტაციები

ორგანიზაციული სტრუქტურა

ფესტივალი დაფუძნებულია 2009 წელს ქალაქ თბილისის მერიის ინიციატივით როგორც საჯარო სამართლის იურიდიული პირი: „თბილისის საერთაშორისო ხელოვნების საფესტივალო ცენტრი“. გააჩნია საკუთარი ანგარიში, ბეჭედი და ემბლემა.

ცენტრი შედგება დირექტორის, მრჩეველთა საბჭოსა და სამუშაო გუნდისაგან.

ფესტივალის მრჩეველთა საბჭო:

გიგი უგულავა – თბილისის მერი, ქალაქ თბილისის მთავრობის თავმჯდომარე

ნიკოლოზ რურუა – საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის მინისტრი

ზაალ სამადაშვილი – მწერალი, თბილისის საკრებულოს თავმჯდომარე

იოსი ტალ-განი – დირექტორი, ისრაელის ფესტივალი, ისრაელი
თემურ ჩხეიძე – რეჟისორი, დიდი დრამატული თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელი, პეტერბურგი, რუსეთი

როჯერ მაკკენი – თეატრალური ექსპერტი, პროდიუსერი, დირექტორი, დიდი ბრიტანეთი

გოგი მარგველაშვილი – რეჟისორი, შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო თეატრისა და კინოს უნივერსიტეტის რექტორი

კონსტანტინე კირიაკი – სიბიუს საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალის სამხატვრო ხელმძღვანელი, პროდიუსერი, რუმინეთი

ზაალ ჩიქობავა – შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრის მმართველი

თამარ კირვალიძე – საგარეო ურთიერთობისა და მედია კომუნიკაციის დირექტორი, თიბისი ბანკი

ნიკალა ჯუღელი – ბიზნესმენი, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი

ფესტივალის ოფისი

ფესტივალის ოფისი მდებარეობს მარჯანიშვილის თეატრში, მისამართი: მარჯანიშვილის ქ. 8

ფესტივალის მასპინძელი თეატრები:

- რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
- მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
- მიხეილ თუმანიშვილის სახელობის კინომსახიობთა თეატრი
- ვასო აბაშიძის სახელობის მუსიკისა და დრამის თეატრი
- გრიბოედოვის სახელობის სახელმწიფო რუსული დრამატული თეატრი
- თავისუფალი თეატრი
- სანდრო ახმეტელის სახელობის დრამატული თეატრი
- სამეფო უბნის თეატრი

თბილისის საერთაშორისო თეატრალური

ფესტივალი 2010 წელი

პროგრამა

ქართული სპექტაკლების პროგრამა

29 სექტემბერი - 2 ოქტომბერი

საერთაშორისო პროგრამა

3-15 ოქტომბერი

პროფესიონალ კრიტიკოსთა სიმპოზიუმი – კულტურული ხიდი

1-2 ოქტომბერი

თეატრი-მაცურებელი-კრიტიკა: „ბერმუდის სამკუთხედი“ თუ „იდიალური სამეული“
სასტუმრო „ციტადინი“, თავისუფლების მოედანი 4

პორეპოპები და მასტერკლასები

11:00 , 4 ოქტომბერი , 2010

ფარუჩო სოლარის მასტერკლასი კომედია დელ'არტაზე.

პიკოლო თეატრი, იტალია

შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო თეატრისა და კინოს უნივერსიტეტი
რუსთაველის გამზირი 19

14 და 15 ოქტომბერი

კომპანია “IMMITATING THE DOG”- ის პორეპოპები, დიდი ბრიტანეთი

ინტერაქტიური ტექნოლოგიები

ექსპერიმენტული ტექსტები

შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო თეატრისა და კინოს უნივერსიტეტი
რუსთაველის გამზირი 19

პრეზენტაციები:

6 ოქტომბერი , 17:00, მარჯანიშვილის თეატრი, მცირე სცენა „სხვენი“. მარჯანიშვილის ქ. 8

საუკეთესო ამერიკელი დრამატურგის საუკეთესო პიესა „კამინო რეალი“, ტენესი უილიამსი, პირველი თარგმანი საქართველოში!

მანანა ანთაძე მთარგმნელი, მიხეილ თუმანიშვილის ფონდის დამაარსებელი, ყოველწლიური პრემიების „საუკეთესო თარგმანები“ და „ახალი ქართული პიესა“ დამაარსებელი და ხელმძღვანელი.

გამომცემლობა „აგორა“, თარგმანი და გამოცემა დაფინანსებულია ამერიკის შეერთებული შტატების საელჩოს მიერ

8 ოქტომბერი, 17:00, „ქიმირონი“, შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
რუსთაველის გამზირი 17

აკაკი ვასაძის (მე-20-ე საუკუნის გამოჩენილი მსახიობი, რეჟისორი და საზოგადო მოღვაწე) წიგნების — „მოგონებები, ფიქრები“ — (I-II, მეორე შევსებული გამოცემა) გაყიდვა-პრეზენტაცია.

პროექტის ავტორი: მაკა ვასაძე, თეატრთმცოდნე, კრიტიკოსი, გაზეთ „კულტურას“ რედაქტორი

გამოფენა

„ფოტოსესია 2009“ — თეონა კვეზერელის, თაკო რობაქიძისა და ხატია ფსუტურის ფოტონამუშევრების გამოფენა. 2009 წლის ფესტივალის სპექტაკლებისა და მოვლენების კოლექცია.

ყველა პრეზენტაცია და მასტერკლასი ფესტივალისათვის საჩუქარია !

და არ დაივიწყოთ : ფესტივალის კლუბი 10 A - გელოდებთ ყოველდღე ღვინით გაჯეებული შემოქმედებითი ატმოსფეროთი !

TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE

TBILISI INTERNATIONAL, is founded by Tbilisi Municipality, by initiative of Tbilisi Mayor Gigi Ugulava in 2009. Charm of one of the oldest cities in the world - Tbilisi - its atmosphere and diversity, its culture and life, its vitality is something, that could create unforgettable experience and inspiration for all participants.

The Festival runs every year by the end of September, beginning of October and is one of the major events in International life of Georgia. But not only - it is becoming one of the main performing arts events in Caucasia, attracting attention of the most well-known, creative, provocative and innovative theater productions from the world, a meeting point of Europe and Asia, of many countries and places in one of the most beautiful, warm, unique theatrical and cultural TBILISI, the capital of Georgia.

Briefly about the first edition of TBILISI INTERNATIONAL - 2009

In 2009 the Festival hosted 15 performances from 13 different countries of Europe, Caucasia and Asia. We had 350 guests and many spectators, with wide media coverage and international publications.

The Georgian Show Case- one of the major events of the Festival hosted 51 theater producers and critics from Europe and Asia. 27 Georgian performances were shown during the 4 days of Georgian Show Case. As a result, several Georgian productions are invited to the international festivals abroad and co-productions with the theaters from Europe are also initiated.

2010 TBS INTERNATIONAL

- INTERNATIONAL PROGRAM
- GEORGIAN SHOWCASE
- MASTERCLASSES, WORKSHOPS AND EXHIBITIONS

Special events and programs for artists, public and guests will add passion to FESTIVAL.

Cultural cooperation in general and exchanges between artists and other cultural professionals are most important tool for artistic development, for friendship and sure, for peace. We aim TBILISI INTERNATIONAL - with its artistic delights will enliven the development and increase the degree of cooperation and interchange between Georgia, Caucasia and other parts of the world.

Festival Structure

The Festival consists of Festival director's office and small staff working on temporary basis.

Festival Office:

Kote Marjanishvili State Drama Theatre
Marjanishvili 8, 0102, Tbilisi, Georgia
Tel/Fax: + 995 32 95 40 01

Information: + 995 32 95 35 82 / 95 43 07

Festival Board:

- Gigi Ugulava** – Mayor of Tbilisi, Head of Tbilisi Government
Nikoloz Rurua - Minister, Ministry of Culture and Monuments Protection of Georgia
Zaal Samadashvili - Writer, Head of Tbilisi Local Government,
Yossi Tal-Gan – Director, Israel Festival, Jerusalem, Israel
Constantin Chiriac - Producer, Artistic director of International Festival of Theater, Sibiu, Romania
Temur Chkheidze - Stage Director, Artistic Director, BDT, St. Petersburg, Russia
Gogi Margvelashvili - Rector, Tbilisi Shota Rustaveli State University of Theater and Cinema
Zaal Chikobava - General Manager, Shota Rustaveli State Drama Theatre
Roger MacCann – Theater Expert, Producer, NFA International, UK
Nikala Jugeli – PhD Economic Sciences, Businessman
Tamar Kirvalidze – Director of External Relations and Media Communications, TBC Bank

Festival is hosted by:

Shota Rustaveli State Drama Theatre
Marjanishvili State Drama Theatre
Tumanishvili Film Actor's Studio Theatre
Griboedov State Russian Drama Theatre
Vaso Abashidze Music and Drama Theatre
Liberty Theatre
Royal District Theatre
Sandro Akhmeteli Municipal Theatre
Theatre "Veriko"
Theatre "Atonelze"

**TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE 2010
Program****GEORGIAN SHOW CASE**

29 September - 2 October

INTERNATIONAL PROGRAM OF PERFORMANCES

3-15 October

**EXPERIENCED CRITICS SYMPOSIUM - CULTURAL
BRIDGE**

1-2 October

Theatres – Audience – Critics: "Bermuda Triangle" or a "Holy Trinity"

Hotel Citadines , Freedom Square 4, Building 2A

WORKSHOPS AND MASTER CLASSES :

4 October, 2010

**FERUCCIO SOLERI ON "COMMEDIA DELL' ARTE",
PICOLLO TEATRI DI MILANO, ITALY**

Tbilisi State Theatre and Cinema University

14 and 15 October

**WORKSHOPS OF COMPANY "IMMITATING THE
DOG", UK****INTERACTIVE TECHNOLOGIES****EXPERIMENTIVE NARRATIVES**

Tbilisi State Theatre and Cinema University

Rustaveli Avenue 19

PRESENTATIONS:

6 October, 17:00, Marjanishvili State Drama Theatre, Small Stage
"The Roof"

THE BEST PLAY OF THE BEST PLAY WRITER OF USA

"Camino Real ", Tennessee Williams - first Georgian Translation
of the play by Manana Antadze, translator, head of Mikhail
Tumanishvili Foundation, author of the two annual competitions
of "The Best Translations" and "New Georgian Plays"

PUBLISHED BY "AGORA"

**PROJECT IS KINDLY SUPPORTED BY USA EMBASSY IN
GEORGIA**

Marjanishvili Street 8

Maka Vasadze

17:00, 8 October , "Kimerioni", Rustaveli State Drama Theatre
"Akaki Vasadze", presentation of book by Maka Vasadze

Rustaveli Avenue 17

EXHIBITION

Photo Call 2009 Festival- the exhibition of photographers : Teona
Kvezereli, Tako Robakidze, Khatia Psuturi . The best collection from
2009 festival performances and events

Please, note that projects of workshops and master classes are
kind gifts for the festival.

AND DO NOT FORGET THAT FESTIVAL CLUB 10A
IS EXPECTING YOU EVERYDAY WITH CREATIVE ATMOSPHERE
SUPPORTED BY WINE !

**თბილისის მერის, ბატონ გივი უგულავას
მისალმება თეატრალური ფესტივალის მონაწილეებს**

ძვირფასო მეგობრებო,

ჩვენი დედაქალაქი ოდითგანვე კავკასიის კულტურული ცენტრი იყო. მოხარული ვარ, რომ ეს დიდებული ტრადიცია არააუ იკარგება, არამედ თანამედროვე ეპოქაში ახლებურ ელვარებასა და შინაარსს იძენს, რისი თვალნათელი მაგალითიცაა თეატრალური ფესტივალი, რომელიც თბილისში ტარდება.

თბილისი, მისთვის დამახასიათებელი განსაკუთრებული თეატრალური ცხოვრებით და ატმოსფეროთი – შემოქმედებითი გაერთიანებების, ერთობლივი მხატვრული პროექტების, კულტურული დისკუსიისა და, უბრალოდ, მეგობრული ურთიერთობების შესანიშნავი ასპარეზია.

საქართველოს დედაქალაქი სწრაფად ვითარდება. ბუნებრივია, ეს კულტურულ ცხოვრებასაც ეხება. იმედი მაქვს, საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი, სხვა კულტურულ ღონისძიებებთან ერთად, თბილისის მრავალფეროვანი და მიმზიდველი სახელოვნებო კალენდრის უმნიშვნელოვანეს მოვლენად იქცევა.

საგულისხმო და მისასალმებელია ფესტივალის ირგვლივ ქართველ თეატრალთა კონსოლიდაცია. განსაკუთრებით აღვნიშნავ ქართული სპექტაკლების პროგრამას, რომელიც ფესტივალის ერთ-ერთი ყველაზე ცოცხალი, საინტერესო და შორს გამიზნული პროექტია. წელს, სტუმრების მოზღვავეებითა და სპექტაკლების ოდენობით, იგი კიდევ უფრო გამდიდრდა.

GREETINGS TO THE FESTIVAL GUESTS AND PARTICIPANTS FROM THE MAYOR OF TBILISI, GIGI UGULAVA

Dear Friends,

Ever since the earliest of times, our capital has been the cultural centre of the Caucasus and it gives me the greatest of pleasure that today this tradition not only continues but expands and thrives with each passing year.

The Tbilisi International Festival of Theatre is an excellent example of this. With its active theatre scene and welcoming environment, Tbilisi is a highly attractive centre for creative gatherings, joint projects, cultural discussions and, quite simply, good friendly relations.

The capital of Georgia is growing fast, a process that encompasses its cultural life as well. I hope that the Tbilisi International Festival of Theatre, together with other similar events, will become an increasingly important event in Tbilisi's already diverse and attractive cultural calendar.

I am glad to see the contribution of our city's theatres to the Festival, in particular the Georgian Theatre Showcase which is of the most vibrant and interesting projects with an exciting long-term aim. The

ფესტივალის საერთაშორისო პროგრამა კი მართლაც მრავალფეროვანი და საინტერესოა. იგი ყველა ასაკისა და გემოვნების მათყურებელზეა გათვლილი. აქვე აღვნიშნავ, რომ მე-20 საუკუნის შედეგის, „ორი ბატონის მსახურის“ მასპინძლობა, მართლაც რომ საამაყოა.

ბუნებრივია, თბილისის საერთაშორისო თეატრალურ ფესტივალს რთული და წინააღმდეგობებით აღსავსე მომავალი აქვს, რადგან ჭეშმარიტი ხელოვნება წარმოუდგენელია როგორც აღმავრენის, წარმატების, შემოქმედებითი გამარჯვების, ასევე დროებითი იმედგაცრუების, მარცხისა და კრიტიკის გარეშე. მაგრამ თბილისელები მას ყოველთვის მხარს დაუჭერენ, რადგან შემოქმედება სულიერი სიმდიდრის, წინსვლისა და განვითარების უმთავრესი პირობაა.

ძვირფასო მათყურებლებო და თეატრალეზო, ძვირფასო თბილისელებო და სტუმრებო, კიდევ ერთხელ გილოცავთ თეატრალური ფესტივალის დაბრუნებას. ნელს იგი მხოლოდ 2 წლის ხდება!

ვუსურვებ, თბილისის ღირსეული „მოქალაქე“ გახდეს და ხანგრძლივი ისტორია ჰქონდეს. ვუსურვებ სილაღეს და თეატრის სიყვარულით გამთბარ, სავსე დარბაზებს.

international programme itself is exceptionally diverse and provides for audiences of all ages and tastes. It gives Tbilisi particular pride to host Giorgio Strehler and Piccolo Teatro di Milano's masterpiece production of Goldoni's timeless comedy "Arlecchino: Servant of Two Masters".

The programme for the 2010 Festival is more extensive than last year's, and there is also been an increase in the total number of audience and other visitors.

This will set a positive trend for future Festivals, that I am sure will also have difficulties and contradictions, as true art couldn't be imagined without inspiration, success, artistic victories side by side with mischance and sometimes disappointments. But I know that the people of Tbilisi will always support their Festival since any form of creativity is essential to our spiritual wealth and progress.

Dear theatre goers and artists, dear citizens and guests of Tbilisi, once again I would like to congratulate you on the Tbilisi International Festival of Theatre. This autumn we are celebrating the Festival's second anniversary, and I welcome it as a worthy citizen of our city and wish it a long and rich life.

ქართული თეატრი

თეატრალურ ხელოვნებას საქართველოში მდიდარი ტრადიციები გააჩნია. ძველი ქართული სახალხო დღესასწაულებიდან მოყოლებული (ბერიკაობა, ყენობა) ქართულმა თეატრმა ჯერ კიდევ მე-19 საუკუნის I ნახევარში შეძლო პროფესიულ დასად ჩამოყალიბება და მაცურებელს პირველი ქართული სპექტაკლი გიორგი ერისთავის „გაყრა“ უჩვენა.

მე-20 საუკუნის 20-30-იან წლებში ქართული თეატრის დიდი რეფორმატორები, რეჟისორები კოტე მარჯანიშვილი და სანდრო ახმეტელი ახალ ეპოქას ქმნიდნენ. ამ ორი რეჟისორის სპექტაკლები იმდროინდელი ქართული საზოგადოების და საერთაშორისო თეატრალური ელიტის განხილვის საგანი გახდა. არ შეიძლება არ აღინიშნოს, მე-20 საუკუნის II ნახევრის დიდი რეჟისორების მიხეილ თუმანიშვილისა და რობერტ სტურუას მოღვაწეობა, მათი ნვლილი ჩვენი თეატრის განვითარებაში. თუმანიშვილმა და სტურუამ მსოფლიო აღიარება მოუტანეს ქართულ თეატრს. მათი სპექტაკლებით: „ანტიგონე“, „ჭინჭრაქა“ (მიხეილ თუმანიშვილი), „კავკასიური ცარცის წრე“, „მეფე ლირი“, „რიჩარდ მესამე“ (რობერტ სტურუა) განსაკუთრებული ფურცელი ჩაინერა ქართული თეატრის ისტორიაში.

აღნიშვნის ღირსია ქართული სცენოგრაფია, დიდი ქართველი მხატვრების: ლადო გუდიაშვილის, დავით კაკაბაძის, ელენე ახვლედიანის, პეტრე ოცხელის, ირაკლი გამრეკელის მოღვაწეობა თეატრში. ტრადიცია გრძელდება, თანამედროვე მხატვრების: გოგი ალექსი-მესხისშვილის, თემურ ნინუას, თეიმურაზ მურვანიძის სცენოგრაფიამ 2010 წლის ივნისში დიდი წარმატებით წარადგინა ქართული კულტურა პარიზში.

GEORGIAN THEATRE

The art of theatre enjoys a rich tradition in Georgia. It is rooted in ancient public celebrations such as our “Berikaoba” fertility masquerades and the related “Keenoba” folk plays. By the early 19th century Georgians had already experienced their first professional company with the premiere of Giorgi Eristavi’s “The Divorce”. In the 20th century, giants of Georgian theatre include directors Kote Marjanishvili and Sandro Akhmeteli, a joint artistic powerhouse who created a new era of innovation as their productions consistently drew Georgian and international attention.

The work of their successors Robert Sturua and Mikhail Tumanishvili has continued to bring success to Georgian theatre on an international platform. Taking a special place in the annals of Georgian and world theatre are Tumanishvili’s “Antigone” and “Chinchraka”, and Sturua’s “The Caucasian Chalk Circle”, “King Lear” and “Richard III”.

Georgian stage design is equally notable, as embodied by the works of such designers as Lado Gudiasvili, David Kakabadze, Elene Akhvediani, Petre Otskheli, Irakli Gamrekeli and Soliko Virsaladze, each of whose sets and

costumes are groundbreaking examples of their art. One of the central pieces of the recent Georgian Culture Days, held this spring in Paris, was a collection of stage design and costumes featuring masters old and modern: Gogi Aleksi-Meskhisvili, Temur Ninua, Muraz Murvanidze.

Today, at the beginning of the 21st century, new companies are being established and work alongside our traditional theatres.

დღეს, 21-ე საუკუნის დასაწყისში, აკადემიური თეატრების გვერდით იქმნება ახალი ტიპის ექსპერიმენტული თეატრები, იკვებება ახალი ტენდენციები. განვითარების ამ პროცესში ქართული თეატრი არ კარგავს თავის ისტორიულ სახეს. თანამედროვე რეპერტუარში ხშირად შეხვდებით უკვე კლასიკად ქცეულ და თანამედროვეობაში განახლებულ სპექტაკლებს. რეჟისორმა გოჩა კაპანაძემ შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში ზურაბ ანტონოვის „მზის დაბნელება საქართველოში“ დადგა, კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში კი ქართული თეატრის ერთ-ერთი შედეგური „ურიელ აკოსტა“ დღესაც ცოცხლობს.

კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტრო ცდილობს ხელი შეუწყოს თანამედროვე ქართული თეატრის განვითარებას არა მარტო თბილისში, არამედ რეგიონებში. დღეისათვის საქართველოში 30-ზე მეტი თეატრია, ჟანრული თვალსაზრისით ქართული თეატრი მრავალმხრივად ვითარდება. დრამატული და მუსიკალური თეატრების გვერდით ფუნქციონირებს პანტომიმის, თოჯინების, თითების, ჩრდილების, მარიონეტების თეატრები.

უკვე მეორე წელია ქალაქის მერიისა და საქართველოს კულტურის სამინისტროს ხელშეწყობით თბილისში საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი ტარდება. ჩვენს დედაქალაქს სტუმრობს უამრავი საინტერესო თეატრი მსოფლიოს მრავალი ქვეყნიდან. ფესტივალში ბევრი ქართული თეატრი მონაწილეობს. იმართება ვორკ-შოფები, მასტერკლასები. შემოქმედებითი ჯგუფები ერთმანეთს უზიარებენ გამოცდილებას, აცნობენ საკუთარ შემოქმედებას, ტრადიციებს, ამყარებენ ბიზნეს-კონტაქტებს.

იმედს გამოვთქვამთ, წლევეანდელი თეატრალური ფესტივალი ისეთივე ნაყოფიერი იქნება, ჩვენს მაყურებელს ბევრ საინტერესო უცხოურ წარმოდგენას შესთავაზებს და ქართული თეატრის დღევანდლობასაც ღირსეულად წარადგენს.

მინდა წარმართებები ვუსურვო ქართულ თეატრს და მის ყველა წარმომადგენელს.

ნიკოლოზ რურუა

საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის მინისტრი

New tendencies continue to appear and yet, in this fast-moving period, Georgian theatre refuses to lose touch with its historical roots. The contemporary repertoire regularly includes plays that are established classics but interpreted in modern ways, such as “Eclipse in Georgia”, recently staged by Gocha Kapanadze at the Shota Rustaveli State Drama Theatre, or “Huriel Akosta”, a 1928 masterpiece that is still produced by the Marjanishvili State Drama Theatre.

The Ministry of Culture and Monuments supports and promotes the development of modern Georgian theatre, not only in Tbilisi but also throughout the regions. Today there are more than 50 large and small theatres in Georgia

with a wide and versatile range of genres including drama, musical, puppets and pantomime. It is through the initiative of the City Hall of Tbilisi and the support of the Ministry of Culture that this is now the second year the Tbilisi International Festival of Theatre has been held. A range of

innovative theatre companies from across the world have come to visit our capital, Georgian companies are taking part in the Georgian Theatre Showcase, workshops and master classes are being held. Artists from different countries are here to share their traditions and ideas with each other and to make contacts both professionally and personally.

We trust that the Tbilisi International Festival of Theatre will be especially fruitful this year for audiences and performers alike, with Georgian companies mixing with their international counterparts.

I would like to wish continued success therefore to Georgian theatre and each of its representatives!

Nikoloz Rurua

Minister of Culture and Monuments Protection of Georgia

რა უნდა ფესტივალს . . .

ჩვენ რთულ და წინააღმდეგობებით აღსავსე ეპოქაში ვცხოვრობთ. დრო აჩქარდა, უამრავ საზრუნავს მრავალფეროვანი და მრავალრიცხოვანი, უმეტესად კინემატიური ინფორმაცია ემატება. კითხვები სამყაროსა და ცხოვრების მიმართ უფრო მეტი გვიჩნდება, ვიდრე უნდა გვექნოდეს კაცობრიობის აზროვნების მრავალსაუკუნოვანი განვითარების, დასკვნებისა და ისტორიის მიუხედავად. თუმცა ადამიანის სწრაფვა საკუთარი თავის შეცნობისაკენ მუდმივია ყველა დროსა და საუკუნეში, მისი ლტოლვა ბედნიებისაკენ კი – შეუჩერებელი. ადამიანი, საბოლოო ჯამში, არასდროს თვლის ცხოვრებას ამაოებად და ყველა კითხვაზე მუდმივად ეძებს პასუხს. მას უნდა უკეთესი გახდეს.

ვფიქრობ, ფესტივალის დანიშნულებაც საზოგადოებისა და ინდივიდის მთავარ კითხვებზე პასუხის გაცემა ან მცდელობა მაინც უნდა იყოს, დებატების, დისკუსიის გამონკვევის შესაძლებლობა. ყოველი შემთხვევისთვის, სანამ მე ფესტივალზე პასუხისმგებლობა მაკისრია, ვფიქრობ, ფესტივალის პროგრამა მთლიანობაში, ისევე როგორც თვით თეატრი, დროისა და საზოგადოების სარკე უნდა იყოს, ინდივიდუალური და კოლექტიური თავისუფლების ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი სივრცე.

დღეს, კულტურათა დიალოგის ეპოქაში, ყველა ფესტივალი ილტვის საერთაშორისო კულტურულ ურთიერთობათა მნიშვნელოვანი მოთამაშე გახდეს. საერთაშორისო ურთიერთობები განვითარების, წინსვლის სანინდარია. ამ თვალსაზრისით, ვფიქრობ, თბილისის

WHAT THE FESTIVAL WANTS

We live in difficult times, rapid and full of contradictions period. Together with many concerns, we are constantly worried with diverse and numerous information, mostly negative. Today we have more questions to universe and to life than we should - yes, despite of long experience and history of mankind's mind. But aspiration of humans towards self-understanding is constant in all times. And the strive for happiness - non-stop and persistent. Yes, humans never consider life useless and always search for new questions and new answers - man always wants to be better.

I think, that TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE - should try and find answers to questions set by society or individuals; it should attempt and cause debates, challenge society for discussions. In any case, as long as I am responsible for the Festival, the festival program in general, as well as theatre itself, I believe, should be the mirror that reflects us, our times, and our society. The Festival should be the unlimited space for individual and collective freedom.

Today in the period of culture dialogues, every festival strives to be an important player on international level. International dialogue is a tool for development and progress. From this view, we think, TBS International should fulfill historic "assignment" and find its own way and place on international board of cultural events and institutions. Specially, when we suggest, that one of our goals is integration of Georgian Culture and Theater and Tbilisi on International level.

საერთაშორისო ფესტივალი ისტორიული „დავლება“ უნდა შეასრულოს. ჩვენი უმთავრესი მიზანი ქართული კულტურისა და თეატრის საერთაშორისო სივრცეში ინტეგრირებაა.

რადგან ეპოქის სირთულეები ვახსენეთ, მინდა აღვნიშნო, რომ ფესტივალი პოლიტიკურ და სოციალურ კონტექსტსაც მოიცავს და, რაღა თქმა უნდა, გარკვეულწილად, გავლენასაც ახდენს. როცა საზღვრების გადალახვასა და „ცხოვრების გაუმჯობესებაზე“ ფიქრობთ, გაითვალისწინეთ, ფესტივალი პოლიტიკურ, სოციალურ და ეკონომიურ ასპექტში რეალობაა, იმედი მაქვს – ჰარმონიული, რადგან კულტურისა და განათლების გარეშე კაცობრიობის ყოველგვარი „საქმიანობა“, უბრალოდ, აზრს კარგავს.

ფესტივალი, როგორც წესი, ქალაქის კულტურულ პოტენციალს აკავშირებს და აერთიანებს და ამითი მაცურებელს, მოსახლეობას საკუთარ ქალაქზე და ქვეყანაზე ახალ პერსპექტივას უქმნის კულტურულ და სოციალურ კონტექსტში.

გვსურს, თქვენთან ერთად აღმოვაჩინოთ ყველაფერი ახალი – თეატრალური ფორმა, ტექსტი, მსახიობი, ხელოვნების ნიმუში, მაცურებელი, ღირებულებები, აზრი. . . გვსურს, გავარღვიოთ საზღვრები, შევიცნოთ ჯერ უცნობი კულტურები, ახალი და განსხვავებული მიდგომები ხელოვნებისა და სამყაროსადმი.

ვფიქრობთ, თბილისის საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი კომუნიკაციის განსაკუთრებული, განსხვავებული საშუალება გახდება და სწორედ ეს იქნება მისი ერთერთი მთავარი დანიშნულება.

გვინდა, რომ ფესტივალი იყოს „თავგადასავალი“ ყველა მისი მონაწილისათვის, მაცურებლისათვის!

და ბოლოს, დამიჯერეთ, ფესტივალის პროგრამაც ცოცხალი ორგანიზმივითაა – იგი ყოველთვის „მოინდომებს“ უკეთესი გახდეს.

ეკატერინე მაზმიშვილი
ფესტივალის დირექტორი

As we mentioned our not easy times, I also would like to note, that Festival, no doubts, will touch political and social context. And certainly makes influence on it, to some extent. When we speak about crossing the boarders and improvement of life, we think that festival is reality for political, social and economic perspective and I hope, harmonious reality. As, it is sure, without culture and education any sphere of activities of mankind simply loses its meaning.

As a rule, Festivals unite potential and possibilities of city and region and in this way; we consider that TBS INTERNATIONAL creates a new perspective of our capital - Tbilisi and country in cultural and social context.

With Tbilisi International Festival of Theatre – we, together with you, would like, to discover everything new - theatrical forms, texts, actors, works, ideas, values; we would like to cross boarders, understand yet unknown cultures, new and unusual approaches to world and art.

We think that festival becomes can be new, different tool for communication and this will be its one of the main goals.

We hope that Festival becomes a “journey” for all its participants and audiences!

And in the end, please, believe me - the festival program is like living being - it always “Wants “to be better.

Eka Mazmishvili
Festival Director

რატომ თბილისი

რიდიარდ კიპლინგმა ერთხელ თქვა – დასავლეთი მაინც დასავლეთია, აღმოსავლეთი კი ისევ აღმოსავლეთი და ისინი ვერასოდეს შეხვდებიან ერთმანეთსო. მაგრამ ცხოვრებაში ერთხელ, თურმე შეიძლება პოეტიც შეცდეს, რადგან კიპლინგი არასდროს ყოფილა თბილისში და ამიტომაც მან უბრალოდ არ იცოდა, რომ ასეთი ქალაქი სინამდვილეში ყოველთვის არსებობდა.

ასეთი ქალაქი ახლაც არსებობს და კიპლინგისაგან განსხვავებით, თქვენ შეგიძლიათ ახლაც ენვიით თბილისს და თავად დარწმუნდეთ იმაში, რომ დასავლეთი და აღმოსავლეთი აქ, მართლა, ერთმანეთს ხვდებიან.

თქვენ კი აქ, თქვენს ბავშვობას შეხვდებით, რადგან თბილისი იმ საქართველოს დედაქალაქია, რომელსაც ჯერ კიდევ ანტიკური ხანის მწერლებმა ზღაპრული ქვეყანა უწოდეს და ბავშვობის ზღაპარში დაბრუნებას რა ჯობს.

სტუმრებისთვის კი ნამდვილად ჯობია, რომ თბილისს შემოდგომაზე ენვიონ, რადგან საქართველო ღვინის სამშობლოც არის და რთველის დანყება თბილისის თეატრალურ ფესტივალს ემთხვევა. ქართველებიც ყველაზე ბედნიერები და მხიარულები, არტისტულები და სტუმართმოყვარეები, სწორედ შემოდგომაზე არიან და ოქტომბერში თბილისი და საქართველო, მართლა, ოქროსფერი ხდება.

სხვათა შორის, ამ ქვეყანაში არგონავტები სინამდვილეში ოქროსთვის მოვიდნენ, მაგრამ კოლხი მედეას გამო ისინი აქ ვეღარ დაბრუნდნენ და ეს იყო ერთადერთი შემთხვევა, როცა ამ მიწაზე ნამყოფი უცხოელები ამ ქვეყანას მეორედ ვეღარ ესტუმრნენ, საქართველოში ხომ მხოლოდ ერთხელ, არავინ ჩამოდის.

TBILISI - WHERE GREAT CIVILIZATIONS MEET

As Rudyard Kipling once remarked, “East is East and West is West and never the twain shall meet.” And yet the poet would surely have changed his mind if he had visited Tbilisi, a city where East truly meets West.

Now is your chance to come to Tbilisi and see for yourself. Here you will find a fascinating blend of East and West in this ancient capital of Georgia, created at the crossroads of different trade routes and civilizations. You sense here a timeless uniqueness in the architecture, arts and traditions that infuse our country with a living history. Over the centuries Georgian culture has subtly blended Asian and European tastes, making Tbilisi the most delicious dish of all.

Autumn is an extraordinary time to be in Tbilisi. Georgia is the homeland of wine and this is the season for wine-making in the vineyards that surround the capital, bursting with grapes ready to be picked for the wine vats. This is a time when Georgians themselves are bursting with creativity and festive-making, and it is a time when the leaves across Tbilisi and Georgia turn golden.

It was because of another gold, the fabled Golden Fleece, that drew Jason and his Argonauts to our land, known as Colchis in the Classical Age. Their quest fulfilled, they left never to return as Jason continued his adventures, at his side his Georgian bride Medea. But Jason was an exceptional case, since every other visitor to

თუმცა თქვენ ძველი სტუმრებივით ნუ შეეცდებით ოქროს მოძიებას საქართველოს მთებსა და მდინარეებში, იმიტომ რომ ამ ქვეყნის მთავარი სიმდიდრე მაინც მისი ადამიანები არიან და თბილისში ჩამობრძანებისთანავე, ნებისმიერი უცხოელიც, ზემოთქმულში თავად დარწმუნდება.

თბილისის სტუმრები იმაშიც ადვილად დარწმუნდებიან, რომ ამ უძველეს ქალაქში სხვადასხვა ცივილიზაციის გზები გადაიკვეთა და ქართული არქიტექტურის, კულტურისა და ლიტერატურის უნიკალურობას ეს ფაქტიც განაპირობებდა. ქართული ხელოვნება საუკუნეების მანძილზე, ერთნაირად საზრდოობდა, როგორც დასავლური, ისე აღმოსავლური მიწნეებით და თბილისში ევროპის გავლენაც იგრძნობოდა ყოველთვის და აზიურ სურნელებასაც ჩამოსვლისთანავე გრძნობდა ნებისმიერი უცხოელი.

საქართველოში ისიც გაგაოცებთ, თუ როგორ შეიძლება, საყოველთაო გლობალიზაციის პირობებში, წარსულის ასე შენარჩუნება დღევანდელ ყოფაში და იმავდროულად ყველანაირი სიახლის ასე სწრაფად გათავისება. მგონი ამაში გადამწყვეტი ქართული ხასიათის ზოგიერთი თავისებურებაა, მაგრამ ამ პრანჭია და მეტიჩარა ხალხს თავისუფლების ისეთი სიყვარულიც აქვს, სასიამოვნო გაკვირვებას რომ გამოიწვევს. თბილისსა და საქართველოში, კიდევ ბევრი სიამოვნება გელით.

ამიტომაც არასოდეს იკითხოთ რატომ, თუ თქვენ გეძლევათ შანსი, თბილისსა და საქართველოს ესტუმროთ, რადგან ეს არის ქალაქი და ქვეყანა, რომელსაც ვერასოდეს დაივიწყებთ...

დათო ტურაშვილი
მწერალი

Georgia vows to come back again and to explore more. Even more rewarding than seeking gold in our earth, rivers and mountains is our country's true wealth: the Georgian people. And nowhere will you find this more so than in Tbilisi.

In these fast changing times of globalization, you may be surprised at how it is possible in Tbilisi to cherish traditional values and lifestyles while at the same time being able to easily assimilate the newest. Such easygoing attitudes sometimes seem to be God-given to Georgians, a happy and alluring people, whose passionate love for their freedom will fill your visit with many pleasant surprises, making Tbilisi the city you will always want to come back to.

Dato Turashvili
Writer

ფსიქოლოგია და მოუხელთებელი ეფემერულობას შორის

კინემატოგრაფისგან განსხვავებით, თეატრი დროის ფიქსაციის, მისი შენახვის მიუღწეველი საშუალებაა. რეჟისორები და კრიტიკოსები მუდმივად მოთქვამენ იმ „ეფემერულობაზე“, რომელიც ყველა დიდი სპექტაკლის თანამდევია და რომელიც ფირზე სრულყოფილად არასოდეს აღიბეჭდება და არც რჩება. თეატრალური წარმოდგენა კი თითქმის მოუხელთებელია და ყველა მცდელობის მიუხედავად, დროისა და სივრცის კოორდინატთა სისტემის მიღმაა. თუმცა ოქტომბერში გამართული თბილისის მეორე საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი ამ მოსაზრების გაბათილებას ნაწილობრივ მაინც შეეცდება.

დატვირთული, საინტერესო და ჭრელი პროგრამა კლასიკურად „გამართულ“ ღირსშესანიშნავ მოვლენებს, საინტერესო ექპერიმენტებსა და დამაინტრიგებელ სიახლეებს გვპირდება. და მაინც, უცხოური პროგრამისა და, ზოგადად, ფესტივალის უმთავრეს მოვლენად დიდი იტალიელი რეჟისორის, ჯორჯო სტრელერის ლეგენდარული სპექტაკლი – „ორი ბატონის მსახური“ შეიძლება მივიჩნიოთ, რომელსაც მილანის „პიკოლო თეატრი“ ორჯერ წარმოადგენს მარჯანიშვილის თეატრში. ყოველგვარი გადაჭარბების გარეშე შეიძლება ითქვას, რომ ეს ისტორიული მოვლენაა, რადგან საქართველოში მაცურებელი პირველად იხილავს ჯორჯო სტრელერის სპექტაკლს, რომელიც კარლო გოლდონის პიესის კონგენიალური ვერსიაა. სწორედ „ორი ბატონის მსახური“ გაიხსნა თავის დროზე, 1947 წელს მილანის „პიკოლო თეატრი“, სადაც სტელერმა თავისი თეატრალური შედეგები განახორციელა. მათ შორის: შექსპირის „მეფე ლირი“, ჩეხოვის „ალუბლის ბაღი“, პირანდელოს „მთის გოლიათები“, გოლდონის „საზაფხულო

BETWEEN THE SOBER REALISM AND ELUSIVE EPHEMERALITY

Unlike cinema, theater is inaccessible possibility to fix time and reserve it. Directors and critics constantly complain about the ephemerality that follows all great performances, the ephemerality that never could be fully reflected on tape, that never remains. Theater performance is almost elusive and despite of all attempts, is beyond time and space coordinate systems. Nevertheless, Tbilisi International Festival of Theatre will try and partly contradict this conception in October .

Full, interesting and colorful program promises us classically arranged remarkable events, interesting experiments and designing news. And still, the most important event of Festival and its International Program in general, is the legendary performance of the great Italian director, Giorgio Strehler's

“Harlequin - The servant of two masters”. Piccolo Teatro di Milano performs twice in Marjanishvili State Drama Theatre. Without any exaggeration, this is historic event, as Georgian audience views the performance of Giorgio Strehler - the genial version of Carlo Goldoni play.

Piccolo Teatro di Milano opened exactly with the “Harlequin - the Servant of Two Masters” in 1947. In this Theatre Giorgio Strehler staged his theatrical masterpieces: Shakespeare's “King Lear”, Chekhov's “Cherry Orchard,” Pirandello's “Mountain Goliaths,” “Summer Trilogy” by Goldoni. However, the trademark of this great director after many years is still “Arlecchino, Servant of Two Masters”, in which one of the most famous actors Ferruccio Soleri performs more than 40 years already.

ტრილოგია”. თუმცა განვლილი წლების შემდეგაც ლეგენდარული რეჟისორის საფირმო ნიშანი მაინც „ორი ბატონის მსახურია”, რომელშიც „პიკოლო თეატრის“ ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი მსახიობი, ფერუჩო სოლერი არლევინის როლს უკვე ორმოც წელზე მეტია თამაშობს! სტელერის „ორი ბატონის მსახური“ ევროპული თეატრის ისტორიაში დაახლოებით იგივე მნიშვნელობისაა, როგორც რობერტ სტურუას „კავკასიური ცარცის წრე“ ქართველებისთვის. ამდენად საპატიო „ასაკისა“ და ჩვენს მიერ ზემოთ ნახსენები „ეფემერულობის“ მიუხედავად, სპექტაკლის დახვეწილი ესთეტიკა, მისი რეჟისურული ენა და მთავარი როლის, არლევინის როლის შემსულებელი, ბრწყინვალე ფერუჩო სოლერი უკვე ფესტივალის ხარისხის გარკვეული გარანტიაა.

სტელერის სპექტაკლის საიდუმლო მოულოდნელ რეჟისორულ კონცეფციასა და სოციალური პრობლემების ბუნებრივ შერწყმაში, ნატიფ კარნავალურობასა და თეატრალური ფორმის სრულყოფა-სიცხადეში უნდა ვეძიოთ. ალბათ ეს იყო სტურუას „კავკასიური ცარცის წრის“ უკვდავების მიზეზიც. ისიც უნდა ითქვას, რომ თბილისის საერთაშორისო ფესტივალის დირექციას საკმაოდ დიდი ძალისხმევა დასჭირდა ამ სპექტაკლის „ხელში ჩასაგდებად“, რადგან მაღალი ჰონორარის გამო სხვადასხვა რანგის საერთაშორისო ფესტივალები წლების განმავლობაში დგანან რიგში, რათა „ორი ბატონის მსახური“ მიიპატიჟონ.

პოსტსაბჭოთა სივრცეში ეს პატივი მხოლოდ 2008 წელს, ჩეხოვის საერთაშორისო ფესტივალს ხვდა წილად, რომელსაც უზარმაზარი ბიუჯეტი აქვს. და აი, ოქტომბერში ფერუჩო სოლერის არლევინის ოინებს, ბრწყინვალე კოსტიუმებსა და სტრელერის დახვეწილ-კარნავალურ რეჟისურას ჩვენი მაყურებელიც იხილავს.

არანაკლებ მნიშვნელოვანი მოვლენაა თბილისის საერთაშორისო ფესტივალზე ორი დიდი „ჰამლეტი“ ერთი პატარა ლიტვიდან. მჭვუნვარე მეტაფორების დიდოსტატი, ფილოსოფიური მასშტაბითა და განზოგადებით გამორჩეული რეჟისორი ეიმუნტას ნეკროშიუსი რამდენიმე წლის წინ დადგმულ „ჰამლეტს“ სპეციალურად თბილისის თეატრალური ფესტივალისთვის აღადგენს. ერთ-ერთი მთავარი როლის შემსრულებლის გარდაცვალების გამო სპექტაკლი დიდი ხნის განმავლობაში გაჩერებული იყო. „ჰამლეტს“ ლიტვური დასი „მეწი ფორტას“ რუსთაველის თეატრის დიდ სცენაზე წარმოადგენს. ასე რომ, გასულ წელს წარმოადგენილი დამქანცველი, მაგრამ ბრწინვალე „ფაუსტის“ შემდეგ პუბლიკას ნეკროშიუსი მორიგ ესთეტიკურ გაკვეთილს ჩაუტარებს, პირობითი სახელწოდებით „ვათვინიერებთ კლასიკას“...

ახალგაზრდა, ამბიციური და გაბედული ექპერიმენტატორი, ერთდროულად ირონიული და პოეტური ნიაღვრეებით

Strehler’s “The Servant of Two Masters” has almost the same significance for the history of European Theatre as Robert Sturua’s “The Caucasian Chalk Circle” for Georgians. So despite of honorable “age” and already mentioned “ephemerality”, refined aesthetics of performance, stage language and directing, the actor of leading role - brilliant Ferruccio Soleri is already a certain guarantee of the quality of the festival.

We should look for a secret of Strehler’s production in natural combination of unexpected concept of directing together with social problems, in excellence of refined carnival and theatrical form. Perhaps exactly the same was the cloak for Sturua’s “The Caucasian Chalk Circle’s” eternity. It deserves to be mentioned that the Festival and its board of directors took a big effort to bring Strehler’s production to Tbilisi, as many different high-level international festivals try to get the performance for years.

In post - soviet space such a honor to host the Piccolo Teatro di Milano with “The Servant of Two Masters” had only Chekhov International Theatre Festival in 2008, the Festival with very high budget. And so, our audience in October will also see Ferruccio Soleri’s Harlequins tricks with brilliant costumes and Strehler’s sophisticated and carnival like stage direction.

Two great “Hamlets” from small Lithuania are also great events in the Festival program. Wisful master of metaphor, distinguished director with philosophical scale and generalization Eimuntas Nekrosius, restores “Hamlet”, staged several years ago specially for Tbilisi. Due to untimely death of one of the actors, performance was not performed for several years. Lithuanian Theatre MENO FORTAS

presents its performance in Rustaveli State Drama Theatre, big stage. So, after the splendid “FAUST”, Nekrosius will hold regular aesthetic lesson with conditional name “tame classics...”

Young, ambitious and bold experimenter, distinguished with both ironic and poetic rides, Oscar Korshunovas shows his “Hamlet” in Griboedov Theatre. After the audience’s favorite “Romeo and Juliet” showed by OKT last year in Tbilisi, the most important Shakespeare opus would be kind of a test for young Lithuanian director and I hope that the Georgian people judges it objectively. The real surprise awaits us from Iran, as the marionette opera “Rostam and Zohrab” staged by Behrooz Gharibpour, will significantly change our perception of Iranian theatrical culture. And maybe we also change mind on Russian Theatre after we see “Kopenhagen” by Bolshoi Drama Theatre from Saint Petersburg. Moreover, that refined direction of Temur Chkheidze is presented by brilliant acting: in the performance about Niels Born, a Nobel laureate, the main role is performed by Oleg Basilashvili.

გამორჩეული ოსკარას კორშუნოვასი კი დაახლოებით ორი წლის წინ დადგმულ „ჰამლეტს“ გრიბოდოვის თეატრში წარმოადგენს. გასულ წელს თბილისის ფესტივალზე წარმოდგენილი მისი ფავორიტი-სპექტაკლის – „რომეო და ჯულიეტას“ შემდეგ, ყველზე მთავარი შექსპირული ოპუსი ლიტველი რეჟისორისათვის ერთგვარი ტესტიც იქნება, რომელსაც, იმედია, ქართველი მაცურებელი ობიექტურად შეამოწმებს.

ნამდვილი სიურპრიზი გველის ირანიდან, რადგან რეჟისორ ბეჰრუზ ყარიბფურის მარიონეტული ოპერა „როსტამი და ზოჰრაბი“ მნიშვნელოვნად და საფუძვლიანად შეცვლის ჩვენს წარმოდგენას ირანულ თეატრალურ კულტურაზე. იქნებ სანკტ-პეტერბურგის დიდი დრამატული თეატრის სპექტაკლის „კოპენჰაგენის“ შემდეგაც შეგვეცვალოს წარმოდგენა რუსულ თეატრზე? მით უმეტეს, რომ თემურ ჩხეიძის რაფინირებულ რეჟისორულ ნამუშევარს, ბრწყინვალე სამსახიობო ნამუშევარიც დაემატება. სპექტაკლში, რომელიც ნობელის პრემიის ლაურეატზე, ფიზიკოს ნილს ბორზე მოგვითხრობს, მთავარ როლს ოლეგ ბასილაშვილი ასრულებს.

ჩამოთვლილი და გამორჩეული წარმოდგენებისა გარდა, მაცურებელს საშუალება ექნება იხილოს პატარა, უცნობი, მაგრამ საინტერესო თეატრალური დასები დიდი ბრიტანეთიდან, ხორვატიიდან, ესტონეთიდან, სომხეთიდან. მომავალ წელს კი ფესტივალის სიურპრიზი შესაძლოა სახელოვანი ტაივანური საცეკვაო დასი - CLOUD GATE აღმოჩნდეს, რომლის მოწვევასაც თბილისის საერთაშორისო ფესტივალის დირექცია აპირებს.

მოკლედ, ფხიზელი და სოციალური რეალიზმით გადაღლილ თეატრალებს შეუძლიათ თავი თეატრის მარადიულ, „მოუხელთებელ ეფემერულობას“ შეაფარონ.

დავით ბუხრიკიძე
კრიტიკოსი, ჟურნალისტი

In the Festival Program, apart from already mentioned and distinguished productions, Georgian audience can see other, yet for us unknown, but very interesting theatre companies from UK, Croatia, Estonia, France and Israel. Next year The Festival promises to surprise us with the famous Taiwan Company - CLOUDE GATE THEATRE...

In short, theater goes, tired from sober and social realism, can find shelter to the eternal, elusive “ephemerality” of theatre.

Dato Bukhrikidze
Critic, journalist

winiveria

ჩვენს მუხიანად "ბრედჰაუსი სანელი"

ბრედჰაუსი ქ. 7

ჩვენს მუხიანად: (+995 32) 30 30 30

breadhouse@mgroup.ge

www.mgroup.ge

mgroup
Hotel & management group
www.mgroup.ge

ჩვენს მუხიანად "მეტეხის ჩეხილი"

ქვემოთაღმა მუხიანადი ქ. 29

ჩვენს მუხიანად: (+995 32) 30 30 30

metekhi@mgroup.ge

www.mgroup.ge

IN THE SHADOW
OF METEKHI

mgroup
Hotel & management group
www.mgroup.ge

ბანკი რესპუბლიკა
BANK REPUBLIC

ჯგუფი სოსიება ქაინაზლი

Beaumonde Garden Hotel

6a, Marshal Gelovani Str., Vashlijvari, Tbilisi, Georgia
Tel.: (+995 32) 53 20 16; 53 20 92; Fax: (+995 32) 53 20 63
bomondgarden@gmail.com
www.bomondgarden.ge

რადიოქალაქი
საქართველოს
ყველა დიდ ქალაქში

თელავი, ყვარელი, ლაგოდეხი

FM 105.5

გორი, ქარელი, ხაშური

FM 103.0

ზესტაფონი, ქუთაისი, სამტრედიია

FM 104.5

ურაკი, ქობულეთი, გათუში

FM 101.0

ფოთი, სენაკი, ზუგდიდი

FM 101.9

www.

georgiatoday.
ge

**Georgia's leading English
Language Newspaper**

Since 2000

**The most comprehensive,
reliable and unbiased**

**News Society
Politics Culture
Business Sports**

**საინფორმაციო
საზოგადოებრივი
სამსახური**

კითხულობ, რაც გაინტერესებს და გაინტერესებს, რას ნაკითხავ

RUSTAVI 2

ტენდენ

**სხილ
შოკოლადი**

საერთაშორისო სპექტაკლების პროგრამა

თარიღი	თეატრი	სპექტაკლი	დარბაზი	დასაწყისი
3 ოქტომბერი, კვირა	ლიტვა, ვილნიუსის საქალაქო თეატრი	ჰამლეტი	ალექსანდრე გრიბოედოვის სახელობის რუსული სახელმწიფო დრამატული თეატრი	20:00
4 ოქტომბერი, ორშაბათი	იტალია, მილანის პიკოლო თეატრი	ორი ბატონის მსახური	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00
4 ოქტომბერი, ორშაბათი	გერმანია, თეატრი ძაფებზე	იორინდე და იორინგალი	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (მცირე სცენა „სხვენი“)	16:00
5 ოქტომბერი, სამშაბათი	იტალია, მილანის პიკოლო თეატრი	ორი ბატონის მსახური	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00
6 ოქტომბერი, ოთხშაბათი	სომხეთი, ერევანის მოზარდ მაყურებელთა სახელმწიფო თეატრი	ღრუბლები	შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	19:45
7 ოქტომბერი, ხუთშაბათი	ესტონეთი, პიარნუს ენდლას თეატრი	მონატრეზა	თავისუფალი თეატრი	20:00
8 ოქტომბერი, პარასკევი	ლიტვა, თეატრი მენო ფორტასი	ჰამლეტი	შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	19:45
9 ოქტომბერი, შაბათი	საფრანგეთი, სასცენო ხელოვნების კომპანია	ციცინო ანუ პოლიტიკური პიესა	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (მცირე სცენა „სხვენი“)	20:00
10 ოქტომბერი, კვირა	საფრანგეთი, სასცენო ხელოვნების კომპანია	ციცინო ანუ პოლიტიკური პიესა	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (მცირე სცენა „სხვენი“)	20:00
10 ოქტომბერი, კვირა	ხორვატია, რიეკას HKD თეატრი	სამხეცე	ვასო აბაშიძის სახელობის მუსიკისა და დრამის თეატრი	20:00
11 ოქტომბერი, ორშაბათი	ირანის თოჯინური თეატრი „არანი“	როსტამი და ზოჰრაბი	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00
12 ოქტომბერი, სამშაბათი	ირანის თოჯინური თეატრი „არანი“	როსტამი და ზოჰრაბი	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00
13 ოქტომბერი, ოთხშაბათი	დიდი ბრიტანეთი, Imitating The Dog	სასტუმრო მათუსალა	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00
13 ოქტომბერი, ოთხშაბათი	ისრაელი, თანამედროვე ცეკვის კომპანია კიბუცი	ბნელ გალში	შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	19:45
14 ოქტომბერი, ხუთშაბათი	დიდი ბრიტანეთი, კომპანია Imitating The Dog	სასტუმრო მათუსალა	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00
14 ოქტომბერი, ხუთშაბათი	რუსეთი, გიორგი ტოვსტონოგოვის სახელობის დიდი დრამატული თეატრი	კოპენჰაგენი	ალექსანდრე გრიბოედოვის სახელობის რუსული სახელმწიფო დრამატული თეატრი	20:00
15 ოქტომბერი, პარასკევი	დიდი ბრიტანეთი, Imitating The Dog	სასტუმრო მათუსალა	კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი (დიდი სცენა)	20:00

INTERNATIONAL PROGRAM

DATE	THEATRE	PERFORMANCE	VENUE	TIME
October 3 rd Sunday	Lithuania, Oskaras Korshunovas Theatre	HAMLET	Alexander Griboedov State Russian Theatre	20:00
October 4 th Monday	Italy, Piccolo Theatre, MILANO,	THE SERVANT OF TWO MASTERS	Kote Marjanishvili State Drama Theatre - Big Stage	20:00
October 4 th Monday	Germany, Theatre on the Thread	JORINDE AND JORINGEL	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Small Stage “Roof”	16:00
October 5 th Tuesday	Italy, Piccolo Theatre, MILANO,	THE SERVANT OF TWO MASTERS	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Big Stage	20:00
October 6 th Wednesday	Armenia, Yerevan State Youth Theatre	CLOUDS	Shota Rustaveli State Drama Theatre - Big Stage	19:45
October 7 th Thursday	Estonia, Pärnu Theatre Endla	THIRST	Liberty Theatre	20:00
October 8 th Friday	Lithuania, Meno Fortas Theatre	HAMLET	Shota Rustaveli State Drama Theatre - Big Stage	19:45
October 9 th Saturday	France, La Compagnie L'ART SCENIQUE	TSITSINO/ POLITICAL PLAY	Kote Marjanishvili State Drama Theatre - Small Stage “Roof”	20:00
October 10 th Sunday	France, La Compagnie L'ART SCENIQUE	TSITSINO/ POLITICAL PLAY	Kote Marjanishvili State Drama Theatre - Small Stage “Roof”	20:00
October 10 th Sunday	Croatia, HKD Theatre , Rijeka	MENAGERIE	Tbilisi Vaso Abashidze Music and Drama State Theatre	20:00
October 11 th Monday	Iran, Aran Puppet Theatre	ROSTAM AND ZOHRAB	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Big Stage	20:00
October 12 th Tuesday	Iran, Aran Puppet Theatre	ROSTAM AND ZOHRAB	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Big Stage	20:00
October 13 th Wednesday	England, Imitating The Dog	HOTEL METHUSELAH	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Big Stage	20:00
October 13 th Wednesday	Israel, Kibbutz Dance Company	IN THE BLACK GARDEN	Shota Rustaveli State Drama Theatre - Big Stage	19:45
October 14 th Thursday	England, Imitating The Dog	HOTEL METHUSELAH	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Big Stage	20:00
October 14 th Thursday	Russia, St. Petersburg BDT	KOPENHAGEN	Alexander Griboedov State Russian Theatre	20:00
October 15 th Friday	England, Imitating The Dog	HOTEL METHUSELAH	Kote Marjanishvili State Drama Theatre – Big Stage	20:00

ვილნიუსის საქალაქო თეატრი, ლიტვა
OKT/Vilnius City Theatre, Lithuania

www.okt.lt

უილიამ შექსპირი

ჰამლეტი

William Shakespeare

Hamlet

წარმოდგენის ადგილი:
თბილისის ალექსანდრე გრიბოედოვის სახელობის
რუსული დრამატული თეატრი
თარიღი: 3 ოქტომბერი, კვირა
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 28, 26, 16, 12 ლარი
ხანგრძლივობა: 195 წუთი
წარმოდგენა ორ მოქმედებად
ქართული და ინგლისური სუბტიტრები

Venue: Alexander Griboedov State Russian Theatre

Beginning At: 20:00

Date: 3rd October / Sunday

Ticket Price: 28, 26, 16, 12 GEL

Duration: 195 minutes

With One Intermission

DIRECTOR - Oskaras Korshunovas
 SET DESIGNERS - Oskaras Korsunovas and Agne Kuzmickaite
 COSTUME DESIGNER - Agne Kuzmickaite
 LIGHTER DESIGNER - Eugenijus Sabaliauskas
 TOURING MANAGER - Audra Žukaityte
 THE AUTHOR OF PHOTOS: Dmitrij Matvejev

CO-PRODUCERS:

European Capital of Culture Stavanger 2008 (Norway)
 European Capital of Culture Vilnius 2009 (Lithuania)
 Ministry of Culture of the Republic of Lithuania
 Special thanks to Europe Theatre Prize

CAST:

HAMLET Darius Meškauskas
 CLAUDIUS and THE GHOST Dainius Gavenonis
 GERTRUDE Nele Savičenko
 POLONIUS Vaidotas Martinaitis
 OPHELIA Rasa Samuolyte
 HORATIO Julius Žalakevičius
 LAERTES Darius Gumauskas
 ROSENCRANTZ, BERNARDO Tomas Žaubus
 GUILDENSTERN, MARCELLUS Jonas Verseckas, Giedrius Savickas

რეჟისორი — ოსკარას კორშუნოვასი
 დეკორაცია ოსკარას კორშუნოვასისა და აგნე კუზმიცკაიტესი
 კოსტუმები აგნე კუზმიცკაიტესი
 ბანათება ევგენიუს საბალიაუსკასის
 ტურნირის მენეჯერი — აულრა ცუკაიტიტე

თანაპროდიუსერები:

ევროპული კულტურის ცენტრი „სტევენჯერი“ 2008 (ნორვეგია)
 ვილნიუსის ევროპული კულტურის ცენტრი 2009 (ლიტვა)
 ლიტვის კულტურის სამინისტრო
 განსაკუთრებული მადლობა Europe Theatre Prize-ს

მოქმედი პირნი და შემსრულებლები:

ჰამლეტი — დარიუს მეშკაუსკასი
 კლავდიუსი და აჩრდილი — დაინიუს გევენონისი
 ჰერტრუდა — ნელე სავიჩენკო
 პოლონიუსი — ვადოტას მარტინაიტისი
 ჰორაციო — იულიუს ზალაკევიჩუსი
 ლაერტი — დარიუს გუმაუსკასი
 როზენკრანცი, ბერნარდო — ტომას ცაიბუსი
 გილდენსტერნი, მარცელიუსი — ჯონას ვერსეკასი, გიედრუს სავიკასი

სამეცხადის შესახებ:

დღეს ყოველი ჩვენთაგანი, უპირველეს ყოვლისა, საკუთარი თავის შეცნობას უნდა შეეცადოს. მხოლოდ ამ გზით შევძლებთ გავარკვიოთ, რა გარემოში ვართ და როგორ უნდა ვიცხოვროთ. სამყაროს შეცნობის გზაზე პარანოიად უნდა გვექცეს მხოლოდ ერთი იმპულსი — არ დავუშვათ საბედისწერო შეცდომა. დამშვიდების უფლება არა გვაქვს. ჩვენ უნდა გადავლახოთ საყოველთაო სიმშვიდის და კეთილდღეობის შეგრძნება, რათა კიდევ ერთხელ გავაცნობიეროთ ჭეშმარიტება — სამყარო მხოლოდ ილუზიაა.

სწორედ ამიტომ არის „ჰამლეტი“ დღემდე აქტუალური და საოცრად თანამედროვე პიესა. ჰამლეტის საკრალური კითხვა ერთი შეხედვით აბსურდად გვეჩვენება. ჩვენი ცხოვრება ხომ იმდენად კომფორტულია, რომ მომავალი თითქმის გარანტირებული გვაქვს (ასე გვგონია). სამწუხაროდ, გვაინყვება, რომ მომავალი პოლიტიკური ღოზუნგებითა და კომერციული რეკლამებით არ იქმნება. მომავალი თითოეულმა ჩვენგანმა საკუთარ არსში უნდა ეძიოს. ჩვენ უნდა ჩამოვგლიჯოთ ფარდა, რომელიც რეალურ ცხოვრებას გვიმაღავს. ჩვენ უნდა შევცვალოთ ჩვენი მშვიდი და უსაფრთხო ყოფა. ამ უსაფრთხოების მიღმა შეიძლება დიდი ხიფათი იმალებოდეს.

ოსკარას კორშუნოვასი

თეატრის შესახებ:

ვილნიუსის საქალაქო თეატრი OKT ყოველთვის გამოირჩეოდა რეჟისორული ნოვაციებისადმი ერთგულებით. მუდამ აქტიურად იცავდა თანამედროვე დრამატურგიას და იყო კლასიკური პიესების ნოვატორი ინტერპრეტატორი. თეატრის სცენაზე მეტაფორული და ორიგინალური კონცეფციის სპექტაკლები იდგმებოდა, რამაც ორი საუკუნის გასაყარზე განსაკუთრებული მნიშვნელობა შეიძინა. თეატრი ყოველთვის იცავდა საკუთარ მსოფლმხეველობას და პოზიციას. აქტიურად თანამშრომლობდა ნიჭიერ ახალგაზრდებთან და პოპულარიზაციას უწევდა მათ შემოქმედებას. თეატრი აქტიურად მონაწილეობდა მსოფლიოს თეატრალურ ცხოვრებაში და დღემდე ყველა მნიშვნელოვანი ფესტივალის სასურველი სტუმარია. OKT-ს აქვს ამბიცია შექმნას თანამედროვე ცხოვრების რიტმის შესატყვისი თეატრის სამეტყველო ენა, რომელიც უკეთ წარმოაჩენს ახალი დროების ადამიანს, დაეხმარება მაცურებელს შეიცნოს და შეცვალოს თავისი ცხოვრება.

მნიშვნელოვანია, რომ თეატრმა შეინარჩუნა დამოუკიდებლობა და შეიმუშავა მიზანმიმართული შემოქმედებითი სტრატეგია. ვილნიუსის საქალაქო თეატრი არ შემოიფარგლა მხოლოდ ინოვაციური პროექტებით. ამან საშუალება მისცა, რეპერტუარში ჰქონოდა როგორც თანამედროვე, ასევე კლასიკური პიესები. თეატრის კრედიო — დავდგათ კლასიკური დრამატურგია, როგორც მოდერნი და მოდერნისტიკული პიესა, როგორც კლასიკა.

ABOUT PERFORMANCE:

“We’re in acute need of self-analysis, in order to understand our environment and the decisions we make about living. We may even need to nurture a certain ‘paranoia’ in ourselves, in order to protect ourselves from making fundamental errors in understanding the world. We need to overcome the calm that surrounds us, we need to learn and relearn that it’s an illusion. That’s why Hamlet is the most topical play for our times. The Hamlet question seems absurd to us at first. Our existence is so comfortable, and the future seems almost guaranteed. But actually the future is to be found inside each of us, and not in political slogans or commercial advertising. We need to tear the veil that hides life from us, we need to rip up our supposedly safe existence. Security can be very dangerous.”

Oskaras Koršunovas

ABOUT THEATRE:

OKT/ Vilnius City theatre is one of Lithuanian directorial theatre that mainly protected modern drama, modern staging of classics, and other conception of scenic metaphor and scenic action at the threshold of centuries. The theatre maintained its avant-guard positions for a long time, attracted young talents, and was very productive and toured in many famous world festivals. The main ambition of OKT/ Vilnius City theatre is the search for modern theatre language that would correspond with the rhythm of present life; that would analyze the myth of a modern man and would provoke the audience for the possibility of other action or life.

It’s important that by remaining independent theatre has appealed to the purposeful strategy of artistic program. OKT/ Vilnius City theatre hasn’t become just a producer of isolated projects. It has created a forceful repertoire that includes both the modern dramaturgy and the classics. The main credo of repertoire may be expressed by the following words: to stage classics as if it was modern dramaturgy and modern dramaturgy – as if it was classics.

LITHUANIAN
DEVELOPMENT
COOPERATION

პრესა:

„ოსკარას კორშუნოვასისთვის „ჰამლეტი“ თეატრალიზებული და ტრაგიკული კლოუნადის სამყაროა. დანიის სამეფო სცენაა. აქ პიესის პერსონაჟები ჩამონოლილ ბინდში ირევიან. ყველა თვალთმაქცობს და მზადაა, ნებისმიერ როლს მოერგოს. მათი ცხოვრება ლაბირინთში ხეტიალს ჰგავს. ბოლოს სისხლიანი ფინალი აფხიზლებს გმირების მიძინებულ ცნობიერებას და დაანახებს ჭეშმარიტებას, მაგრამ მათთვის იგი მხოლოდ ერთი ფრაზით განისაზღვრება – „რალა დარჩა — საუკუნო სიჩუმე მხოლოდ“. შეგვიძლია დავასკვნათ, დღეს სამყაროს მხოლოდ თამაში იტაცებს.“

პაველ რუდნევი
თეატრი – სიკვდილი
დამოუკიდებელი კორესპონდენტი

PRESS:

For Oskaras Korshunovas, the world of “Hamlet” is a world of theatre and tragic clownery.

The residents of the Danish king’s castle live in the uneasy twilight of the stage, they are hypocritical and ready to identify with any role at any time. Their lives’ ways resembles a maze; for them only the bloody finale brings the true revelation, but in its face there’s nothing more to say, except “The rest is silence.” We may say the world has gotten too absorbed in playing.

Pavel Rudnev.
Theatre – death
Častnij Korespondent

ყოველ საღამოს შეხვედრების ადგილი ყველასთვის,
ჭიქა ღვინითა და საუკეთესო საფესტივალო ატმოსფეროთი

Cafe 10'a

მილანის პიკოლო თეატრი / ევროპის თეატრი, იტალია

The Piccolo Teatro di Milano / Teatro d'Europa, Italia

WWW.PICCOLOTEATRO.ORG

კარლო გოლდონი

არლეკინი, ორი ბატონის მსახური

Arlecchino, Servant of Two Masters

By Carlo Goldoni

წარმოდგენის ადგილი: კოტე მარჯანიშვილის სახელობის
სახელმწიფო დრამატული თეატრი
მისამართი: მარჯანიშვილის ქ. 8
თარიღი: 4, 5 ოქტომბერი. ორშაბათი, სამშაბათი
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 36, 18, 12 ლარი
ხანგრძლივობა: 165 წუთი
წარმოდგენა სამ მოქმედებად
ქართული და ინგლისური სუბტიტრები

Venue: Kote Marjanishvili State Drama Theatre

Address: 8 Marjanishvili Str.

Date: 4 th, 5 th October / Monday, Tuesday

Beginning At: 20:00

Ticket Price: 36, 18, 12 GEL

Duration: 165 minutes

With Two Intermissions

რეჟისორი – ჯორჯო სტრელერი
სპექტაკლი აღადგინა ფერუჩო სოლერიმ სტეფანო დე
ლუკას დახმარებით
სცენოგრაფი – ეჩიო ფრიგერიო
კოსტიუმები ფრანკა სკორჩიუპინოსი
მუსიკალური გაფორმება ფიორენცო კარპის
ძორეობრაფი – მარისა ფლეჩი
მხატვარი-გამნათებელი – ფერადო მოდიკა
სცენოგრაფის ასისტენტი – ლეილა ფტეიტა

მოქმედი პირნი და შემსრულებელი:

პანტალონე – ჯორჯო ბონჯოვანი
კლარიჩე, მისი ქალიშვილი – ანა-მარია როსანო
დოქტორი ლომბარდი – ტომასო მინიტი
სილვიო, მისი ვაჟიშვილი – სტეფანო ონოფრი
პატრიჩე ტურინიდან – ჯორჯია სენესი
ფლორინდო არეტუსი, პატრიჩეს სატრფო – ლეონარდო
დე კოლი
ბრიგელა, სასტუმროს მუშაკი – ენრიკო ბონავერა
სმერალდინა, კლარიჩეს მსახური – ალესანდრა გიგლი
არლექჩინო, პატრიჩეს და ფლორინდოს მსახური –
ფერუჩო სოლერი
მსახური – ჯორჯო სანგატი, ფრანჩესკო გუიდი,
გულია ვალენტი
შეპირი – სტეფანო გუიზი
მუსიკოსები – ჯიანო ბობიო, ფრანკო ემალდი, პაოლო
მატეი, ფრანჩესკო მაზოლენი, ელიზაბეტა პასკუინელი

ნიღბები ამალეტო და დონატო სარტორების
ფოტოები დიეგო და ლუიჯი ჩიმინაგების
სცენის მენეჯერი – ანდრეა ლევი
რეკვიზიტორი – ვალენტინა ლეპორი
სცენის მენეჯერი – აგოსტინო ბიალო
გამნათებელი – ეუჯენო სკუერი
ბარდერუბის მენეჯერი – ალის აგრემონტი
ბრიში მონიკა კაპიტანოსი
კომპანიის მენეჯერი – ეუჯენა ტორესანი

Directed by Giorgio Strehler
Restaged by Ferruccio Soleri
In collaboration with Stefano de Luca
Set Designer Ezio Frigerio
Costume Designer
Franca Squarciapino
Music by Fiorenzo Carpi
Movement Director Marise Flach
Lighting Designer Gerardo Modica
Set Designer Assistant Leila Fteita

CHARACTERS / CAST:

PANTALONE DE' BISOGNOSI Giorgio Bongiovanni
CLARICE, HIS DAUGHTER Annamaria Rossano
DOCTOR LOMBARDI Tommaso Minniti
SILVIO, HIS SON Stefano Onofri
BEATRICE, FROM TURIN Giorgia Senesi
FLORINDO ARETUSI, HER LOVER Leonardo de Colle
BRIGHELLA, AN INNKEEPER Enrico Bonavera
SMERALDINA, CLARICE'S MAID Alessandra Gigli
ARLECCHINO, SERVANT TO BEATRICE
AND THEN TO FLORINDO Ferruccio Soleri
A SERVANT OF THE INN, A PORTER Giorgio Sangati
SERVANTS Francesco Guidi, Giulia Valenti
PROMPTER Stefano Guizzi
MUSICIANS Gianni Bobbio, Franco Emaldi, Paolo Mattei
Francesco Mazzoleni, Elisabetta Pasquinelli

MASKS Amleto and Donato Sartori
PHOTOGRAPHS Diego and Luigi Ciminaghi, Milano

STAGE MANAGER Andrea Levi
PROPS Valentina Lepore
MACHINIST Agostino Biallo
LIGHT BOARD Operator Eugenio Squeri

WARDROBE Alice Agrimonti
WIGS AND MAKE UP
STYLIST Monica Capitanio
COMPANY MANAGER Eugenia Torresani

სამშტაკლის შესახებ:

არლეკინი ოპერისა და თეატრის ლეგენდარულმა რეჟისორმა ჯორჯო სტელერმა 1947 წელს დადგა. სპექტაკლი სხვადასხვაგვარად აღიქვა მაყურებელმა. ერთი ნაწილი თვლიდა, რომ ეს იყო კომედიის ერთგვარი ინტერპრეტაცია, მეორე ნაწილს კი მიაჩნდა, რომ სპექტაკლი მსოფლიოში იტალიური კულტურის ელჩის ფუნქციას ასრულებდა.

მე-18 საუკუნის დრამატურგი კარლო გოლდონი მოგვითხრობს ვერაგ მსახურზე, რომელიც სამი ქორნილის, სასიყვარულო სცენების, ორი დუელის და დევნის შედეგად კომედია დელ'არტეს უნიკალურ პერსონაჟად ყალიბდება.

თეატრის შესახებ:

მილანის პიკოლო, იგივე ევროპის თეატრი ყველაზე მნიშვნელოვანი საზოგადოებრივი თეატრია იტალიაში, რომელიც 1947 წელს ჯორჯო სტრელერისა და პაოლო გრასის თაოსნობით დაარსდა.

1950 წლიდან მოყოლებული თეატრმა მსოფლიოს მასშტაბით არა ერთი გასტროლი გამართა და უამრავი მაყურებლის კეთილგანწყობა მოიპოვა, რაც, უდავოდ, ჯორჯო სტრელერის პროფესიონალიზმის დამსახურებაა.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია საერთაშორისო ტურნე, რომლის შემდეგაც პიკოლო თეატრმა ძალიან მოკლე დროში მოიპოვა მსოფლიოს უმნიშვნელოვანესი თეატრის სტატუსი.

ABOUT PERFORMANCE:

Arlecchino was created by the legendary theatre and opera director Giorgio Strehler in 1947 and it is considered on one hand the definitive interpretation of commedia in the 20th century and, on the other hand, the Ambassador of Italian culture all over the world. With three weddings, two duels, a dance number, a chase sequence, a love scene, a food fight and much more, Carlo Goldoni's 18th century comedy is about a wily servant who gets the best of his masters in one of the classic works of commedia dell'arte.

ABOUT THEATRE:

The Piccolo Teatro di Milano – Theatre of Europe, the most important Italian public theatre company which was founded by Giorgio Strehler and Paolo Grassi in 1947, has been touring all over the world with its successful theatre productions since 1950: conquering a vaster and vaster audience thanks to the high artistic level of Giorgio Strehler's theatre direction. Especially though its international tours, the Piccolo Teatro has become in a very short time one of the most important theatre company in the world.

კომედია დელ'არტი და „არლეკინი, ორი ბატონის მსახური“

კომედია დელ'არტი კომედიის იმპროვიზირებული ფორმაა, რომელსაც XVI-XVII საუკუნეებში პროფესიონალი მსახიობები თამაშობდნენ ჯერ იტალიაში, მოგვიანებით კი მთელ ევროპაში. ეს დრამის რთული, კომპლექსური ფორმაა და მთლიანად მსახიობთა ოსტატობასა და პლასტიკას ეყრდნობა. მსახიობები ყოველ სცენას ე. წ. კანოვაციოს გათვალისწინებით თამაშობენ, რაც მხოლოდ კონკრეტული მიზანსცენის რამდენიმე ბაზისურ მინიშნებას გულისხმობს. თითოეულ მსახიობს რეალური ცხოვრებიდან კარგად ნაცნობი ამა თუ იმ ტიპაჟის ნიღაბი ჰქონდა მორგებული და მათი ამოცნობა მაყურებლებისთვის საკამაოდ ადვილი იყო. სცენები იმპროვიზაციას ეფუძნებოდა, მსახიობები აქტიურად იყენებდნენ ჟესტიკულაციას, მაყურებლებისთვის ნაცნობ ფრაზებს და შეძახილებს. სცენებს შორის პაუზების დროს მსახიობები ერთგვარ იმპროვიზირებულ პაექრობას აწყობდნენ, რაც მაყურებლისათვის კიდევ ერთ მხიარულ სანახაობას წარმოადგენდა.

იტალიური დელ'არტის დასების საგასტროლო ტურნეებმა მთელი ევროპა მოიცვა. იტალიელები გამოდიოდნენ ესპანეთის, ჰოლანდიის, გერმანიის, ავსტრიის და ინგლისის თეატრალურ სცენებზე. განსაკუთრებული წარმატება და აღიარება კომედია დელ'არტემ საფრანგეთში მოიპოვა. მე-18 საუკუნეში იტალიელმა დრამატურგმა კარლო გოლდონიმ კომედია დელ'არტეს პრინციპები საფუძვლიანად გადაამუშავა, ხასიათებს მეტი სიღრმე შესძინა, იმპროვიზაცია და ბუფონადა დახვეწილი და დრამატურგიულად დამუშავებული ტექსტებით შეცვალა. გოლდონის დრამატურგიული ნოვაციის ბრწყინვალე ნიმუშია ექსტრაორდინალური პიესა – „ორი ბატონის მსახური.“ ჯორჯო სტრელერმა კლასიკად ქცეული პიესის სათაური მცირედ შეცვალა და „არლეკინი, ორი ბატონის მსახური“ უწოდა. ამით პატივი მიაგო კომედია დელ'არტეს მთავარ პერსონაჟს და სიმბოლოს — არლეკინს.

THE COMMEDIA DELL'ARTE AND THE SER- VANT OF TWO MASTERS

Commedia dell'arte is a form of improvised comedy and performed by professional players in the sixteenth and seventeenth centuries, first in Italy and then later on in other parts of Europe. This complex form of drama relied on the histrionic abilities and verbal dexterity of actors who enacted their scenes relying on a canovaccio, a basic plot on time accompanied by a few instructions about how the comedy should be performed. Actors wore masks and costumes identified with stock characters audiences immediately recognized. Conventionalized gestures, phrases, exclamations and curses were an essential part of an actor's performance. Extended comedic rifts called lazzi frequently interrupted the action, giving actors an opportunity to display their improvisatory skills.

Italy's commedia dell'arte troupes traveled throughout Europe, influencing theatres in Spain, Holland, Germany, Austria, England, and especially France. In the 18th century, Venetian playwright Carlo Goldoni used and revised many of commedia dell'arte's dramatic conventions in his plays, writing complete play texts and turning conventional character types into complex human beings. Goldoni's play *Servant of two masters* is an extraordinary example of his new dramatic method. Giorgio Strehler changed the name of his production of Goldoni's classic work to celebrate the play's central commedia dell'arte character: *Arlecchino, Servant of two masters*.

კარლო გოლდონი (1707-1793)

კარლო გოლდონი იტალიის ერთ-ერთი უდიდესი დრამატურგია. იგი ვენეციაში დაიბადა და გადმოცემის თანახმად თეატრისადმი ინტერესი ადრეულ ასაკში გამოავლინა. როგორც ამბობენ, პიესის დაწერა პირველად რვა წლისამ სცადა. მილანისა და ვენეციის თეატრების სცენებზე რამდენიმე წარუმატებელი მცდელობის შემდეგ (წარუმატებელი აღმოჩნდა მისი ოპერა „ბელისარიო“), კარლო გოლდონიმ გადაწყვიტა, რომ იტალიური თეატრი განახლებას საჭიროებდა და 1738 წელს პირველი კომედია „L'uomo di mondo“ დაწერა. გოლდონიმ უარი თქვა ნეოკლასიკურ თეატრალურ ტრადიციებზე და კომედია დელ'არტეს იმპროვიზირებულ ბუფონადაზე. მან დაამუშავა და წინა პლანზე წამოსწია მისთვის კარგად ნაცნობი იუმორი, რომელსაც ხშირად ვაწყდებით ყოველდღიურ ცხოვრებაში. დრამატურგიას მეტი სიღრმე შესძინა და სათქმელი თავისი დროის საზოგადოებაზე კრიტიკული დაკვირვებით გაამდიდრა. გოლდონის კომედიები ცხოვრებისეულ სირთულეებსა და საზოგადოებაში არსებულ უსამართლობას აღწერს. ვიდრე „ორი ბატონის მსახური“ მთელ იტალიას მოივლიდა, გოლდონიმ, პიესის რამდენიმე ვარიანტი შექმნა. იგი პირველად 1747 წელს დაიდგა.

1750 -1751 წლებში კარლო გოლდონიმ თექვსმეტი ცნობილი ახალი კომედია დაწერა, რომლებიც დღეს მისი თეატრალური იდეების მანიფესტად აღიქმება. ამის შემდეგ გოლდონი გადავიდა ვენეციაში, სადაც ცხრა წლის განმავლობაში „Teatro San Luca“ –ს ედგა სათავეში.

კარლო გოლდონი კონკურენტთა თავდასხმის ობიექტი ხშირად ხდებოდა, მათ შორის განსაკუთრებით აგრესიული კარლო გოცი გახლდათ, რომელიც არ იზიარებდა კარლო გოლდონის თეატრალურ ინოვაციებს.

1761 წელს კარლო გოლდონიმ იტალია დატოვა და პარიზში „Comédie Italienne“ –ს შეუერთდა. სიცოცხლის უკანასკნელ წლებში ხშირად ავადმყოფობდა. მძიმე სულიერ და ფიზიკურ გასაჭირზე თავის ავტობიოგრაფიულ წიგნში მოგვითხრობს, რომელსაც „მემუარები“ უწოდა.

კარლო გოლდონიმ 120 პიესა დაწერა, მათგან რამდენიმე შედევრადაა აღიარებული.

CARLO GOLDONI (1707 - 1793)

Goldoni is one of Italy's greatest playwrights. Born in Venice, he showed an interest in the theater at an early age. It is said that he first attempted to write a play when he was eight.

After a few theatrical failures in Milan and Venice, including his first opera *Belisario*, Goldoni decided that the Italian stage needed reforming and wrote his first comedy: *L'uomo di mondo* in 1738. Abandoning seventeenth neoclassical theatrical traditions and the improvised buffoonery of *commedia dell'arte*, Goldoni developed a comedy of manners inspired by his affection for the people he knew, and enriched by his critical observations of the society of his time. His comedies demonstrate his sharp eye for the difficulties, paradoxes and injustices of life. Goldoni wrote numerous drafts of *Servant of Two Masters*, while wandering throughout Italy. It was first performed in 1747.

Between 1750 and 1751 Goldoni wrote sixteen famous “new comedies” which together are now considered a manifesto of his theatrical ideas. He moved to Venice where he worked at the *Teatro San Luca* for nine years. Throughout his career Goldoni was attacked by rivals including playwright Carlo Gozzi, who never accepted his theatrical innovations.

In 1761, he left Italy and joined the *Comédie Italienne* in Paris. He spent his last years sick and unhappy, afflicted by an inner sickness that he describes in his autobiography *Mémoires*. Goldoni wrote 120 plays, including masterpieces such as *La putta onorata*, *La locandiera*, *Il campiello*, *Sior Todero Brontolon*, *I rusteghi*, *La trilogia della villeggiatura*, *Baruffe Chiozzotte* and *Una delle ultime sere di Carnevale*.

ქორჟო სტრელერი

ჯორჯო სტრელერი 1921 წელს, ტრიესტში დაიბადა. იგი მე-20 საუკუნის ერთ-ერთი ყველაზე სახელგანთქმული რეჟისორია. ევროპელმა მაცურებელმა მას „დიდი მანესტრო“ შეარქვა.

ჯორჯომ მილანის Filodrammatici Drama School –ში ჩააბარა, თუმცა მეორე მსოფლიო ომის დროს სწავლა შეწყვიტა და ოპოზიციურ მოძრაობას შეუერთდა. იგი შვეიცარიაში გადასახლეს, სადაც სპექტაკლებს ფრანგულ ენაზე დგამდა და თეატრი კი სახლად აქცია.

ომის დამთავრების შემდეგ სტრელერი მილანში დაბრუნდა და 1947 წელს პაოლო გრასისთან და ნინა ვინჩისთან ერთად იტალიის პირველი სახალხო თეატრი — Piccolo Teatro დააარსა. ჯორჯო სტრელერი 50 წლის განმავლობაში თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელი გახლდათ. მან შექმნა აკადემიური თეატრი, რომელიც ერთხელ არჩეულ პოლიტიკურ კურსს ინარჩუნებს და ღიაა ფართო საზოგადოებისთვის.

თავისი მოღვაწეობის მანძილზე სტრელერმა მილანში, რომში, პარიზსა და ზალცბურგში 200-მდე სპექტაკლი დადგა. „ორი ბატონის მსახურის“ გარდა, Piccolo Teatro-ს რეპერტუარში შედიოდა: ანტონ ჩეხოვის „ალუბლის ბაღი“, უილიამ შექსპირის „მეფე ლირი“ და „ქარიშხალი“, კარლო გოლდონის „il campielo“, . ლუიჯი პირანდელოს „მთის გოლიათები“, იოჰან ვოლფგანგ გოეთეს „ფაუსტი“, ბერტოლდ ბრენტის „სამგროშიანი ოპერა“ და „სეჩუანელი კეთილი ადამიანი“.

დადგმული აქვს ოპერები : ჯუზეპე ვერდის „ფალსტაფი“, „სიმონ ბოკანეგრა“ და „მაკბეტი“, ვოლფგანგ ამადეოს მოცარტის „დონ ჟუანი“, „ფიგაროს ქორწინება“, „ჯადოსნური ფლეიტა“ და „კოსი ფან ტუტი“.

1991 წელს სტრელერმა პარიზში „ევროპის თეატრი“ დააარსა. იგი ასევე იყო ევროპარლამენტის წევრი და იტალიის რესპუბლიკის სენატორი.

ჯორჯო სტრელერი 1997 წელს გარდაიცვალა.

GIORGIO STREHLER

Affectionately called “The Maestro” by his European audiences, Giorgio Strehler was one of the most celebrated directors of the 20th century. Born in Trieste in 1921, Strehler graduated from the Filodrammatici Drama School in Milan. He interrupted his career to join the Resistance movement during World War II and, after being exiled to Switzerland, began staging plays in French, making the theater his home. Strehler returned to Milan after the war and founded Piccolo Teatro, Italy’s first public theater, in 1947 with Paolo Grassi and Nina Vinchi. During his 50 years as artistic director of Piccolo Teatro, Strehler developed a theater that was formally rigorous, politically committed, and open to as broad an audience as possible. Over the course of his career, he directed some 200 plays and operas in Milan, Rome, Paris, and Salzburg. In addition to Arlecchino, Servant of Two Masters, seminal productions include Chekhov’s The Cherry Orchard, Shakespeare’s King Lear and The Tempest, Goldoni’s Il campielo, Pirandello’s Mountain Giants, Goethe’s Faust, and Brecht’s The Threepenny Opera and The Good Person of Szechwan. Strehler’s opera credits include Verdi’s Falstaff, Simon Boccanegra, and Macbeth, as well as Mozart’s Don Juan, Le nozze di Figaro, The Magic Flute, and Così fan tutte. In 1991 he founded Teatro d’Europa in Paris. He was also a member of the European Parliament and senator of the Italian Republic. Strehler died in 1997.

FERRUCCIO SOLERI

Ferruccio Soleri was born in Florence, where he studied Mathematics and Physics at Florence University. In Rome he attended the Silvio D'Amico National Drama School. He started his theatre career in 1958 at Milan's Piccolo Theatre in Pirandello's *The Favola del figlio cambiato*. He has performed in plays by Pirandello, Goldoni, Lorca, Babel, Ibsen, Brecht, Schnitzler, Shakespeare, Goldoni, Molière, Marivaux, Gogol, Neruda and collaborated with directors like G. Strehler, P.Chereau, J. Huston, A. Vitez, M. Langhoff. In 1963 he made his debut as Arlecchino in Giorgio Strehler's production of Goldoni's *Servant of Two Masters*. For European television he has performed in G.Friedel's *Mozart und Da ponte*, C.Lizzani's *The Trap*, G.Courteline's *Boubouroche*. In 1971 he directed his first play; subsequently he staged Gozzi's *The Raven*, Goldoni's *Mirandolina*, *The Venetian Twins*, *The Fan*, Macchiavelli's *Mandragola*, as well as operas, like Donizetti's *Don Pasquale*, Rossini's *Barber of Seville*, *The Italian Woman in Tangiers*, Signor Bruschino and *Il turco in Italia*, Paisiello's *Comic Duel*, Pergolesi's *Livietta and Tracollo*, Mozart's *Die Entführung aus dem Serail* and *La falsa giardiniera*, Verdi's *Traviata*, Weber's *Franco Cacciatore*, Scarlatti's *Triumph of Love*, Smetana's *Sold Bride*, Galluppi's *Arcadia in Brenta*, Strauss's *Night in Venice*, Lehar's, *Merry Widow*. He has directed shows in various cities including Salzburg, Paris, Karlsruhe, Zurich, Brussels, and many Italian cities.

He has taught at drama academies around the world, such as the Otto Falckemberg Schule in Munich, Maurice Bejart's MUDRA academy in Brussels, the Max Reinhardt Seminar in Vienna, Santa Clara University in the USA. He has run workshops on *Commedia dell'Arte* in Europe, America and Japan. He currently teaches at the Piccolo Theatre's Drama Academy.

In 2001 he won the Golden Mask, during the Festival of Performing Arts in Moscow. In 2005 he got the Golden Medal from the Italia Republic for his work in Arts and Culture. In 2006 he won the Leone d'Oro del Teatro at Festival La Biennale, in Venice. In 2007 has been nominated Unicef Ambassador.

In January 2005 Soleri celebrated his 50th year as an actor, having worn Arlecchino's costume more than 2.000 times in more than 40 countries. In 2006 he awarded the "Leone d'oro" at the "La Biennale di Venezia" in theatre section and in 2007 has been nominated Unicef Goodwill Ambassador.

Since last 9th February of 2010 the Guinness World record for most consecutive theatre performances in the same role is 2,064 and belongs to Ferruccio Soleri who played Harlequin in the comedy "Servant of Two Masters" by the Italian playwright Carlo Goldoni, since 28 February 1960 in 32 countries worldwide.

ფერუჩო სოლერი

ფერუჩო სოლერი ფლორენციაში დაიბადა. თავდაპირველად ფლორენციის უნივერსიტეტში მათემატიკის და ფიზიკის საფუძვლებს ეუფლებოდა. შემდეგ რომში გადავიდა და სილვიო დ'ამიკოს დრამის ნაციონალურ სკოლაში გააგრძელა სწავლა. თეატრალური კარიერა 1958 წელს დაიწყო მილანის პიკოლო თეატრში, სადაც პირანდელოს პიესაში „გარდაცვლილი ბავშვის თავგადასავალი“ ითამაშა.

მოგვიწინებთ კი შედგა მისი დებიუტი არლეკინის როლში, ჯორჯო სტრელერის სპექტაკლში „არლეკინი, ორი ბატონის მსახური“.

სოლერი თამაშობდა გოლდონის, ლორკას, ბაბელის, იბსენის, ბრეხტის, შნიცლერის, შექსპირის, პირანდელოს, მოლიერის, გოგოლის, ნერუდას პიესებში. იგი მუშაობდა ისეთ ცნობილ რეჟისორებთან, როგორებიც არიან — სტრელერი, შერი, ჰიუსტონი, ვიტეკი, ლანგოფი და სხვები. პერიოდულად თანამშრომლობდა ევროპულ ტელევიზიებთან.

1971 წელს შედგა მისი სარეჟისორო დებიუტი თეატრალურ სცენაზე. შემდგომში სოლერიმ არა ერთი სპექტაკლი დადგა, მათ შორის: კარლო გოცის „ყვავი“, კარლო გოლდონის „მირანდოლინა“, „ვენეციელი ტყუპები“, „თაყვანისმცემელი“. სოლერი აქტიურად მოღვაწეობდა საოპერო სცენაზეც. მან დადგა დონიცეტის „დონ პასკუალე“, როსინის „სევილიელი დალაქი“, „იტალიელი ქალი ტანჯურში“, „სენიორ ბრეშიანო და თურქი იტალიაში“, პაიზიელოს „კომიკური დუელი“, პერგოლეს „ლივიეტა და ტრაკოლო“, მოცარტის „მოტაცება სელარიდან“, ვერდის „ტრაფიატა“ და სხვა.

სოლერი სიამოვნებით დგამდა პომპეზურ შოუებს და მასობრივ წარმოდგენებს, როგორც იტალიის, ასევე ევროპის ქალაქებში, კერძოდ — ზალცბურგში, პარიზში, კარლსრუეში, ბრიუსელში.

სოლერი დღემდე აქტიურ პედაგოგიურ მოღვაწეობას ეწევა, ატარებს სემინარებს და მასტერკლასებს მსოფლიოს წამყვან თეატრალურ აკადემიებსა და უნივერსიტეტებში. კითხულობს ლექციებს მიუნჰენის ოტო ფოლკენბერგის სკოლაში, მორის ბეჟარის აკადემიაში ბრიუსელში, მაქს რეინჰარდტის სემინარებზე ვენაში, სანტა-კლარას უნივერსიტეტში, აშშ. არის კომედია დელ'არტეს საერთაშორისო სიმპოზიუმების ორგანიზატორი ევროპაში, ამერიკასა და იაპონიაში. ამჟამად ასწავლის პიკოლო თეატრის დრამის აკადემიაში.

2001 წელს მოსკოვის თეატრალური ხელოვნების საერთაშორისო ფესტივალზე მიენიჭა ოქროს ნილაბი.

2005 წელს კულტურის განვითარებაში შეტანილი წვლილისთვის იტალიის რესპუბლიკამ სოლერი ოქროს მედლით დააჯილდოვა. 2006 წელს გაიმარჯვა ვენეციის საერთაშორისო თეატრალურ ბიენალეზე და მიენიჭა ოქროს ლომი.

2007 წლიდან სოლერი იუნისეფის კეთილი ნების ელჩია.

2005 წელს სოლერიმ სამსახიობო მოღვაწეობის 50 წლის იუბილე გადაიხადა. 2010 წლის 9 თებერვალს კი ფერუჩო სოლერიმ სამუდამოდ დაიმკვიდრა ადგილი გინესის მსოფლიო რეკორდების წიგნში, როგორც მსახიობმა, რომელმაც 1960 წლის 28 თებერვლიდან 2010 წლის 9 თებერვლის ჩათვლით, გოლდონის პიესაში „ორი ბატონის მსახური“, არლეკინის როლი მსოფლიოს 32 ქვეყნის სცენაზე 2 064-ჯერ ითამაშა.

2

არლეკინი ჩემი ცხოვრებას

ფერუჩო სოლერი

არლეკინის პერსონაჟთან ჩემი შეხვედრა შემთხვევით მოხდა. რომში ვცხოვრობდი და დრამის კოლეჯში ვსწავლობდი. სტუდენტურ სპექტაკლს – გოლდონის „დამჯერ ქალიშვილს“ ვდგამდით. რეჟისორის ფუნქციას ასისტენტი - ჯორჯო კოლი ასრულებდა. ტოსკანიდან ახალჩამოსული ვიყავი, ვენეციის თეატრის სტილისტიკას არ ვიცნობდი და ძალიან ვნერვიულობდი. „ნუ ღელავთ, - მამშივდებდა ჩემი პედაგოგი ორაციო კოსტა, — მარჩელო მორეტი, მასეტრო სტრელერის არლეკინი, გიჩვენებთ როგორ უნდა გაიაროთ ბაგირზე“. მაგრამ მორეტის ჩვენთვის არ ეცალა – სტრელერთან მუშაობდა. მხოლოდ

2

ARLECCHINO, MY LIFE

By Ferruccio Soleri

I came across the character of Arlecchino almost by chance, while attending drama school in Rome. We put on a student production of Goldoni's Obedient Daughter, which Giorgio Colli, who was an assistant director at the time, staged. I was very worried because coming from Tuscany I'd never acted in Venetian: "Don't worry - my teacher Orazio Costa said, - Marcello Moretti, Strehler's Arlecchino, will be certainly show you the ropes". Moretti, however, was always busy with Strehler and never came; he only attended the final dress rehearsal and gave me no practical help. Yet it was evident that when it came to choosing a stand in, he selected me

ერთხელ — გენერალურ რეპეტიციაზე მოვიდა და არანაირი პრაქტიკული რჩევა არ მოუცია. თუმცა, დასმი ამიყვანა. არ ვიცი რატომ, ალბათ ჩათვალა, რომ თეატრს გამოვადგებოდი. პიკოლო თეატრში მუშაობა მომდევნო წელს დავიწყე, როდესაც მესამე კურსის სტუდენტი ვიყავი. ორაციო კოსტამ, რომელიც თეატრში პირანდელოს პიესის — „გარდაცვლილი ბავშვის თავგადასავალი“ დასადგმელად მოიწვიეს, მთხოვა მასთან მემუშავა. არასდროს დამავინწყდება სტრელერთან ჩემი პირველი შეხვედრა. „თქვენ რომელი არლეკინი ხართ, არა?“. როგორც ჩანს მორეტი ელაპარაკა ჩემზე. 1959 წელს სწავლა დავამთავრე, დიპლომი ავიღე და სტრელერმა „არლეკინში“ მსახურის როლზე მიმიწვია. როლი ძალიან პატარა იყო, ძირითადად სცენაზე ვიდექი და მორეტის თამაშს ვუყურებდი. მიუხედავად იმისა, რომ ბევრი რამ ჯერ კიდევ არ მესმოდა, მისი ნიჭის და უნარის დანახვა მაინც მოვახერხე. ამ პატარა როლის დახმარებით ბევრი რამ გავიგე და ვისწავლე. მერე იყო გასტროლები ამერიკაში. მე უკვე მორეტის დუბლიორი გახვდი. მახსოვს ჩემი პირველი სპექტაკლი ნიუ-იორკში. დარბაზში, რომელიც 2000 მაყურებელს იტევდა, მიკროფონით გამოაცხადეს, რომ იმ საღამოს მორეტის ფერუჩო სოლერი შეცვლიდა. მსახიობებთან ერთად ფარდის უკან ვიდექი და პირველი სცენისთვის ვემზადებოდი, როდესაც უკმაყოფილო ხალხის აღშფოთებული შეძახილები გავიგონე. ხელები ჩამოვყარე, გავმრი და სიცარიელის გრძნობა დამეფულა. პირველი მოქმედება ცუდად არ წასულა. მეორე მოქმედებაში ვიგრძენი, რომ აუდიტორია ნელ-ნელა ავიყვანე, განსაკუთრებით პუდინგის სცენის შემდეგ. მესამეში კი მივხვდი — მე გავიმარჯვე. ასე ვითამაშე ჩემი პირველი არლეკინი. ის საღამო არასდროს დამავინწყდება. 1961 წელს მორეტი გარდაიცვალა და „არლეკინიც“ შეაჩერეს. ამ პერიოდში ბერტოლდ ბრეტის „გალილეოში“ ვითამაშე. მერე გავიგე, რომ სტრელერის არლეკინის აღდგენა სურდა, ლია ცის ქვეშაპირებდა სპექტაკლის დადგმას, ვილა ლიტაში. მე რეპეტიციები დავინყე ვირჯინიო პუმესთან ერთად. სტრელერმა მოულოდნელად აღმოაჩინა — „ფერუჩო, თქვენ ხმისა და მეტყველების სერიოზული პრობლემა გაქვთ. მიზეზს უნდა მიაგნოთ და სასწრაფოდ გამოასწოროთ.“ რამდენიმე რჩევაც მომცა. ერთ-ერთი ძალიან ეფექტური აღმოჩნდა და გამომადგა. სტრელერთან მუშაობამ დამანახა თუ რა არის კომედია დელ' არტე და სპექტაკლში ჩემი თავი ვიპოვე. მივხვდი, რომ როლის შესაქმნელად მხოლოდ ნიგნების კითხვა და ინფორმაციის დაგროვება არ კმარა. არლეკინში ყველაფერი ჩავდე — ჩემი აკრობატული შესაძლებლობები,

because I must have struck him as in some way suitable. My work at the Piccolo Theatre started the following year while I was enrolled on the third year course. Orazio Costa, who had been invited to stage Pirandello's Tale of the Exchanged Child, asked me to work with him. I remember being introduced to Strehler who said: "Oh, you're Soleri are you, the Arlecchino from the Rome Academy". I suppose Moretti must have mentioned me. Once I graduated, in 1959 Strehler called me for the role of the servant in Arlecchino. In that role, which was little more than a walk on part, I had to stay in the wings and watch Moretti acting onstage. I could see his talent even if I hadn't the maturity to understand certain things. At the same time I picked up a lot without even realising.

Then, there was an American tour and I was Moretti's stand in. I remember my first night in New York on a week day. It was announced over the microphone that Moretti's part was being filled by Ferruccio Soleri that evening. The theatre seated two thousand people. From behind the curtain, where we were all in position for the opening scene, we heard a loud chorus of two thousand voices signalling their disapproval. My arm fell limp and I felt drained.

The first act did not go too badly. In the second, you could feel the audience warming up with the lunch and pudding episode. In the third, I knew I had made it. That was my first time as Arlecchino. It was unforgettable. In 1961 Moretti died and any mention of Arlecchino was taboo for a while.

It was during Brecht's Galileo (1963) I was told that Strehler wanted to revive Arlecchino for a special open air show at Villa Litta. I began rehearsing with Virginio Puecher. Then Strehler showed up and began undoing everything: "Ferruccio there's something wrong with your voice there. You'd better try to find it, strengthen it". He gave me several exercises to do, one of which proved extremely useful. You have to read a paper without stopping, without

მწირო გამოცდილება, გამარჯვების ჟინი და ახალგაზრდული ენერჯია. მაგრამ ხმის და მეტყველების გამოსწორებას ერთი წელი დასჭირდა. აუდიტორიაზე და კრიტიკოსებზე აღარ ვფიქრობდი. მე სტრელერის ვალი მქონდა – არლეკინი. კაცისთვის, რომელმაც ყველაფერი მომცა, ვალი უნდა დამებრუნებინა. ჩემი პირველი არლეკინი ნილაბის გათავისების ნაყოფი იყო. „თუ არაფერი გაქვს სათქმელი, ადამიანების გაცინებას ნუ ეცდები,“ — იტყოდა ხოლმე სტრელერი და გამომაფხიზლებდა. ნილაბს სარკის წინ ვსწავლობდი და ვიკვლევდი. სწორედ იქ მოვახერხე ჩემი სხეულის სრულყოფილად შეგრძნება. ხელახლა აღმოვაჩინე საკუთარი თავი და შემეშინდა – მე დიდი უპირატესობა მქონდა, შემეძლო ჩემი განცდები და ემოციები ნილაბს მიღმა დამემალა და სამყაროს ყველასთვის შეუმჩნეველად დავკვირვებოდი. დიდი ხნის შემდეგ – 1987 წელს, როცა მორიგი სპექტაკლი ვითამაშე, სტრელერმა მითხრა ფრაზა, რომელსაც ვერასდროს დავივიწყებ: „ფერუჩო, ერთი უცნაური მოვლენა ვერ ამიხსნია. თქვენ ბერდებით, თქვენი არლეკინი კი ახალგაზრდავდება. იქნებ მითხრათ, როგორ ახერხებთ ამას?“

პრესა:

„ეს არის გოლდონის ყველაზე სრულყოფილი ინტერპრეტაცია.“

Chicago Tribune, November 25

„სტრელერის არლეკინი დროს გაუძღვება.“

The New York Times

breathing and punctuation, until you no longer feel out of breath. I then had to start all over again. It was through working with Strehler that I understood both the role and what Commedia dell'Arte had meant, well beyond the books I had read. I brought to the part my acrobatic skills, my wish to get on, my idiosyncrasies, and my youthful energy. But it took me over a year to find my voice. Until then I was over worried about the audience and critics. I owe my Arlecchino to Strehler, who gave me everything. The first Arlecchino developed from my relationship with the mask. “Don't make people laugh, don't express anything”, Strehler would say very sternly and this made me flip. I began studying the mask in front of the mirror. There I understood that it compelled me to internalise what my body should have felt. I was terrified at the thought. I then realised the advantage: I could spy on the world through a kind of keyhole, and nobody could see my emotions.

It was when I played the farewell performance, in 1987, that Strehler made a remark I'll never forget: “Ferruccio, there's something I can't understand. You get older, but your Arlecchino is growing younger day by day. How do you manage it?”.

PRESS:

“A definitive global interpretation, as good as Goldoni ever gets!”

Chicago Tribune
November 25

“Strehler's Arlecchino may be allowed by years of acclaim.”

The New York Times

Ambasciata d'Italia

Tbilisi

სარაჯიშვილი

დავით სარაჯიშვილი 1848 წლის 28 ოქტომბერს ქალაქ თბილისში დაიბადა. ქიმიის დოქტორი და ფილოსოფიის მაგისტრი 1872-77 წლებში დავით სარაჯიშვილი ჰონენჰაიმისა და ჰალეს უნივერსიტეტებში სოფლის მეურნეობის სპეციალობას ეუფლება, 1878-79 წლებში კი იგი საფრანგეთში მიემგზავრება მეღვინეობის შესასწავლად.

საფრანგეთში ცხოვრებისას კონიაკის ტექნოლოგიამ გაიტაცა, რაც მისი ცხოვრების მიზანი გახდა. საქართველოში დაბრუნებისთანავე 1884 წელს მან თბილისში პირველი კონიაკის სახდელი დააარსა.

სარაჯიშვილის კომპანია სწრაფად გაიზარდა და გაფართოვდა რუსეთის იმპერიისა და ევროპის მასშტაბით. თბილისში, მოსკოვში, პეტერბურგში, ერევანში, კიევში, ვარშავაში, ბაქოში, რიგაში, ვლადიკავკაზში, ოდესაში, ფეოდოსიაში, პეტროვსკსა და ჩარგოუში განლაგდა სპირტსახდელეები, სასაწყობო მეურნეობები და სარეალიზაციო ქსელი, რომელშიც იყიდებოდა სარაჯიშვილის კომპანიის მიერ წარმოებული პროდუქცია: კონიაკი, არაყი, ღვინო, ლიქორი, რომი, აბსენტი და სხვა სპირტიანი სასმელები.

სარაჯიშვილის კომპანიამ წლების მანძილზე მრავალ განსაცდელს გაუძლო: ომებსა და დარბევებს, აკრძალვებსა და მშრალ კანონებს. მიუხედავად ამისა, კომპანია იზრდებოდა და ვითარდებოდა.

სს სარაჯიშვილი დღემდე ინარჩუნებს დავით სარაჯიშვილის მიერ ჩამოყალიბებულ კულტურას: უნიკალური სპირტების რეზერვების შექმნა, პროდუქციის უმაღლესი ხარისხი და სარაჯიშვილისეული ტრადიციების ერთგულება.

DAVID SARAJISHVILI

David Sarajishvili was born on 28 October 1848 in Tbilisi, Georgia. Doctor's degree in chemistry and master's degree in philosophy David Sarajishvili in 1872-1877 was getting proficient in agricultural science at Hohenheim and Halle Universities. In 1878-1879 he left for France to study wine-making.

While being in France David Sarajishvili discovered his affinity for the cognac culture, which would define his further life and activities. Upon getting back to Georgia in 1884 he established the first distilling company in Tbilisi.

Sarajishvili Company was rapidly growing and expanding its operations throughout the Russian Empire and Europe. An elaborate network of distilleries, warehouses and outlets was popping up in Tbilisi, Moscow, Petersburg, Yerevan, Kiev, Warsaw, Baku, Riga, Vladikavkaz, Odessa, Pheodosia, Petrovsk and Chargou and the Sarajishvili Company was selling the wide range of products like brandy, vodka, wine, liqueur, rum, absinth and other alcohol drinks.

During the years Sarajishvili Company survived a lot of perils: wars, destruction, limits, and prohibition. Nevertheless the Company never ceased to evolve and to adapt.

JSC Sarajishvili up today maintains the culture developed by David Sarajishvili: creation of unique reserves of the spirits, high quality of the production and the devotedness of Sarajishvili traditions.

თეატრი ძაფებზე, გერმანია

Theater am Faden (Theatre on the Thread), Germany

იორინდე და იორინგელი

ძმები გრიმების ზღაპრის მიხედვით

Jorinde and Joringel

By Brother Grimm

წარმოდგენის ადგილი: კოტე მარჯანიშვილის სახელობის
სახელმწიფო დრამატული თეატრი
მცირე სცენა (სხვენი)
მისამართი: მარჯანიშვილი ქ. 8
თარიღი: 4 ოქტომბერი, ორშაბათი
დასაწყისი 16:00 საათზე
საქველმოქმედო სპექტაკლი
ხანგრძლივობა: 60 წუთი
წარმოდგენა ერთ მოქმედებად

Venue: Kote Marjanishvili State Drama Theatre (Small Stage)
Date: 4th October/ Monday
Beginning At: 16:00
Ticket Price: Charity Performance
Duration : 60 minutes
Without Intermission

რეჟისორი, დეკორაციისა და თოჯინების მხატვარი –
ჰელგა ბრეჰმე
მუსიკა ლილი ფრიდმან გრუპისა
მონაწილეობს – ჰელგა ბრეჰმე

DIRECTOR, STAGE-DESIGNER, PUPPET-DESIGNER
Helga Brehme
Original Music By Lilli Friedemann Group
Cast Helga Brehme

სამხატვრო შესახებ:

ბოროტი ჯადოქარი იორინდეს ჩიტად გადაქცევს. იორინგელი შეებრძოლება დრაკონს, მოიპოვებს ჯადოსნურ ყვავილს და ათავისუფლებს იორინდეს. კასპარი და მისი ცხენი მთხრობელები არიან.

თეატრის შესახებ:

„თეატრი ძაფებზე“ 1972 წელს ჰელგა ბრეჰმემ დააარსა შტუტგარდში. სპექტაკლის ავტორები არიან ჰელგა ბრეჰმე და კარლ რეტენბაჰერი. ხელნაკეთი ხის თოჯინები, მარტივი სცენარი, მოკლე ტექსტი და მუსიკა სპეციალურად ამ წარმოდგენისთვისაა შექმნილი. ეს წარმოდგენები განუთვნილია ნებისმიერი ასაკის მაყურებლისათვის. ეს თოჯინური სპექტაკლია. გამოცდილი მეთოჯინეები, სხვადასხვა სცენური საიდუმლოებებისა და ტექნოლოგიების მეშვეობით საინტერესო სანახაობას გვთავაზობენ.

ეს მცირე სცენა უკვე მსოფლიოში ცნობილი თოჯინების თეატრია. გასტროლები ჰქონდა: ინდოეთში, ინდონეზიაში, გვატემალაში, ეკვადორში, ჩეხეთში, რუსეთში, შვედეთში, ლიტვაში, საქართველოსა და სომხეთში.

რეზო გაბრიაძე სპექტაკლის შესახებ

„...ეს თეატრია, ნამდვილი თეატრი, რომელსაც უჩვეულო განცდები მოაქვს. ასე იყო ათასი წლის წინათ და ასეა ახლაც. ეს წარმოდგენა არაჩვეულებრივად მსუბუქი და ამავე დროს რეალურია. დიდი მადლობა თქვენ იმ გრძნობებისთვის, რასაც სამოცი წუთის მანძილზე განვიცდიდი, ძალიან დიდი მადლობა.“

ABOUT THE PERFORMANCE:

The witch turns Jorinde into a bird. Joringel releases her, after he has fought with the dragon for the miracle flower. Caspar and his horse are the announcers.

ABOUT THE THEATRE:

The “Theater am Faden” was founded in 1972 by Helga Brehme in Stuttgart. The performances are created from Helga Brehme and Karl Rettenbacher with handmade wooden puppets, the simple scenery, a brief text and the music are especially made for them. These performances are not defined to a certain group of age, they are intended for children and for adults. The “Theater am Faden” offers something quite special for its spectators. Over 60 spectators can be placed in the theatre fairy hall. It is operated with their puppets in the old play technology under use of various stage secrets of old puppeteers. This small stage is an international famous puppet theatre. The Theatre was on tour in India, Indonesia, Guatemala, Ecuador, Czech, Russia, Sweden, Lithuania, Georgia and Armenia.

Rezo Gabriadze About Performance

“...Such wonderful Performance with full meaning of this words. Theatre, real theatre, which brings those unusual feelings, because of real show. This happened thousand years ago and will happen thousand years later! This performance as real as the bread, and the softest spring wind. Thank you very much for the feelings, which I had during sixty minutes, when I felt myself as simple onlooker. Thank you very much for this!”

Bagrationi 1882 sparkling wines

Bagrationi 1882 is the leading sparkling wine house in Georgia. With a 75% domestic market share, Bagrationi 1882 has a distinguished history, dating back to the Georgian prince, Ivane Bagrationi-Mukhraneli who began producing sparkling wine in 1882 using the classic bottle fermentation method. Substantial investment in new production technology today enables Bagrationi 1882 to employ both the Methode Traditionnelle originally developed for the production of fine champagne as well as the Method Charmat to create a range of sparkling wines perfect for a broad range of drinking occasions and palates.

Bagrationi 1882 is producing sparkling wines from indigenous Georgian grape varieties that could be recognized by connoisseurs by original distinctive taste and flavor, which gives additional excitement and unforgettable experience to the sparkling wine lovers.

Owning vineyards in the best winegrowing regions of Georgia, Bagrationi 1882 offers to the customers in different countries the Georgian sparkling wines of international standard and the best taste. Growing export makes Bagrationi 1882 the integral part of the world wide culture.

Georgia, is perhaps the most historic of the world's wine producing regions and, according to some researchers, is the very 'home' of wine, with a history dating back over 7,000 years. Ancient vines, along with some of the world's top grape varieties, distinctive soil, ideal climatic conditions and centuries of experience in wine production, greatly contribute to the unique style sparkling wines of Bagrationi 1882.

JSC Bagrationi 1882

12, Sarajishvili ave., Tbilisi, Georgia

Tel: +995 32 655300; Fax: +995 32 652432

www.bagartioni.ge; info@bagartioni.ge

ერევნის მოზარდ მაცურებელთა სახელმწიფო თეატრი, სომხეთი

Yerevan State Youth Theatre, Armenia

დრუბლები

არისტოფანეს კომედიის მიხედვით

Clouds

According to Aristophanes

წარმოდგენის ადგილი: შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
დიდი სცენა
მისამართი: რუსთაველის გამზ. 17
თარიღი: 6 ოქტომბერი, ოთხშაბათი
დასაწყისი 19:45 საათზე
ბილეთის ფასი: 26, 23, 19, 16, 12, 8, 5 ლარი
ხანგრძლივობა: 70 წუთი
წარმოდგენა ერთ მოქმედებად

Venue: Shota Rustaveli State Drama Theatre (Big Stage)
Date: 6th October / Wednesday
Beginning At: 19:45
Ticket Price: 5, 8, 12, 16, 19, 23, 26 GEL
Duration: 70 minutes
Without Intermission
Staging of the play and musical arrangement by Hakob Ghazanchyan
Set design: Grisha Sahakyan

დადგმა და მუსკალური გაფორმება
აკოფ კაზანჩიანისა

მხატვარი — გრიშა საჰაკიანი

მონაწილეობენ:

არმენ სანტროსიანი, არტურ კარაპეტიანი, არა
მატევოსიანი, არტაშეს შაჰვერდიანი, იშხან ლარიბიანი,
ტრდატ მაკარიანი, სამველ დანიელიანი, მარიამ
კაზანჩიანი, ნაირა ოჰანესიანი, ჰაუკ მარგარიანი

Staging of the play and musical arrangement by Hakob
Ghazanchyan
SET DESIGN: Grisha Sahakyan

CAST:

Armen Santrosyan, Artur Karapetyan, Ara Matevosyan,
Artashes Shahverdyan, Ishkhan Gharibyan, Trdat
Makaryan, Samvel Danielyan, Mariam Ghazanchyan,
Naira Hovhannisyanyan, Hayk Margaryan and others.

თეატრის შესახებ:

მოზარდ მსახურებელთა თეატრი 1929 წლის 29 ნოემბერს გაიხსნა ოფიცერთა სახლის შენობაში. წარმოდგენილი იყო სმირნოვის „აფეთქება“-ს თეატრი დაარსა ტიგრან შამირხანიანმა. მან განათლება მოსკოვში მიიღო. შამირხანიანი თეატრალური ტრადიციების დამცველი გახლდათ. პირველ წლებში თეატრი აყალიბებდა თავის კონცეფციას, ქმნიდა დასს. მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ სრულიად შეიცვალა თეატრის რეპერტუარი და დასს შეემატა ბევრი ახალგაზრდა ნიჭიერი მსახიობი. პატრიოტული სპექტაკლები ძირითადად ომის თემას ეძღვნებოდა.

50-იანი წლები მეტად მნიშვნელოვანი იყო თეატრისათვის. ამ დროს სამხატვრო ხელმძღვანელი გახდა საბჭოთა კავშირის სახალხო არტისტი რაჩია კაპლანიანი.

მისმა სპექტაკლებმა დიდი აღიარება მოუტანა სომხურ თეატრს. მე-20 საუკუნის 70-იანი წლები ახალი აღმავლობის ხანა იყო თეატრისთვის.

იდგმებოდა თემატურად ახალი და სტილისტურად დახვეწილი სპექტაკლები.

1980 წელს პომპეზურად აღინიშნა 50 წლის იუბილე და სახელმწიფო თეატრის სტატუსი მიენიჭა.

თეატრის შემდგომი შემოქმედებითი წინსვლა დაკავშირებულია პროფესორ ერვანდ კაზანჩიანის სახელთან. იგი გახლდათ ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწე და სახელმწიფო პრემიის ლაურეატი. ერვან კაზანჩიანი თეატრს ათი წელი ხელმძღვანელობდა.

1997 წლიდან თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელია აკოვ კაზანჩიანი. ამ პერიოდში დაიდგა არა ერთი შესანიშნავი სპექტაკლი. თეატრს წარმატებული გასტროლოგი ჰქონდა მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში, ესენი: საქართველო, პოლონეთი, უკრაინა, ბულგარეთი, გერმანია, რუსეთი, კვიპროსი, ირანი, მაკედონია, მოლდავეთი და ა.შ.

ABOUT THEATRE:

On 29th of November, 1929, in the building of the present Officer's House, was pompously opened the curtain of the first Youth Theatre of Armenia. The first play was A. Smirnov's "Explosion".

The Establisher of the theatre was Tigran Shamirkhanyan, who completed his education in Moscow. By his efforts new and progressive traditions began to dominate in the theatre.

The first years of the theatre were the years of creative researches, conceptual verifications, national repertory consolidation and selection of actors.

The second decade of the theatre is connected with the WW 2 and post war rehabilitation affairs. In these period changes take place in the repertory and new talented people come to the theatre. Repertory is completed with patriotic plays. Many of the actors fight against the enemy and some of them don't come back. Many years have passed but the performances of those days remain unforgettable.

1950-es were breaking for the theatre. Highly qualified performances follow one another. The success of this period is mostly connected with people's artist of the USSR Hrachya Ghaplanyan. He began his stage director's career in this theatre and headed the theatre many years. Many of his performances are the best ones in the history of the theatre.

In the sixties and seventies of the century, new talented young generation of actors and actresses accomplished the cast and many of them raised and became bright personalities.

In the articles of those years especially were mentioned the maturity of the theatre, wonderful sceneries, refined style of the acting.

In 1980, the theatre celebrated its 50th anniversary and was awarded by the Government.

The further prosperity of the theatre is connected with the new chief stage director meritorious worker of art, laureate of state prize, professor Yervand Ghazanchyan, who headed the theatre about 10 years. The performances of those years were of great success and opened a new page in the history of the theatre.

1890
GEORGIANO-ESTABLISHED
BORJOMI[®]

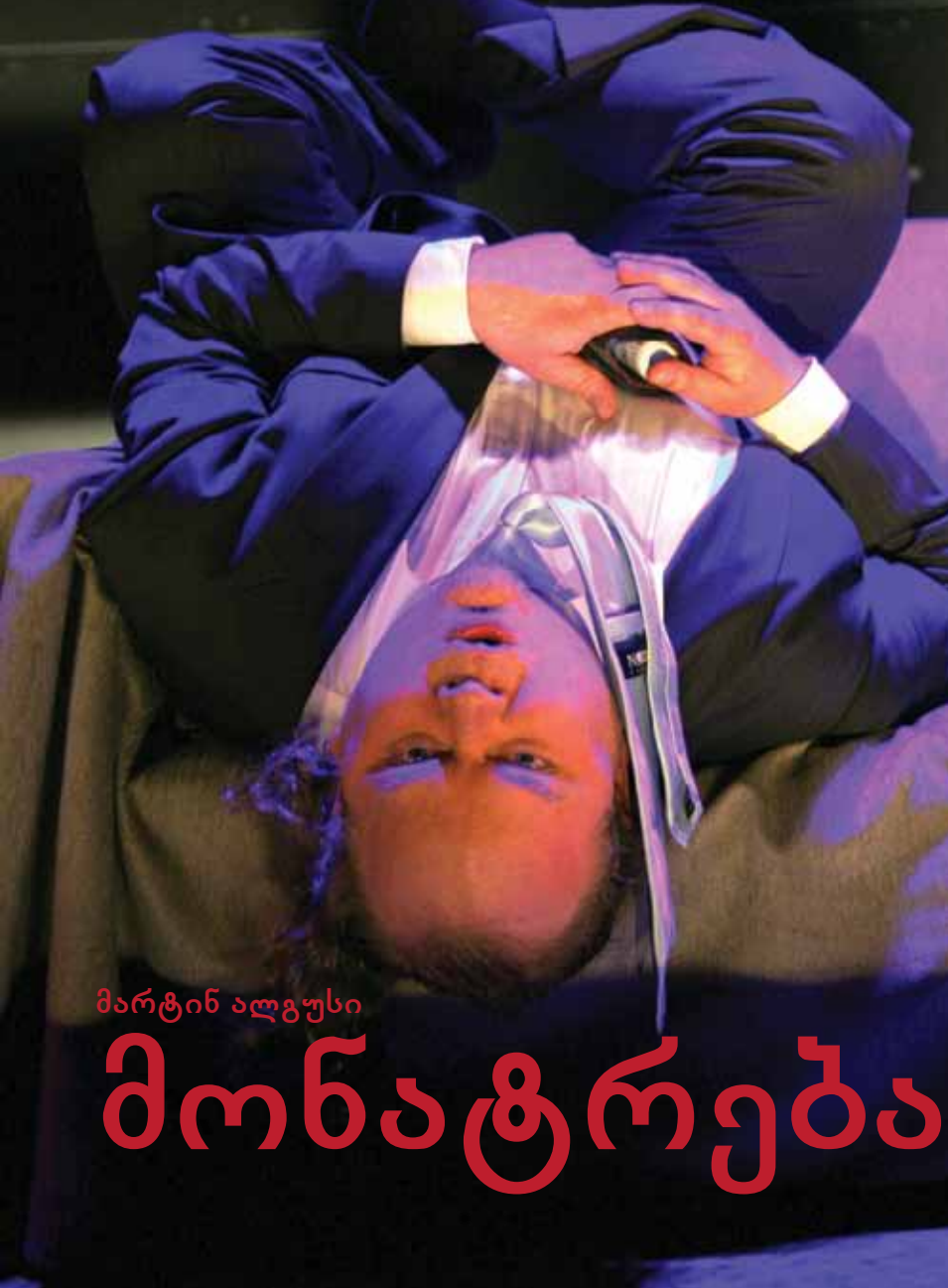

***BEST
PURIFICATION***

პიარნუს ენდლას თეატრი, ესტონეთი
Pärnu Theatre Endla

www.endla.ee

მარტინ ალგუსი

მონატრება

Thirst

By Martin Algus

ma näen siniseid taevald ja
valgeid pilvi
hele on õnnistatud päev,
tume on püha öö

წარმოდგენის ადგილი: თავისუფალი თეატრი
მისამართი: სულხან-საბას ქ. 11
თარიღი: 7 ოქტომბერი, ხუთშაბათი
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 16 ლარი
ხანგრძლივობა : 120 წუთი
წარმოდგენა ორ მოქმედებად
ქართული და ინგლისური სუბტიტრები

Venue: Liberty Theatre
Address: 11 Sulkhan-Saba Str.
Date: 7th October / Friday
Beginning At: 20:00
Ticket Price: 16 GEL
Duration: 120 minutes
With One Intermission

პრემიერა შედგა 2008 წლის 2 მაისს

რეჟისურა, სცენოგრაფია, კოსტუმები და მუსიკალური
გაფორმება ანდრეს ნორმეტსის
განათება ტრიინ სუვის
ფოტოგრაფი – მარტინ ალგუსი

მონაწილეობენ:

აგო ანდერსონი, კაილი ნარეპი, ლი ტედრე , ჰელე
კუნინგასი ლიის ლაინა, ლაური კინკი, ეტი
პუდერსელი, სტენ კარპოვი

Premiere was held in 2008

Director, Scenic, Costume and Sound Designer Andres
Noormets
Lightning Designer Triin Suvi
Author of the Photos Martin Algus

CAST:

Ago Anderson, Kaili Närep, Lii Tedre, Helle Kuningas, Liis
Laigna, Lauri Kink, Ahti Puudersell, Sten Karpov

სამეტაკლის შესახებ:

რალაჲ უცნაური ხდება მთავარი გმირის თავს. რაზეც ოცნებობდა ყველაფერი მიიღო – აქვს კარგი სამსახური, ჰყავს მოსიყვარულე მეუღლე და შვილები, არც ფული აკლია და არც სტატუსი, მაგრამ მოულოდნელად მისი ცხოვრება ინგრევა...გმირს შინაგანი სიცარიელის გრძნობა ეუფლება და ცხოვრების წესის შეცვლის სურვილი უჩნდება... გამოსავალს რეალობიდან გაქცევაში ხედავს და უცნაურ, ფსიქოლოგიურ მოგზაურობას იწყებს, რომელმაც, შესაძლოა, ყველაფერი დააკარგვინოს. დედამინის კლოაკაში მოხეტიალე პერსონაჲს რეალობაში დაბრუნება უნდა, მაგრამ, სამწუხაროდ, შინ დასაბრუნებელ გზას ვეღარ პოულობს.

თეატრის შესახებ:

1911 წელს დაარსებული ენდლას თეატრი, რომელიც ცნობილ საკურორტო ქალაქ პიარნუშია, ესტონეთის მესამე პროფესიონალური თეატრია. ენდლას ტრადიციული რეპერტუარი აქვს. აქ დგამენ, როგორც მსოფლიო კლასიკას, ასევე თანამედროვე დრამასა და ექსპერიმენტულ მიუზიკლებსაც.

განსაკუთრებული აქცენტი ესტონურ დრამატურგიაზე კეთდება. ახალი პიესები პირველად სწორედ აქ იდგმება. სეზონის განმავლობაში ორ სხვადასხვა სცენაზე საშუალოდ 10 პრემიერაა, ხოლო მაყურებელთა რაოდენობა 65 000-ს აღწევს.

თეატრისთვის წელს საიუბილეო — მე-100 სეზონია. სამხატვრო ხელმძღვანელია ტიიტ პალუ. დასს ჰყავს სამი დირექტორი და 21 მსახიობი.

პრესა:

„სპექტაკლში თავიდანვე იგრძნობა ენდლას თეატრისთვის დამახასიათებელი დახვეწილი გემოვნება.

მამაკაცი სვამს იმისათვის, რომ უბრალოდ დალიოს და ყოველთვის პოულობს სახეტილოდ წასვლის მიზეზს. ეს არის ერთგვარი მოძრავი თეატრის პაროდია დალევებიდან დალევამდე. მთავარი გმირი კი დრო და დრო კინორეჟისორ აკი კორისმიაკის პერსონაჲებს მოგვაგონებს.“

Kirsikka Moring
„Helsingin Sanomat“

ABOUT PERFORMANCE:

Something happens to man, who has everything he has ever dreamed of – a great job, a loving wife, children, money and position... One moment he feels a vast emptiness inside. And a huge thirst. He lets go of the present and embarks on a bizarre and psychedelic journey, that could result him losing everything. This is the journey to the bowels of the earth. He struggles to return to the real world – now if only he hadn't forget his way home and lose the key...

ABOUT THEATRE:

Endla Theatre, situated in the popular resort town of Pärnu, was a third professional theatre in Estonia, founded in 1911. Endla is a traditional repertoire theatre, producing both the world classics, contemporary drama and occasional musical dramas. There is a special focus on Estonian dramaturgy, many new plays find its way to the stage first in Endla Theatre. During a season, about 10 new plays are produced on two stages and there are about 65 000 visitors during a season. The Theatre is currently starting its 100th season led by the artistic director Tiit Palu and the troupe consists of 3 directors and 21 actors.

PRESS:

The play is performed with recognisable fleshiness by the Pärnu Endla Theatre. A man drinks just to drink and wanders around because you can always find a reason to leave. This is a parody, a road-theatre from one bottle to the next one. The main character at times reminds me of the characters created by film director Aki Kaurismäki.

Kirsikka Moring,
editor of the Finnish daily newspaper
„Helsingin Sanomat“

თბილისში, მე - 20 საუკუნის დასაწყისში არსებობდა რესტორანი "Belle - Ville", რომელიც ფრანგული სიტყვაა და "ლამაზ ქალაქს" ნიშნავს.

დღეს ქალაქის ცენტრში, ქიაჩელის ქუჩაზე არის ამავე სახელწოდების ბარ რესტორანი "Belle - Ville", რომელიც მსახიობ ასმათ ტყაბლაძემ დაარსა.

თეატრალური გარემო, ლამაზმა ინტერიერით, გემრიელი კერძებოდა ცოცხალი მუსიკა განდა ხელოვანი ადამიანებისათვის შესვენების ადგილი. აქ ხშირად ეწყობა შემოქმედებითი საღამოები.

At the beginning of the 20th century in Tbilisi there was a restaurant "Belle - Ville", which is a French word and means "beautiful city".

Today in the center of Tbilisi at Kiacheli street there is a bar-restaurant "Belle - Ville" which is founded by the Georgian actress Asmat Tkabladze.

Theatrical ambiance, beautiful interior, delicious dishes and live music became the meeting place for the art people. Creative evenings take place very often in "Belle - Ville"

თეატრი მენო ფორტასი, ლიტვა

Meno Fortas, Lithuania

www.menofortas.lt

უილიამ შექსპირი

ჰამლეტი

William Shakespeare
Hamlet

წარმოდგენის ადგილი: შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
დირიჟირებულია დიდი სცენა
მისამართი: რუსთაველის გამზ. 17
თარიღი: 8 ოქტომბერი, პარასკევი
დასაწყისი 19:45 საათზე
ბილეთის ფასი: 28, 26, 21, 16, 12, 8, 5 ლარი
ხანგრძლივობა: 190 წუთი
წარმოდგენა სამ მოქმედებად
ქართული და ინგლისური სუბტიტრები

Venue: Shota Rustaveli State Drama Theatre
Address: 17 Rustaveli Ave.
Date: 8th October / Friday
Beginning At: 19:45
Ticket Price: 28, 26, 21, 16, 12, 8, 5 GEL
Duration: 190 minutes
With Two Intermissions

რეჟისორი – ეიმუნტას ნეკროშიუსი
დეკორაცია და კოსტუმები ნადეჟდა გულტიაევისი
მუსიკალური გაფორმება ფაუსტას ლატენასის
მხატვარი-გამნათიებელი – აუდრიუს იანკაუსკასი
ფოტოგრაფი – დიმიტრი მატვეევი

რეჟისორის ასისტენტი – ტაურას ციზასი
ხმის რეჟისორი – ვიქტორ არეფიევი
ჩამცველი – ლინა აქსტინაიტე
რეპეტიტორი – გენადი ვირკოვსკი
სცენის მიმნახნე – არვაიდას დუქსტა
ტექნიკური დირექტორი – ჯიუგას ვარკინასი

პროდიუსერი – Meno Fortas თეატრი
თანაპროდიუსერები – La Batie, ჟენევის
თეატრალური ფესტივალი, პარმის თეატრალური
ფესტივალი, Zuercher Theater Spektakel, ბერლინის
Hebbel Theater, Aldo Migel Grompone

მონაწილეობენ:

კლავდიუსი – ვიტაუტას რუმშასი
გერტრუდა – დალია სტორიკ-ზიკუვიანე
ჰამლეტი – ანდრიუს მამონტოვასი
ანრდილი – ვიდას პეტკევიჩიუსი
ჰორაციო – რამუნას რუდოკასი
ოფელია – ვიქტორია კუოდიტე
ლარტი – კესტუტის იაქსტასი
პოლონიუსი – პოვილას ბუდრისი
მსახიობები – მარგარიტა ზიემელიტე, ვაიდას
ვილიუსი, ალგირდას დაინავიჩიუსი
მუსიკოსი – ტადას შუმსკასი

DIRECTOR Eimuntas Nekrošius
SET AND COSTUMES Nadežda Gultiajeva
Original Music By Faustas Latinas
LIGHTING DESIGN Audrius Jankauskas
PRODUCER Meno Fortas Theatre
AUTHOR OF THE PHOTOS Dmitri Matvejev

DIRECTOR'S ASSISTANT- Tauras Čižas
SOUND-Viktor Arefjev
WARDROBE-Lina Akstinaite
PROPMAN-Genadij Virkovskij
STAGE TECHNICIAN -Arvydas Duksta
TECHNICAL DIRECTOR-Džiugas Vakrinas

CO-PRODUCERS:

La Batie, Festival de Geneve, Parma Teatro Festival,
Zuercher Theater Spektakel, Hebbel Theater Berlin, Aldo
Miguel Grompone

CAST:

CLAUDIUS -Vytautas Rumšas
GERTRUDE -Dalia Storyk – Zykuvienne
HAMLET -Andrius Mamontovas
GHOST -Vidas Petkevičius
HORATIO -Ramenas Rudokas
OPHELIA-Viktorija Kuodyte
Laertes -KESTUTIS JAKŠTAS
POLONIUS -Povilas Budrys
ACTORS-Margarita Žiemylyte , Vaidas Vilius, Algirdas
Dainavičius
MUSICIAN- Tadas Šumskas

სპექტაკლის შესახებ:

სპექტაკლში მოქმედების ადგილი არ არის დაკონკრეტებული, თუმცა, იგი ყველასთვის ნაცნობია. „ჰამლეტის“ მოქმედება ცარიელ სცენაზე ვითარდება. რეჟისორი არ ერიდება ტექსტის შეკვეცას და გაბედულ ინტერპრეტაციას, მაგრამ ეიმუნტას ნეკროშიუსი ბოლომდე შექსპირის ერთგული რჩება და პიესის არსი ბრულყოფილად მოაქვს მაყურებლამდე. იგი უარს ამბობს თანამედროვე სცენოგრაფიასა და დიზაინზე, მხოლოდ საყრდენი სვეტები და სივრცე სჭირდება. რეჟისორი იყენებს სხვადასხვა ბგერებს, წვიმის და ქარის ხმას, კვამლს. როგორც თავად აცხადებს, მისთვის უფრო მნიშვნელოვანია, როგორ გადადიან გმირები ერთი უკიდურესობიდან მეორეში, თუნდაც ყინულიდან ცეცხლში. დეკორაციას და რეკვიზიტს საყრდენი სვეტები ცვლის. მათი ფუნქცია მხოლოდ სპექტაკლის მსვლელობისას იკვეთება. რეჟისორი იყენებს დანებს, პრესს, მეტალის მსხვილ ჯაჭვს, მინის ნამსხვრევებს, რომლებიც სცენის სივრცეშია მიმოფანტული. სვეტები რეალურ საფრთხეს უქმნის ყველას, ვინც მიუახლოვდება, მით უმეტეს, რომ სპექტაკლში ფარდა არ იხურება.

სცენა მხოლოდ სათამაშო სივრცე და ილუზიების სამყარო როდია. იგი შეიძლება სიცოცხლისთვის საშიშიც გახდეს, რადგან აქ იშლება ზღვარი რეალურ ცხოვრებასა და მხატვრულ გამონაგონს შორის.

თეატრის შესახებ:

Meno Fortas თეატრი 1998 წლის 28 იანვარს ეიმუნტას ნეკროშიუსის, ნადეჟდა გულტიაევასა და ლიტვის კულტურის სამინისტროს ინიციატივით გაიხსნა. თეატრი ძირითადად ეიმუნტას ნეკროშიუსის სპექტაკლების პროპაგანდას ეწევა ლიტვასა და მის ფარგლებს გარეთ. გარდა ამისა, თეატრალური სტუდია მონაწილეობს საერთაშორისო თეატრალური პროექტების შემუშავებაში და კოორდინაციას უწევს მათ, ასევე ზრუნავს ახალგაზრდებზე, ხელს უწყობს მათ წარმოაჩინონ საკუთარი შესაძლებლობები.

Meno Fortas-ს თეატრში ეიმუნტას ნეკროშიუსის ყველა სპექტაკლი ლიტველი და უცხოელი პროდიუსერების დახმარებით დაიდგა.

თეატრის დასი ნიჭიერი და მაღალკვალიფიციური მსახიობებით არის დაკომპლექტებული. აქ ხშირად იმართება კამერული მუსიკის კონცერტები და პერფორმანსები.

2007 წლის ოქტომბერში ჩატარდარეკონსტრუქცია და **Meno Fortas** კამერული თეატრი გახდა.

ABOUT PERFORMANCE:

The place where the action is set is not identified. However, it does exist. It exists everywhere. It is the same world theatre. Any of its points. "Hamlet" takes place on an empty stage, to which real objects have been brought. Freely and bravely cutting the text of the play and interpreting the archetypal plot, Nekrošius remains completely faithful to Shakespeare. [...] Nekrošius does not need a modern stage design. He needs props and air. Rain, drizzle, mist. He needs, in his own words, the change of physical states. Ice and fire. The set has been replaced by props, whose function becomes clear only when they are put to use. [...] A saw, a press, a knife, splinters of glass breaking in mid-air, thick metal chains. Props physically dangerous to those who come close. Because it is *Theatrum Mundi*. An actor may not take the curtain call. The stage is not only a place of illusions. It is mortally dangerous to stay there. The limits between theatre and life and even between the living and the dead have been crossed.

ABOUT THEATRE:

Theatre studio "Meno fortas" was established on January 28, 1998, on the initiative of Eimuntas Nekrošius, Nadežda Gultiajeva and The Ministry of Culture of the Republic of Lithuania. The main activity of "Meno fortas" is staging plays by Eimuntas Nekrošius and presenting them to the audience in Lithuania and abroad. Above that, this studio also helps to set up and coordinates the international professional theatre projects and also helps young professional artists and promotes them.

All the plays of Eimuntas Nekrošius staged in studio "Meno fortas" were produced with the help of Lithuanian and foreign co producers.

There are different artists working constantly in the studio, chamber concerts and performances are taking place here as well.

After the reconstruction, from October 2007, "Meno fortas" starts its activity as a chamber theatre.

ჰამლეტი ახალგაზრდაა

ინტერვიუ ნეკროსიუსთან

— ყველაზე ბანალური და რთული შეკითხვით დავიწყებ, რატომ „ჰამლეტი“?

— გულწრფელად გეტყვით, მნიშვნელობა არა აქვს რას ვდგამ, უბრალოდ, ყოველი ახალი სპექტაკლი რისკია, დაპყრობის ჟინი შემიპყრობს ხოლმე.

— „ჰამლეტს“ წარმატებით დაიპყრობთ?

— არა, ეს შეუძლებელია. რაც უფრო მეტს ვმუშაობ, მით უფრო ვრწმუნდები, მხოლოდ ახალგაზრდა და გამოუცდელ რეჟისორს შეუძლია კარგად დადგას „ჰამლეტი“ და ისევე, მხოლოდ ახალგაზრდა შეძლებს ამ როლის თამაშს.

— არსებობს მოსაზრება, რომ ისეთი როლი, როგორც ჰამლეტია, უნდა დაიმსახურო. ჰამლეტი „გვირგვინია“, უნდა დაელოდო, აღიარება მოიპოვო და ეს „გვირგვინი“ მერე დაიდგას. თუმცა პიესაში ჰამლეტი ახალგაზრდაა, ჯერ კიდევ სტუდენტია.

— დიახ, ასაკი ბევრს განსაზღვრავს. იქნებ დედის დაუფიქრებელმა საქციელმა იმოქმედა ასე ძლიერად კაცზე, რომელიც არც თუ ისე ახალგაზრდაა. ჰამლეტს თავისი ცხოვრება არა აქვს, ის ჯერ კიდევ თავისი მშობლების შვილია. როცა ორმოცს მიტანებულ კაცს თავისი ცხოვრება არა აქვს, ანომალიაა. ჰამლეტი ახალგაზრდაა და მისი ასაკი პიესაში ტრაგედიის ერთ-ერთი ძირითადი მიზეზია.

— ეს ნიშნავს, რომ თქვენი ინტერპრეტაციით „ჰამლეტი“ ოჯახური ქრონიკაცაა. სად არის ღრმა ფილოსოფიური გააზრება, რომელიც აუცილებელია ამ შემთხვევაში?

— უფრო მარტივი არ იქნება, ეს ფილოსოფია სცენაზე გადავიტანოთ? შეიძლება შექმნა განსაკუთრებული სივრცე, უზარმაზარი სტრუქტურა, მაგრამ ყველაფერზე პასუხს ვერ აგებ, ვერც იმის პრეტენზია გექნება, რომ რაღაც განსაკუთრებული გამოიგონე. თუმცა რეალურად „ჰამლეტი“ უფრო თეორიული პიესაა. სცენაზე იოლად ვერ დაიმორჩილებ.

— წარმოუდგენელია. უკვე რამდენი საუკუნეა „ჰამლეტი“ სცენიდან არ ჩამოდის. მე-17 საუკუნის დასაწყისში ინდოეთში ამ პიესას ბრიტანელი ჯარისკაცები მონყენილობის გამო თამაშობდნენო.

— ძნელი წარმოსადგენია. თუმცა იქნებ ყველაფერი გაცილებით მარტივია და ჩვენ ვართულებთ. რაღაც გაუგებრობას ვქმნით, რადგან მარტივი სიმართლის შეცნობა არ შეგვიძლია. დიახ, თეატრში ყველაფერს მიხედები. კლასიკა თავისთავად

HAMLET IS YOUNG

Interview with Eimuntas Nekrošius

Ramun Marcinkevičit: Let's start with the most banal and difficult question – why “Hamlet”? Eimuntas Nekrošius: I'll be frank – to me it's all the same which play to produce. It's just that each time I'm overtaken by professional venture spirit.

R.M.: Will you succeed in conquering “Hamlet”?

E.N.: No! It's impossible. The longer I rehearse, the more firmly I get convinced that only a very young and totally inexperienced director can make an excellent production of “Hamlet”. As well as play Hamlet.

R.M.: According to a long-established opinion, a role like Hamlet has to be earned; one has to wait for it, to achieve recognition and only then be crowned with Shakespeare. But in the play Hamlet is young – he is a student.

E.N.: Yes, and his age determines a lot. Could his mother's infidelity have made such a devastating effect on a man who is no longer young? Hamlet lives the lives of others. He is still very close to his parents. And, let's say, a man of forty who still doesn't have his own life is already a certain anomaly. Hamlet is young, and in the play his age is one of the basic generators of the tragedy

R.M.: Does it mean that you treat “Hamlet” also as a family chronicle? And where are the deep philosophical interpretations obligatory in this case?

E.N.: Don't you think that it is much easier to put these philosophies on the theatre stage? One can create a lot of apparent depth. One can build an extremely huge structure without being responsible for its meanings and pretending that one has invented something special. Though... “Hamlet” is really a theoretical play. It doesn't yield to be put on stage.

R.M.: How can it be! It has been on stage for several centuries. In the early 17th century British soldiers sailing to India used to play “Hamlet” out of boredom.

E.N.: It's difficult to imagine this kind of situation. But maybe everything is very simple indeed. And we ourselves complicate the essence, bring confusion, because we no longer can recognise the simple truths. But... the classics naturally command respect – we

მოითხოვს პატივისცემას. ჩვენ თითოეულ ბნკარს, თითოეულ მიძიმეს დიდ მნიშვნელობას ვანიჭებთ. ამავე დროს ვხედავთ, რომ ბევრი რამ მხოლოდ თეორიულადაა შესაძლებელი. მაგალითად, როგორ ახდენს ღმერთი ზეგავლენას ადამიანთა ქმედებებზე.

— თქვენ აღნიშნეთ, რომ ამ პიესის დადგმა თითქმის შეუძლებელია. და მაინც, პრემიერა ახლოვდება. როგორ ფიქრობთ, მამონტოვასის აყვანა ამ როლზე გამართლებულია?

— ძნელი სათქმელია, ერთის მხრივ, მას, როგორც მსახიობს, ტექნიკა აკლია, მაგრამ ამავე დროს, თავისუფალია შტამპებისაგან. მოგეხსენებათ, მსახიობებს ნლების მანძილზე გარკვეული შტამპები უჩნდებათ.

— რეპეტიციებიდან ჩანს, რომ მამონტოვასი ვერ გრძნობს სხვაობას სცენურ და რეალურ ცხოვრებას შორის.

— გეთანხმებით, იგი უაღრესად ავთენტიკურია, მაშინაც კი, როცა ცუდად თამაშობს. იქნებ არც უნდა ვამბობდე, მაგრამ მისი ინტონაცია საოცრად ნრფელი და უშუალოა. იცით, ყურით თეატრში ყველაფერს მიხვდები. მსახიობის პირველივე სიტყვიდან გესმის რამდენად დაშტამპულია იგი. მამონტოვასი მართლაც ახალი და გამორჩეული სახეა ჩვენს კონსერვატულ თეატრალურ სამყაროში.

— და მაინც, ლიტვაში ბევრი მსახიობია. რატომ აირჩია ნეკროშიუსმა ჰამლეტი „ბრბოდან“?

— ძალიანაც ნუ დავამძიმებთ თეატრს. მსახიობისთვის დიპლომზე ბევრად უფრო მნიშვნელოვანი მისი შინაგანი სამყარო, ხასიათის თვისებები ან თუნდაც ხმის ტემბრია. ალბათ, ბევრს გავანაწყენებ თუ ვიტყვი, რომ მსახიობობა არც ისე ძნელია.

პროფესიის დაუფლებას ვგულისხმობ. შეეადაროთ სწავლის პროცესი თეატრალურ სტუდიაში და სამედიცინო ინსტიტუტში. თუმცა მსახიობისთვის მაღალი პროფესიონალიზმის შენარჩუნება ძალიან რთულია. ამავე დროს, შეუძლებელია ისწავლო, ჰამლეტის თამაში. აბა, როგორ ჟღერს — მე ვიცი, როგორ ვითამაშო ჰამლეტი. ამას ვერ ისწავლი, ეს ან გაქვს, ან არა. მსახიობი თავად უნდა იყოს გახსნილი, შინაგანად უნდა გრძნობდეს ამ როლს.

— მაშინ რატომ მოსთხოვეთ მამონტოვას სტანისლავსკი წაეკითხა?

— შესანიშნავი წიგნია მსახიობისათვის. საერთოდ, ეს წიგნი ყველას გამოადგება: ქუდებს, ვაჭრებს, დიპლომატებს, პოლიტიკოსებს. . . სტანისლავსკი გარდასახვის ხელოვნებას გვასწავლის, გვასწავლის, როგორ მოვატყუოთ ადამიანები, თან ისე, რომ თვალეში ვუყუროთ და არ გავწითლდეთ. ეს წიგნი კონცენტრაციასაც დაგეხმარებათ. თამაშის ელემენტები ყველგანაა ცხოვრებაში. შექსპირი, როგორც ყოველთვის, მართალია.

— მამონტოვას გარკვეული იმიჯი აქვს. აპირებთ შეუცვალოთ გარეგნობა, თუნდაც „პანკის“ ვარცხნილობა?

— ადამიანის ინდივიდუალიზმს როგორ შევცვლი. თანაც ამ ინდივიდუალურობას გაბურძნული თმით. . . იქნებ გაბურძნული თმა პროტესტის ნიშანია? ბოლოს და ბოლოს, ეს დეტალებია. თმის ვარცხნილობა თამაშზე ზეგავლენას არ ახდენს.

— ჩნდება პროვოკაციული შეკითხვა. თქვენ ახლახანს დადგით როკ-ოპერა „სიყვარული და სიკვდილი ვერონაში“, შემდეგ კი ანსამბლ „ფოჯეს“ ლიდერი ჰამლეტის როლზე მიიწვიეთ. ეს თეატრალური მსახიობისთვის მსჯელობის საგანი გახდება.

— მზაკვრული გეგმა არ მქონია. პოპი თავისთავად ცუდი სულაც არა არის. პოპკულტურა უფრო გულწრფელია, ვიდრე ელიტარული კულტურა. ქედმაღალი ელიტარული კულტურა იმ პოპკულტურიდან საზრდოობს, რომელსაც „ზიზილით“ დაჰყურებს. ასეა: ახალგაზრდები საცხოვრებლად ქალაქში მიდიან და მერე თავისი სოფლადდარჩენილი (ფერმერი) მშობლების რცხვენით. „ვერონაში“ იმდენივე სიყვარული, ენერჯია და ფანტაზია ჩადე, რამდენიც ნებისმიერ სხვა ნამუშევარში. დიახ, პოპის წარმომადგენლებთან ვიმუშავე და რა, კანი გამისქელდა, თუ მხედველობა დამიქვეითდა?! როცა მეუბნებიან, რომ სპექტაკლი მასებისთვისაა, ამას კომპლიმენტად ვიღებ. ჩვენ ის ხალხი გვასაზრდოებს, ვინც დარბაზში ზის და გვიყურებს. ვინა ვართ მათ გარეშე? დღეს თეატრი მეცნიერებად აქციეს: ექსპერიმენტები, ლაბორატორიები, პროექტები — გრძნობები სინჯარაში.

place great meaning to each line, each comma. Yet I can still see a lot of things that are possible only theoretically. For example, God’s direct influence on the action.

R.M.: Though, as you say, the play cannot be produced, the premiere is drawing near. Now you can probably see if the choice of Andrius Mamontovas for the role of Hamlet has been justified?

E.N.: It’s difficult to say. Of course, he lacks the basic skills of acting. But alongside he doesn’t have all this load of stage clichés, which one necessarily collects after staying some time in the theatre.

R.M.: One can see at the rehearsals that Andrius Mamontovas as if doesn’t feel any limit between stage life and real life.

E.N.: Yes, he is extremely authentic. Even when he acts badly. It’s not appropriate to say this, but his intonations are fresh. To me the ears are everything in the theatre. You hear an actor saying the first word, and then you can look down and think to yourself how much the actors’ occupation is subjected to clichés. And Andrius Mamontovas is very new in our conservative theatrical environment.

R.M.: And yet – there are so many actors in Lithuania, and Nekrošius sees Hamlet almost in “a man in the crowd”.

E.N.: Let’s not place too much significance on the theatre. A diploma doesn’t decide everything in this occupation. More crucial are innate things, character features or the voice timbre. I’ll make many people angry by saying that the actor’s occupation is not that difficult. That is, it’s not difficult to study it. Let’s compare the studies at a theatre school and at a medical academy. On the other hand, with time it’s getting difficult to maintain a high professional level constantly. And besides, one can’t learn to play Hamlet. How does it sound, “I know how to play Hamlet”! One can’t learn to play Hamlet. Either a person is genetically susceptible and open to this role, or he isn’t.

R.M.: And why did you tell Mamontovas to read Stanislavsky?

E.N.: Stanislavsky’s book is a wonderful thing for the actors. Anyone can read it. Thieves, shop assistants, diplomats, politicians and other important persons. So that they learn how to impersonate others, how to lie while looking into another person’s eyes and not sweat. Or how to concentrate. The elements of the art of acting are present in all spheres of reality. Shakespeare is right, as always.

R.M.: Andrius Mamontovas has come to your performance having already created his image. Even the outer one. Are you going to

მამინ, ავდგეთ და მაყურებელს პირდაპირ ტრიგონომეტრიის სახელმძღვანელო მივცეთ, უფრო მართლები ვიქნებით. დღემდე მჯერა, რომ ხელოვნებაში ადამიანი კრისტალურად სუფთა უნდა იყოს. რამდენჯერ მიმიტოვებია უკვე დაწყებულ სპექტაკლზე მუშაობა, რადგან მიგრძენია, რალაც მემულება. საკუთარ გულის ცემას უნდა უსმინო, უფრო მეტს გეტყვის, ვიდრე გონება. თუ გული არითმიულად ცემს, გაფრთხილებს, რალაცას სწორად ვერ აკეთებ. მეტაფორა არ გეგონოთ, ეს ფსიქოლოგიაა. გული პირველი გრძნობს საფრთხეს. როცა გონება ჯერ კიდევ თვლემს, გული უკვე გამალებით ფეთქავს.

— იქნებ თანამედროვე თეატრი უფრო რაფინირებულია?

— უფრო რაფინირებული? ვფიქრობ, დღევანდელი თეატრი სექტასავით ჩაკეტილია. მე კი მირჩვენია, ნაკლებად დახვეწილი იყოს, ცოტა უხეშიც, თავქარიანი, მოურიდებელი, თაღლითობის ელემენტებით. . .

ჩვენში ბევრი რამ პრიმიტიულია. ჩვენ განსხვავებული წარსული გვაქვს, განსხვავებული ისტორია. არც ფრანგები ვართ, არც ინგლისელები. ჩვენ ახლახანს გამოვედით კარტოფილის მინდვრებიდან. საკუთარ ბუნებას ვერ უარყოფ. რატომ უნდა დამსგავსო სხვას. კარგი ყოველთვის აქვია, ახლოს, საუკეთესო ხშირად წინ გვიდევს, ცუდი კი სადღაცაა გადამალული — ჭაობში, ტყეში, ღრუბლებს მიღმა. დიახ, საუკეთესო წინ გვიდევს და, სამწუხაროდ, ხშირად ვერ ვხედავთ. ვგრძნობ, ჩემი სპექტაკლები ჩვეულებრივ აუდიტორიას არ იზიდავს. იქნებ საკუთარ თავს ვენიანადმდეგები. თეატრის ჩაკეტილობა არტისტების ეგოიზმიდან მოდის, თვითგამოხატვის ეგოიზმიდან. დღეს ყველა ინსტალაციებზე შეიშალა. გააკეთონ, კარგია, მაგრამ რისთვის ქმნიან ასეთ ავანგარდს, მხოლოდ იმისთვის, რომ დაამტკიცონ „მაგრები“ ვართო?

მამონტოვასი 10 წელია სცენაზე დგას. მთელი თაობა გაიზარდა მის სიმღერებზე. მისი შემოქმედება, დიახ, არაელიტარული მამონტოვასის შემოქმედება უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე ინსტალაციები, რომელთა გაგება ცოტას თუ შეუძლია. მამონტოვასი იმდენად პოპულარულია, „მშურს“ კიდევ. მის კონცერტზე ვიყავი სპორტის სასახლეში. როცა მისი ათასობით თაყვანისმცემელი დავინახე, შიშმა ამიტანა, გაქცევა დავაპირე. და რა ქნა ამ დროს ანდრიუსმა? მან ეს ხალხი მთლიანად დაიმორჩილა. გამოვიდა სცენაზე, დაინყო სიმღერა და ალტკინებული მასა კრავივით დამჯერი გახდა. გული დამწყდა, რომ ასაკის გამო ვერ ავეყვი ახალგაზრდების რიტმს. როგორ მიაღწია მამონტოვასმა ასეთ პოპულარობას? პირადად მე, მომწონს მისი სიმღერები, ნოსტალგიურია, მელანქოლიური და სწორედ ამ მელანქოლიით იგებს თაყვანისმცემელთა გულებს. თეატრის ისტორიას თუ გადავხედავთ, მასის სიმპათია ცუდი სულაც არ არის. თეატრალური ხელოვნება მრავალრიცხოვანი აუდიტორიისათვის წარმოიშვა და განვითარდა.

change his punk hairstyle?

E.N.: How can I change a person's individuality? Besides, this Mohawk, this ruffled hair... Maybe it's ruffled against something? As a protest, rebellion. Finally, it's just ordinary details. A hairstyle doesn't influence acting.

R.M.: A question provoked by theatrical activity: having just produced the rock opera "Love and Death in Verona", now you invited the leader of "Foje" for the role of Hamlet. One can see a new theme for theatre research – "Nekrošius and pop culture".

E.N.: I don't have a wily scheme. Pop is not a bad thing. Pop culture is more sincere than elite one. The haughty elite culture grows out of this despised pop. The sons go to live in the city and are ashamed of their farmer father. When I was producing "Verona", I put into it the same amount of love, energy and contrivance as into any other production. I worked with pop people, and what happened? Did my skin get thicker, or did my look lose its keenness? If I'm told, "Your performance is for a mass audience", I accept it as a compliment. They feed us. Those who're sitting and watching. Who are we without them? Now the theatre has intruded on professorship. Experiments, laboratories, projects. Feelings in a test tube. Let's take textbooks on trigonometry and give them out to the audience. It'll be fairer. It's still my conviction that in art one has to be biologically clean. There were so many times that I would drop a scene or a performance that I had started to rehearse, because something was not right. You have to listen to your heartbeat. It tells you everything, not your head. If your heart gets arrhythmic, it warns you – something is wrong. And it's not a metaphor, it's physiology. The heart is an organ, which is the first to react to fear: your brain is still asleep, but the heart already starts throbbing at a crazy speed.

R.M.: Perhaps the contemporary theatre is more refined?

E.N.: More refined? It's more closed. Like a sect. I prefer a crude theatre, even a quack one. We have a lot of this primitiveness in us. We have a different biography. We're not French or English. We've just risen from a potato field. One can't reject one's nature. We don't need copies. Good things always lie close at hand. Bad ones lie in the swamps, in the forests, above the clouds. And good ones are right here. But it is not always that we can see or hear them. I can feel that my performances don't attract an ordinary spectator. Is it possible that I started to contradict myself? Closeness in the theatre emerges from an artist's egoism. The egoism of self-expression. Now everybody has got into creating installations like mad. It sounds nicely. What does one need to create such avant-garde? Only confidence and impertinence. Andrius Mamontovas has been on the stage for more than ten years. A whole generation has grown together with him. The work of the non-elite Andrius is more meaningful than making these installations, which are under

— „ჰამლეტი“ თეატრის თემაც იკვეთება. სიტყვები, რომელსაც ჰამლეტი მსახიობებს ეუბნება, 400 წლის შემდეგაც აქტუალურია?

— ჰო და არა. საუკუნეების მანძილზე ბევრი რამ შეიცვალა. „ჰამლეტის“ რეპეტიციების დროს მინდოდა დავბრუნებოდი ადრეული, ნაივური თეატრის პრინციპებს ე. წ. „უხეში თეატრის“ პოეზიას. შექსპირის პიესების მსახიობებს სხვა დატვირთვაც აქვთ — საზოგადოებისათვის სიმართლის თქმა, ნაკლოვანებათა მხილება. კარგად ჩანს, როგორ ენდობა მსახიობებს ჰამლეტი, როგორ აფასებს. თამაში უფლისწულსაც იზიდავს. ძალიან რთულია ეს ყველაფერი სცენაზე გადმოიტანო. ყოველთვის ვთვლიდი, რომ „თეატრი თეატრში“ ბანალურია. მათემატიკის ენაზე თუ ვიტყვით, ეს იგივეა, კვადრატი კვადრატში ჩავსვით. ჩვენთანაც ასეა, თეატრში თეატრი უნდა ვაჩვენოთ. ვფიქრობ, ჩვენს სპექტაკლში ერთი პატარა სივრცე ცარიელი დარჩება. შექსპირმა ყველაფერი იცოდა თეატრზე, უმნიშვნელო დეტალებიც კი. კარგად იცოდა, რა არის საჭირო ამისათვის, რომ მოქმედება არ შეჩერდეს. იქნებ ვცოდავ, მაგრამ ზოგჯერ ვფიქრობ, „ჰამლეტი“ არის სცენები, რომლების პატარ-პატარა ხვრელებს, დარჩენილ სიტყვებებს ავსებს. შექსპირი ახალ თემას იწყებს, ახალი პერსონაჟი შემოჰყავს და როცა აღარ სჭირდება, უბრალოდ, კლავს. ცნობილია, რომ ელისაბედისდროინდელ თეატრში ერთი მსახიობი სპექტაკლში რამოდენიმე როლს თამაშობდა და ამა თუ იმ პერსონაჟის სცენაზე გამოჩენა მსახიობთა რაოდენობაზე იყო დამოკიდებული. მეც ვიზიარებ ამ მოსაზრებას. ეს უხეში, წმინდა თეატრალური პრაქტიკაა.

— ამბობენ, ჰამლეტის თამაში ქალსაც შეუძლიაო, რატომ?

— ჰამლეტს სქესი არა აქვს და იმიტომ. შექსპირმა სენსაციური პიესა დაწერა. ქალმაც შეიძლება იგივე განიცადოს, რასაც ჰამლეტი განიცდის. სიცივე სიცივეა, ტკივილი — ტკივილი. შურისძიების წყურვილი ერთნაირად იპყრობს ქალსაც და კაცსაც. აი, ამიტომაც არის ჰამლეტი უნივერსალური. ეს პიესა კომპასის მექანიზმივითაა, საითაც არ უნდა შეაბრუნო, მიმართულებას არ დაკარგავს.

— თქვენ მოსკოვში სწავლობდით, „ტაგანკის“ „ჰამლეტი“ ნანახი გაქვთ?

— არა, მაგრამ ამ სპექტაკლზე ბევრი ნამიკითხავს. ვფიქრობ ეს უნდა ყოფილიყო აგრესიული, გაშმაგებული ჰამლეტი, რომელიც, კბილებში გამოსცრიდა თითოეულ სიტყვას, ვისოცკის სიმღერებივით.

— მე-20 საუკუნის მეორე ნახევარში აღმოსავლეთ ევროპის რეჟისორები „ჰამლეტს“ პოლიტიკურ პიესად აღიქვამდნენ: ყველა ნათლად ხედავდა, რატომ იყო დანია საპყრობილე და

stood only by a chosen few. I envy him popularity. I went to listen to his concert in the Sports Palace and was panic-stricken when I saw a crowd of several thousand people. I wanted to run away as far as I could, I was wondering if I would stay alive. And what did Andrius do? He had this crowd under control. He appeared on the stage, started to sing, and the wild mass of dangerously excited young people suddenly became as meek as lambs, humble and subject to one man's voice. I even felt sorry that I was too old and couldn't sway together rhythmically with the youth. Let some professional actor appear in front of such an audience and try to conquer it. Then we can talk about the price of Andrius' popularity. I liked his songs – they're nostalgic. He buys you with his melancholy. Besides, a crowd is not a non-positive sign in the history of theatre. The theatre was formed as an art of big audiences.

R.M.: In "Hamlet" the theme of theatre can also be found. Are the words that Hamlet says to the actors still urgent 400 years later?

E.N.: Yes and no. A lot of things have changed in the course of centuries. While rehearsing "Hamlet", I wanted to return to the tradition of the early, naïve theatre, to the poetics of crude theatre. In Shakespeare's plays actors perform the function of denouncement. One can see that Hamlet trusts them, and talks nicely and positively of the actors. And he himself likes to act. But it is difficult to put it on stage. I always regarded the situation "theatre in the theatre" as banal. It's the same as if in mathematics we would square a square. We are already on stage, in a theatre, and we still have to show that we're making a parallel theatre. To give additional meaning to objective artificiality. So far in our performance there is a small platform. Most probably it will stay unfunctional. Shakespeare knew the theatre mechanism to the tiniest detail, he knew what is needed to keep the stage action going. Sometimes I sinfully think that "Hamlet" contains some scenes that were necessary to fill in some gaps – Shakespeare introduces a new theme, a new character, and when he wants to end that scene, he simply kills that character. I agree with the statement that in the Elizabethan theatre an actor used to play several minor roles in the same performance, and the appearances of the characters used to depend on the number of available actors. It is a crude, pure and authentic theatre practice.

R.M.: Why can a woman play Hamlet?

E.N.: Hamlet doesn't have a gender. Shakespeare wrote a play of sensations. A girl can also feel that what Hamlet feels. Cold is cold, pain is pain, urge for revenge is an urge for revenge. Gender doesn't have anything to do with it. It is one of the reasons of the universality of "Hamlet". This play is as if the mechanism of a

კონკრეტულად სად მდებარეობდა იგი. დანია თქვენს სპექტაკლშიც ტოტალიტარული სახელმწიფოა?

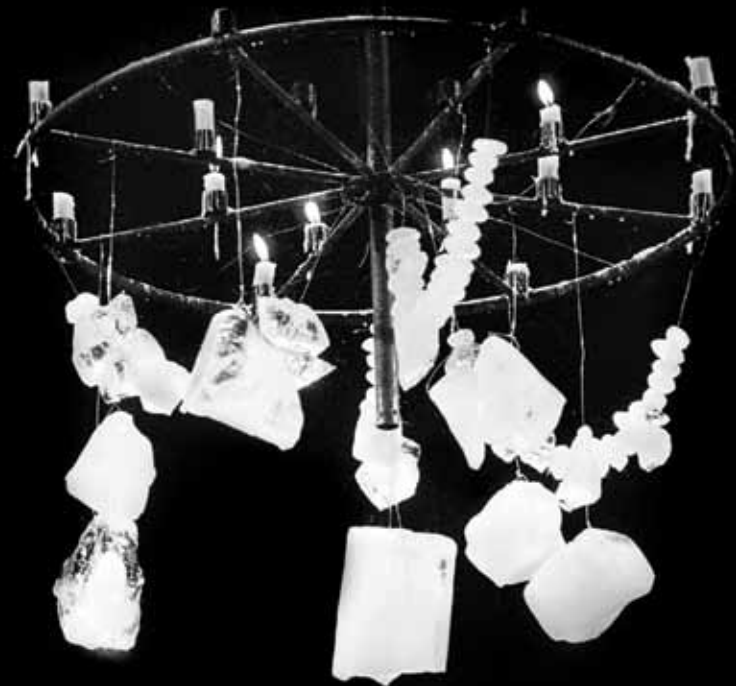
— არა, უფრო სწორედ, ამაზე არ ვფიქრობ, არ მინდა პოლიტიკური დრამა დავდგა. თანამედროვე რეალობა სპექტაკლში რაღაც ფორმით გამოჩნდება, თუმცა პოლიტიკური ქარაგმები არ მიზიდავს. იქნებ თავი დავანებოთ აგენტების ძიებას შექსპირთან.

— როგორია თქვენი დანია?

— ნისლიანი, ყინულოვანი. ნისლი წყლის წვეთად იქცევა, წყლის წვეთი — ყინულად. ყინულის საპირისპირო კი რა არის? ცეცხლი, იგი ადნობს ყინულს. ცეცხლი ნახშირს წარმოშობს. ეს, უბრალოდ, ნივთიერების განსხვავებული ფიზიკური მდგომარეობაა, ბუნების კანონი, აქსიომა. მე მომწონს ნამდვილი, ხალასი, თავისთავადი ელემენტები. რა შუაშია მეტაფორა, ეს მდგომარეობები რეალურად არსებობს ბუნებაში და საკამათო არაფერია. მდგომარეობათა ცვალებადობა ადამიანთა ცხოვრებაშიც მეორდება — ბავშვობა, სიყმაწვილე, ახალგაზრდობა, სიბერე. ბუნების მსგავსად ცხოვრებაც ეტაპებისაგან, ციკლებისგან შედგება. სახეცვალება, ტრანსფორმაცია ამ ციკლების მიხედვით ხდება. გაზაფხული დადგება და ყინულს წყლად აქცევს. წყალი ახალ სიცოცხლეს შობს. და ეს ციკლი დაუსრულებლად მეორდება. სცენაში, როცა ჰამლეტი ფიცს დებს, ყინული ცეცხლად იქცევა — სავარძლის ზურგი ერთიანად ალში გაეხვევა.

— საიდან მოდის მამის აჩრდილი, სამოთხიდან თუ ჯოჯოხეთიდან?

— სამოთხიდან და მოაქვს შურისძიების წყურვილი, შურისძიება კი ეშმაკისაა. პიესაში სწორედ აჩრდილი მოუწოდებს შურისძიებისაკენ. მის მოსვლამდე სიმშვიდეა. ჰამლეტი შეყვარებულია, სწავლობს. და აი, გამოჩნდება გარდაცვლილი მამის აჩრდილი. . . ეს არ არის სიზმარი, ეს აპოკალიფსური შეხვედრაა. გარდაცვლილი მამის ხილვამ შეიძლება შეარყიოს ადამიანის ფსიქიკა. ჰამლეტი ფიცს დებს, რომ შურს იძიებს და სამყარო მაშინვე ცეცხლში გაეხვევა. ეს ჰამლეტის სული იწვის. იგი თავის სიყვარულს მსხვერპლად სწირავს შურისძიებას, აი, სად არის ტრაგედია. ჰამლეტი უარყოფს სიყვარულს შურისძიების გამო. მას უყვარს ოფელია, მაგრამ მონასტერში აგზავნის. ახლა მხოლოდ სიმართლის დადგენას ცდილობს, სიყვარული კი ხელს უშლის.

იცით, რა არის შექსპირთან ყველზე დიდი გამოცანა ჩემთვის? მამა თავის ერთადერთ შვილს, მემკვიდრეს დაასწავლებს, სიკვდილზე აგზავნის, რომელი მამა ისურვებდა ამას? მამა აიძულებს საკუთარ შვილს დანაშაული ჩაიდინოს, რატომ? ჩემთვის ეს ყველაზე რთული კითხვაა. და კიდევ, როგორ ეცხადება გარდაცვლილის სული ადამიანს. ვფიქრობ, ჰამლეტი გარკვეულ მენტალურ მდგომარეობაში უნდა ყოფილიყო, აჩრდილი რომ დაენახა.

— სული ნამდვილად მამის აჩრდილი იყო?

— ეგ რომ ვიცოდე. . . მშობლები არასდროს ბრუნდებიან იმ სამყაროდან ასეთი სახით. ისინი ჩვენში არიან და ჩვენს თვალის ფერში, თმაში, პროფილში თუ დავინახავთ.

— ამბობენ, „ჰამლეტი“ ყველა ეპოქა თავის ნიშანს ეძებსო. შურისძიება სიყვარულის სანაცვლოდ, ესაა თქვენი ნიშანი?

— არვიცი, ამნიშნებში კარგადვე ვერკვევი. კონფუციმართალი იყო — კარგი და ცუდი, წესიერი და უწესო ერთდროულად არსებობს. კარგშიც არის რაღაც ცუდი და ცუდშიც — კარგი. ერთად კი ჰარმონიას ქმნიან. აბა დაფიქრდით, ძალიან წესიერი ადამიანი ნაკლებად საინტერესოა, თითქოს რაღაც აკლია, იქნებ უწესობა? სპექტაკლშიც რაღაც მსგავსი ხდება.

compass: the hands toss to all sides when you move it, but never lose direction.

R.M.: Did you see “Hamlet” in Taganka theatre when you studied in Moscow?

E.N.: No. But I read a lot about this performance. I imagine that it must have been an aggressive, violent Hamlet who was talking through clenched teeth. As if making the final effort. Like Vysotski’s songs.

R.M.: In the 2nd half of the 20th century Eastern European directors interpreted “Hamlet” as a political play: it was clear to everyone why Denmark was a prison and where this Denmark was. Is Denmark in your performance also a political totalitarian state?

E.N.: No. To be more exact, I didn’t place a special emphasis on this theme. I don’t want to produce a political drama. The reality of the present time will appear in the performance in one or another way, but I don’t seek direct political allusions. Perhaps sometimes it is worthwhile ignoring the political issues of the day and ceasing to see a KGB agent in Shakespeare’s character who is spying.

R.M.: Then what is your Denmark going to be like?

E.N.: Of mist. And of ice. Mist turns into a water drop. A water drop turns into ice. What is the opposite of ice? Heat, fire. It melts ice. Fire turns into coal. Elementary physical states. Laws. Axioms of nature. I like these states. Pure original elements. Ice is ice. It is made of water. And it’s not a metaphor. It’s something true, indisputable. And in a person’s life the change of these states is repeated – childhood, adolescence, maturity, old age. Like nature, life consists of different stretches. Cyclicity. The changeability and transition of matter lies in these states of nature. Spring will come and ice will turn into water. Water will give birth to another life. It goes on always. In the scene of Hamlet’s oath ice should turn into fire – the backrest of a rocking chair will turn into flames. Like a lion’s mane.

R.M.: Where does the Ghost come from – Paradise or Hell?

E.N.: From Paradise. And he brings revenge. And revenge is from Devil. In the play the ghost is the generator of the idea of revenge. Before his appearance life seems to run its normal course. Hamlet loves, studies. And here comes his dead father. It's not a dream. It's an apocalyptic meeting. His dead father has come. It can drive one crazy. Hamlet swears to revenge, and the world starts to flame. The soul is set on fire. Hamlet sacrifices his love. That's where the tragedy is – he rejects love for the sake of revenge. He loved Ophelia, but he sends her to a convent, as love starts interfering with his search for truth. Do you know what is Shakespeare's trickiest riddle for me? The father turns his son, an orphan, into a sick person. He traumatizes him. He sends his child to death. What kind of father would want this? Father incites his son to commit a crime. It is the most difficult question for me. And another one. How can a dead person appear? Hamlet must be in a particular mental state to be able to see the Ghost.

R.M.: Was it his father's ghost?

E.N.: If only I knew it... Parents don't come from another world in such a shape. They come through the colour of your eyes and hair. Through your profile.

R.M.: It is said that "Hamlet" is a play, in which each epoch is looking for answers into its specific questions. Revenge instead of love – is it a sign of your time?

E.N.: I don't know. I'm not so good at these signs. I always remember Confucius and his truth about the harmony of crookedness and straightness. Crookedness doesn't undo straightness, and vice versa. It's a unity of two things. Crookedness has its own straightness, and straightness has its own crookedness. When you put them together, you have harmony. In life, a straight person is not interesting to anyone. He lacks something. Probably crookedness. The same thing is in the performance. It is only a whole of separate – crooked and straight – scenes that has a meaning. If this connection appears, "Hamlet" will succeed. It will return to the present time.

R.M.: The monologue "To be or not to be" has already become a mythology and exists independently alongside the play...

E.N.: ...let's keep away from mythologies. Shakespeare himself doesn't mythologize anything. Struggle for power is struggle for power. Revenge is revenge. Each of us is solving the question "to be or not to be". But each has a different answer. It's not only a ques

თუ მოვახერხებთ და ურთიერთსაპირისპირო გავაერთიანებთ „ჰამლეტი“ შედგება და ჩვენს ეპოქას უპასუხებს.

— ჰამლეტის ცნობილი მონოლოგი უკვე ლეგენდაა და პიესისგან დამოუკიდებლად არსებობს.

— თავი დავანებოთ ლეგენდებს და მითებს. შექსპირს მითები არ აინტერესებდა. ძალაუფლების სურვილი ძალაუფლების სურვილია, შურისძიება — შურისძიება. „ყოფნა, არ ყოფნა?“ ეს კითხვა ყველას ანუხებს და ყველას თავისი პასუხი აქვს. მეტაფიზიკა არაფერ შუაშია. როცა ცხოვრების სირთულეებს ვეჩეხებით, სწორედ მაშინ ვცდილობთ პასუხი გავცეთ ამ კითხვას, ხავს ვეჭივებით.

— პიესა შეამცირეთ?

— რა თქმა უნდა, მხოლოდ ძირითადი სცენები დავტოვე, თორემ ასეთ გრძელ სპექტაკლზე მაყურებელი ვერ გაჩერდებოდა.

— ფინალურ სცენაში ახალგაზრდა და ძლიერი ფორტინბრასი შემოდის და ამბობს — გაიტანეთ გვამები, ახლა მე ვიქნები თქვენი მეფე. თქვენთანაც ასეა?

— ფინალური სცენა. . . მხოლოდ ის ვიცი, რომ სცენა გვამებით უნდა იყოს მოფენილი. გასულ ზამთარს დიდი თოვლი მოვიდა. ირმები შიმშილობდნენ. საწყლები ამაოდ დაეძებდნენ გაყინული თოვლის საფარქვეშ ბალახს. ფეხები დაუსკდათ და სხეული დაეკანრათ. და აი, სასაფლაოსთან მივიდნენ. სოფელში სასაფლაოები შემოლობილი არ არის. საფლავეებზე ყვავილები ელაგა და ირმებმაც საკვები იშოვეს. ყველგან მათი ნაკვალევი იყო. ირმებისათვის საფლავეები სიცოცხლის წყაროდ იქცა. ასეა. . . ვიღაც მოკვდა და თავისი სიკვდილით ეს ცხოველები გადაარჩინა.

— ამ სპექტაკლზე მუშაობის პროცესში რამდენი „ჰამლეტი“ დადგით?

— არ ვიცი. სათქმელი მარტივად რომ თქვა, ძალიან ბევრი უნდა იფიქრო და ინვალო.

ესაუბრა რამუნე მარჩინკევიჩიუტე

tion of metaphysical existence – it can torture us in our ordinary life as well. Each of us encounters difficult moments, and then we start looking for an answer and try to clutch at a straw.

R.M.: Do you make any cuts in the play?

E.N.: Yes, a lot of them. I only leave the basic scenes. If I didn't do that, the performance would last so long that the audience would walk away.

R.M.: And in the final scene a young and strong Fortinbras will come and say: Take up the bodies, now I'll be your king?

E.N.: In the final scene... I only know that a field of death has to appear on stage... Last winter, when there was much snow, roes were starving. They were trying to break through the crust of hard snow looking for food. Their legs cut, their skin scratched and bleeding. And they found a cemetery. In village cemeteries, which are not fenced off, the roes used to graze the flowers that were growing there. All cemeteries were full of their footprints. Roes used to come to the dead like to a spring. To eat some grass. To quench their hunger at least for an hour. So... Someone died and saved a roe.

R.M.: How many “Hamlets” did you produce while rehearsing this one?

E.N.: I don't know. You keep straining and torturing yourself. And all that – for the sake of simplicity.

Ramune Marcinkevičiute's interview with the director Eimuntas Nekrošius,

“Hamlet Is Young”,
March 20, 1997
(from the leaflet
“Hamlet” published
by LIFE festival).

პრესა:

„ასეთი სპექტაკლები თქვენს ცნობიერებაში გადატრიალებას ახდენს. ყირაზე აყენებს ყველაფერს, რაც აქამდე იცოდით.“
არინა ზაიონჩი, რუსეთი

„ჰამლეტში“ თეატრის თემა ძალიან მნიშვნელოვანია. ნეკროშიუსმა ეს კარგად იცის და არ აკნინებს ამის მნიშვნელობას. მჯერად იგი ასაჩუქრებს მსახიობებს და შექსპირის პიესის პერსონაჟ-ტრაგიკოსებს საშუალებას აძლევს დაამტკიცონ, რომ სამყარო თეატრია.“

„თუ ვიტყვით, რომ ნეკროშიუსმა წარმოადგინა საინტერესო ინტერპრეტაცია ან კარგი სპექტაკლი, უმჯობესია, საერთოდ არაფერი ვთქვათ.“

ასევე ბანალურია იმის თქმა, რომ მამონტოვასის მიერ შექმნილი როლი ყველაზე ამაღელვებელია მათ შორის, რაც ბოლო ხანებში გვინახავს.

როდესაც ნეკროშიუსი მოზარდ მაცურებელთა თეატრის დირექტორის თანამდებობაზე დაანიშნაურეს, ლიტვის თეატრალურ სამყაროში დეფინიციამ — „აქ და ახლა“, სრულიად ახალი ესთეტიური და შემოქმედებითი დატვირთვა მიიღო.

PRESS:

“Performances of this kind cause an upheaval in your consciousness. They turn upside down everything you have known before.”
Marina Zajonc; Russia

To say that Nekrošius produced a good performance or offered an original interpretation would mean not to say anything at all. To say that Mamontovas created one of the most spectacular roles of the recent period would also be banal. When Nekrošius was on the rise as a director in the Youth Theatre, the definition here and now acquired the status of an artistic criterion and aesthetic value in Lithuanian theatre research. The director was looking for a new here and now for a long time, even digressing to the applied decorativeness of the renewed “Verona”. It is a knockout to all of us that he has found it in his “Hamlet”.

Ramune Marcinkevičiute,

“Only an unprofessional Can Play Hamlet”,
Teatras No. 2, 1997

“This is a Hamlet you have never seen before; you watch it in breathless silence. It is an extraordinary emotional play that takes us back into the past and brings down into the depth of our psyche in order to discover Shakespeare anew.”

Franco Quadri “La Repubblica”
Italy

The Nekrosius’ theater is organized in its original way and very cleverly. It belongs to the great history of theater ideas. Hundreds of pages are written in the world about Nekrosius. But they explain nothing! It is impossible to explain fascination of his theater.”

Nikolai Pesochinsky “Phenomenon of Nekrosius”
Russia

Nekrosius doesn't stage the text, he translates the subtext into images. As a neurotic, tortured oedipal child prince, this Hamlet has no equal.”

Spielart – Munich theater festival;
Germany

რეჟისორი დიდხანს და დაჟინებით ეძებდა სიახლეს „აქ და ახლა“. ძიების პროცესში განახლებული „ვერონას“ დეკორაციულ სივრცესაც კი დაუბრუნდა, მაგრამ „ჰამლეტი“ ნამდვილად შოკისმომგვრელი აღმოჩნდა ჩვენთვის.

დიახ, აქ და, დიახ, ახლა. . .”

რამუნე მარჩინკევიჩიუტე, “თეატრა”
“მხოლოდ არაპროფესიონალი შეძლებს ჰამლეტის თამაშს”

„ასეთი ჰამლეტი აქამდე არასოდეს გინახავთ, თქვენ მას სამარისებურ სიჩუმეში უყურებთ. ეს არის ექსტრაორდინალური, ემოციური სპექტაკლი, რომელიც გვაბრუნებს წარსულში და გვაიძულებს ჩაენვდეთ ქვეცნობიერს, რათა ხელახლა აღმოვაჩინოთ შექსპირი“

ფრანკო კუადრი “La Repubblica”, იტალია

„ნეკროშიუსის თატრი ძალიან ჭკვიანურადაა ორგანიზებული, იგი მსოფლიო თეატრალური იდეების უმნიშვნელოვანეს და უდიდეს ისტორიას განეკუთვნება.

ნეკროშიუსზე ასობით გვერდია დანერვილი და მაინც ვერაფერი აგვიხსნია. შეუძლებელია ახსნა ამ თეატრის მიზიდულობის ძალა!”

ნიკოლაი პესოჩინსკი, „ნეკროშიუსის ფენომენი“

„ნეკროშიუსი არ დგამს ტექსტს, იგი ქვეტესტებს მეტაფორებად აქცევს. ეს ნერვიული, ნატანჯი ოიდიპოსის ნაშეიერია, ამ ჰალეტს არა ჰყავს ანალოგი.“

შპიგელარტი, მუნჰენის თეატრალური ფესტივალი

„ჰამლეტი“ უდავოდ ნეკროშიუსის ოპუს მაგნუმი. ეს არის ნეკროშიუსის სამყაროს ხედვისა და მისი თეატრის პოეტურობის რეზუმე. ლიტველი რეჟისორი სპექტაკლს ისეთი თავდავიწყებით დგამს, თითქოს საკუთარ ჯოჯოხეთს დაძებს მასში.

იქნებ სწორედ აქედენ წარმოიშვება თეატრალური რეალობა, სახეთა ერთობლიობა, რომელიც მაცურებლის აღქმას ესადაგება და დროს უძლებს.

უყურებთ სპექტაკლს და თანდათან ხვდებით — ეს შედეგია.”
ლუკაშ დრევენიაკი, პოლონეთი

„პიტერ ბრუკი თვლის, რომ თარგმანის დროს შექსპირის პიესის სამოცდაათი პროცენტი იკარგება და მხოლოდ პიესის არსის გასაღები გრჩება ხელში.

ტექსტს ტექტსზე ვეღარ მიაბამ. ამიტომ რეჟისორები ვიზუალურ მეტაფორებს იყენებენ. ნეკროშიუსმა სრულად გამოიყენა ეს თავისუფლება თავის ოთხსაათიან „ჰამლეტში“. აქამდე ეს მხოლოდ რამდენიმე რეჟისორმა შეძლო.

ეიმუნტას ნეკროშიუსი ფესტივალის კაშკაშა ვარსკვლავია.”

მაიკლ ბილინგტონი, „გარდიანი“

LITHUANIAN
DEVELOPMENT
COOPERATION

ART CAFE SHOP
TANTSAIGE

მხატვრების, დიზაინერებისა და შემოქმედი ადამიანების
ექსკლუზიური ნამუშევრებით დასუფლებულია ფეხით
“თანაილე”, ქიაჩელის ქუჩაზე.
ამ საინტერესო კაფეში, ყველა ნივთის შეძენა და “თან წალევა”
შეგიძლიათ. სახელიც სწორედ აქედან გამომდინარე შეიქმნა

“თანაილე”.

Café “Tantsaige” (take with you) located in Kiacheli street is filled with the exclusive works and masterpieces of artists, designers and creative people. You can purchase any desired thing for you here and take them with you, that’s why the name of the café is

“Tantsaige”

სასცენო ხელოვნების კომპანია, საფრანგეთი

La Compagnie L'ART SCENIQUE

www.artscenik.net

ციცინო ანუ
პოლიტიკური პიესა

ლაშა ბუღაძის პიესის მიხედვით

Tsitsino's World or Political Play

By Lasha Bughadze

წარმოდგენის ადგილი: კოტე მარჯანიშვილის
სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
მცირე სცენა (სხვენი)

მისამართი: მარჯანიშვილის ქ. 8

თარიღი: 9, 10 ოქტომბერი, შაბათი, კვირა

დასაწყისი 20:00 საათზე

ბილეთის ფასი: 16 ლარი

ხანგრძლივობა : 70 წუთი

ქართული და ინგლისური სუბტიტრებით

Venue: Kote Marjanishvili State Drama Theatre (Small Stage)

Date: 9th, 10th October / Saturday, Sunday

Beginning At: 20:00

Ticket Price: 16 GEL

Duration: 70 minutes

ინსცენირება ანია სვეტოვაიასი და კლარა
შვარცენბერგის
რეჟისორი – კლარა შვარცენბერგი
სცენოგრაფია ვიქტორ მელჩისა
კოსტუმები ანა ეურესი
მხატვარი – ფლერ პინსარდი
განათება ჯერემი გასტონ რაულისა
ფოტობრაფი – მარინა ჰუბერტი

მონაწილეობენ:

მაუდ ბუოჩატი, ელიზა პონჩელეტი, ანია სვეტოვაია,
ნადია ნეუპოკოევა, გერი კლაპერი, ფილიპ დე მონტი,
ტრისტან ლე დოზე

Stage Director Clara Schwartzberg
Scenography Designer Victor Melchy
Adaptation Ania Svetovaya, Clara Schwartzberg
Costume Designer Anaïs Heureau
Light Designer Jérémie Gaston Raoul
Author of the Photos Marina Hubert
Draw Designer Fleur Pinsard

CAST:

Maud Bouchat, Elisa Ponchelet, Ania Svetovaya, Nadia
Neupokoeva, Géry Clappier, Philippe de Monts, Tristan
Le Doze

ABOUT PERFORMANCE:

The play, written in 2001, is ironic and light-hearted theatre poetry. With lot of humor it will lead us to edges of absurdity.

A young girl from Georgian countryside turns like Jeanne d'Arc. She hears Saints' voices telling her to end up all wars in Caucasia and then in whole world. The play, written in 2001, is an ironic and light-hearted theatre poetry. With lot of humor it will lead us to edges of absurdity. In France, the country of Georgia is not well-known as it should be. This history is full of legends. Such imagination is a gift for story

tellers, writers. Its identity is not so easy to understand by French: neither European, neither Russian, neither Asiatic ! Within a bit more than an hour, we want to share our discovery of humor and thoughts, of one of main young theatre authors of nowadays Georgia.

ABOUT THEATRE:

The Theatre Company « L'Art Scénique » was established on May 15, 2007, on the initiative of Patrick Raffault and Nadia Neupokoeva, and the departement of the French Region « Centre ». Its aim is to develop every kind of living arts such as music and theatre shows, following Antoine Vitez ideas about offering quality and popular works at the same time. And most of all, its will is to melt international artists and influences.

L'Art Scénique, after giving shows in Center Region and in Paris, invited Clara Schwarzenberg as a director. The company exclusively support young artists.

სპექტაკლის შესახებ:

2001 წელს დაწერილი პიესა ირონიული და პოეტური ქმნილებაა, ბევრი იუმორით, რომელსაც აბსურდამდე მივყავართ.

ახალგაზრდა გოგონა საქართველოს პროვინციიდან ახალი ჟანა დ'არკის როლში გვევლინება. მას ესმის წმინდანთა ხმები, რომლებიც ჩააგონებენ შეანყვეტინოს ადამიანებს ჯერ კავკასიური, ხოლო შემდეგ მსოფლიო ომები. საფრანგეთში საქართველოს შესახებ ბევრი არაფერი იციან. ეს ისტორია სავსეა საინტერესო ლეგენდებით. ასეთი წარმოსახვანებისმიერი ავტორისთვის კარგი საჩუქარია, თუმცა მისი ფრანგულ ვერსია იოლი აღსაქმელი ვერ იქნებოდა ფრანგებისთვის, ზოგადად ევროპელებისთვის, რუსებისთვის და მით უმეტეს აზიელებისთვის. სპექტაკლის მსვლელობისას, ერთი საათის განმავლობაში, ჩვენ ვცდილობთ იუმორით გავუზიაროთ ერთმანეთს შეხედულებები, რომლებსაც მსახიობების დახმარებით საქართველოს ერთ-ერთი ყველაზე ახალგაზრდა თანამედროვე დრამატურგი გვთავაზობს სცენიდან.

თეატრის შესახებ:

„სასცენო ხელოვნების კომპანია“ პატრიკ რაფოლტის, ნადია ნეუპაკოევასა და „ცენტრ“ ფრანგული რეგიონალური დეპარტემენტის ინიციატივით დაარსდა 2007 წლის 15 მაისს. კომპანიის მიზანია ხელი შეუწყოს მუსიკალური და თეატრალური ხელოვნების განვითარებას. ჩვენ ვიზიარებთ ანტუან ვიტეზის იდეებს და ვცდილობთ შევექმნათ მაღალი მხატვრული დონის და ამავე დროს პოპულარული წარმოდგენები.

ჩვენთვის ძალიან მნიშვნელოვანია საერთაშორისო ურთიერთობები, უცხოელი კოლეგების გამოცდილება. ამ სპექტაკლის დასადგმელად მოვიწვიეთ რეჟისორი კლარა შვარცენბერგი, ყოველთვის ვცდილობთ დავეხმაროთ ახალგაზრდებს. კომპანია წარმოდგენებს მართაეს როგორც საფრანგეთში, ასევე საზღვარგარეთ. მიგვაჩნია, რომ დღევანდელი მსახიობები ძალიან გაბედულები უნდა იყვნენ. ვამაყობთ, რომ ცენტრში დაიდგა ახალგაზრდა ქართველი ავტორის პიესა. სპექტაკლში ფრანგი და რუსი მსახიობები მონაწილეობენ.

ჭაუფი სოსიძე ქვენახალი

RESTAURANT
VILLAGE
HOUSE

რიეკას HKD თეატრი, ხორვატია

HKD Theater Rijeka

www.hkd-teatar.com

სამხეცე

ტენესი უილიამსის „მინი სამხეცეს“ მიხედვით

The Menagerie

Based on the play by Tennessee Williams

წარმოდგენის ადგილი: ვასო აბაშიძის სახელობის მუსიკისა
და დრამის თეატრი
მისამართი: აღმაშენებლის გამზ. 182
თარიღი: 10 ოქტომბერი, კვირა
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 16 ლარი
წარმოდგენის ხანგრძლივობა: 65 წუთი
ქართული და ინგლისური სუბტიტრები

Venue: Tbilisi Vaso Abashidze Music and Drama State Theatre
Address: 18 Aghmashenebeli Ave.
Date: 10th October, Sunday
Beginning At: 20:00
Ticket Price: 16 GEL
Duration: 65 minutes
With Georgian and English Subtitles

სამსახურო ხელმძღვანელი – ნენად ზეგვიჩი
რეჟისორი – ანიკა ტომიჩი
ინსცენირება ელენა კოვაჩიჩის
მუსიკალური გაფორმება ფრანო დუროვიჩისა
ტექნიკური რეჟისორი – მარია გემლი
მხატვარი-პანორამაჰალი – დელიბორ ფორეტიჩი
ხმის რეჟისორი – ალექსანდრ ოივანოვიჩი
ფოტობრაფი – პიტერ ფაბიანი

მოქმედი პირნი და შემსრულებელნი:

ამანდა – ედიტა კარადოლე
ლაურა – ანდრეა ბლაგოვიჩი
ტომი – დემირ ორლიჩი
ჯიმი – დრაჟენ მიკულიჩი

ART DIRECTOR: Nenad Šegvić
DIRECTOR: Anica Tomić
DRAMATURGE: Jelena Kovačić
MUSIC ADAPTED BY: Frano Durović
STAGE ASSISTANT: Marija Geml
LIGHT DESIGN: Dalibor Foretić
SOUND: Aleksandar Jovanović
Author of the Photos Petar Fabijan

CAST:

AMANDA Edita Karađole
LAURA Andreja Blagojević
TOM Damir Orlić
JIM Dražen Mikulić

საქმეობის შესახებ:

ჩვენ კვლავ ოჯახზე ვფიქრობთ. ვაგრძელებთ იქიდან, სადაც გავჩერდით ან საიდანაც დავიწყეთ, ოღონდ ომისგან მიღებული ტრავმას ვივიწყებთ. ამჯერად ჩვენი შთაგონების წყარო უილიამსის „მინის სამხეცე“ და მისი ფინალური სცენები გახდა. გმირები რჩებიან, იცვლება ტექსტი.

უბრალო სადილი, შესაძლოა, ოჯახის ნგრევის დასაწყისად იქცეს. ვინ გადაარჩენს მათ თანაარსებობას – დედა, ქალიშვილი, ვაჟი თუ სტუმარი?

სამწუხაროდ, სტუმარი მხსნელი ვერ გახდება.

ჩვენც ვერ დავივიწყებთ ყოველდღიურ ურთიერთობებში გარეწილ ბზარებსა და აუტანელ პაუზებს. ვერ გავუქცევით ჩაკეტილი ოთახების ვაკუუმს, გაუცხოებას და ვერც ჩარაზული ფანჯრების გაღებას შევძლებთ. არც აუხდენელი ოცნებების დავინწყება შეგვიძლია.

პერსონაჟები მიზანმიმართულად იმეორებენ უკვე მრავალჯერ ნათქვამ ფრაზებს და შეკითხვებს და მაცურებელი ხვდება, რასაც განიცდიან გმირები. ეს კითხვები ჩვენც გვეხება – თითოეულ ჩვენთაგანს. ცხოვრება ხომ ძალიან ჰგავს თეატრს.

ABOUT PERFORMANCE:

We were thinking about family. Again. We continue where we stopped or where we began. This time without the war trauma. This time we were inspired by the last scenes of the Williams's Glass Menagerie. The characters are the same, sentences are different. The scene of possibly the last family dinner becomes the place of decay. Mother, daughter and son. And the guest. Who might become their reason for living. But he won't become that. Because one more time we thought about fissures in everyday conversations, about silence and pauses, about suffocating rooms and closed windows, but also about unfulfilled wishes. The characters repeat many-times-repeated sentences, which then accidentally or deliberately decompose them into extreme emotions. Their questions ask about ourselves, but also about those who are facing us. In life, as well as in the theater.

თეატრის შესახებ:

The HKD Theatre Rijeka 1993 წლის ოქტომბერში დაარსდა რიეკას თეატრის ორი პროფესიონალის — დრამის მსახიობ ნენად ზეგვიჩის და ამავე თეატრის ახლანდელი დირექტორის ლარი ზაპიას ინიციატივით. მათი მიზანი იყო რიეკაში ისეთი მოდერნისტული კონცეფციის მატარებელი თეატრის დაარსება, სადაც მაცურებელი თანამედროვე დრამატურგიას და თეატრალურ ესთეტიკას ეზიარებოდა.

HKD – ის არსებობა მძლავრ სტიმულად იქცა ქალაქ რიეკას თეატრალური ცხოვრების განვითარებისათვის. თეატრმა შე-20 საუკუნის კლასიკური დრამატურგია რიეკას მაცურებელს თანამედროვე ინტერპრეტაციით შესთვავა. ასევე წარმატებით იდგმებოდა პატარ-პატარა ციტატები და ნაწყვეტები ცნობილი და აღიარებული სპექტაკლებიდან. რეპერტუარიდან აღსანიშნავია „ვის ეშინია ვირჯინია ვულფის“, „მელოტი სოპრანო“, რომელსაც უკვე თვრამეტი წელია წარმატებით თამაშობენ. მაცურებელმა განსაკუთრებით შეიყვარა სპექტაკლი „გოდოს მოლოდინში“.

თეატრი არც ტაბუდადებულ თემებს ერიდება, ამის ნათელი მაგალითებია, სპიდის თემატიკაზე შექმნილი სპექტაკლი „ანგელოზები ამერიკაში“, რომელიც 1994 წელს დაიდგა და „სინჯუმის ხუთი განზომილება“, რომელიც ოჯახში არსებულ პრობლემებზე მოგვითხრობს. ხორვატიის კამერული თეატრების ფესტივალმა დღის სინათლე პირველად 1994 წელს იხილა და სწრაფად მოიპოვა მაცურებლის სიმპათია და კეთილგანწყობა. აღსანიშნავია, რომ ფესტივალის ინიციატორი გალხდათ ნენად ზეგვიჩი, ხოლო სპექტაკლები პირველად დელიბორ ფორეტიჩიმ შეარჩია.

2000 წლიდან რიეკას კამერული თეატრების ფესტივალს საერთაშორისო სტატუსი მიენიჭა და ევროპის ამ ნაწილში უმნიშვნელოვანეს თეატრალურ მოვლენად იქცა.

ABOUT THEATRE:

The HKD Theatre Rijeka was established in the October of 1993 upon the initiative of Rijeka theatre professionals - drama actor Nenad Segvic and director Lary Zappia, with a wish to have a more modern theatre repertory in Rijeka, one closer to the spectator in theory and in form. With its productions the HKD has given a new impetus to the theatre profile of the city of Rijeka.

The concept of this non-institutional theatre has offered drama classics of 20th century not performed in Rijeka and some of the successes from world small stages.

In accord with such a concept, 21 plays have had their first night with over 270 performances, due to which the Theatre has won over 30 international awards.

Among the repertory titles stands out Albee's Who's afraid of Virginia Woolf?, there is The Bald Soprano that has been on the repertory for eighteen years already, followed by the blockbuster Waiting for Godot, also successes from world stages that speak about taboos, such as the play Angels in America, dealing with the theme of AIDS, from 1994, or Five Types of Silence with the theme of family abuse, from 2002.

The Croatian Small Scene Theatre Festival first came into life in 1994, stemming from the positive atmosphere of this Theatre and upon the initiative of Nenad Segvic and the first selector Dalibor Foretic. In the year 2000 it becomes the International Small Scene Theatre Festival Rijeka, having come to be one of the most significant theatre festivals in this part of Europe.

პრესა:

„თითქმის ცარიელ, შიშველ სცენაზე, მინიმალისტური დეკორაციითა და ოთხი სკამით, რეჟისორი მოგვიხსრობს ოჯახური თანაცხოვრების ამბავს, ცდილობს დაგვანახოს ამ ოჯახში არსებული რეალობა, ტკივილი, ურთიერთობების სიმძიმე და სიღრმისეული ალქმა.

წარმოდგენა ერთ საათს გრძელდება.

ძალიან ეფექტურია ამანდა უინგფილდის სახე – დედა, რომელიც ვერასოდეს ეგუებოდა ქმრის ლალატს და ჯავრს მუდამ ბავშვებზე იყრიდა. იგი ბრწყინვალედ შეასრულა შესანიშნავმა მსახიობმა ედიტა კარადოლემ.

ასევე არაჩვეულებრივად გაართვა თავი ტომის როლს დამირ ორლიჩმა. ამ გმირს ფეთქებადი ხასიათი აქვს და მამის მსგავსად, ცდილობს გაექცეს თავის სოციალურ წრეს. სიმბოლურია სცენა, როცა ტომი ფეხსაცმელებს ესვრის კედელს. იგი ამ ქმედებით ემიჯნება საკუთარი ხელით აგებულ ბარიერებს.

აღსანიშნავია ანდრეა ბლაგოვეჩის ფილიგრანული ნამუშევარი, რომელიც ავადმყოფი ქალიშვილის როლს ასრულებს.

ძალზე ეფექტურია დრაჟენ მიკულიჩის განსახიერებელი სტუმარი, რომელიც ერთგვარი კატალიზატორის ფუნქციას ასრულებს ოჯახურ კომფლიქტში, სადაც გმირები ჯერ კიდევ ცდილობენ განადგურების პირას მისული იდეალების გადარჩენას.”

ჰელენა ბრაუტი, Vjesnik

PRESS:

... on an almost empty, bare stage, with relatively few scenic props (chairs) they offered a true, painful, heavy and deeply moving study of a family life, reduced to one hour of pure acting.

The character of Amanda Wingfield, mother who has never managed to survive her husband's leaving and who has been torturing her children with it, was brilliantly performed by the superior Edita Karadžole. Damir Orlić (Tom) created a young man who is literally bursting and who, just like his father, wants to escape from the environment which is destroying him. Symbolically throwing his shoes into the wall, he determines barriers built in his own consciousness. The role of the sick daughter Laura was interpreted in a filigree way by Andreja Blagojević. The least loud one, but equally good, was Dražen Mikulić as Jim O'Connor who appears as a catalyst in this family melting-pot of high expectations.

Helena Braut, Vjesnik

ბუჩქნარში "ყვარლის ტბა"
ტელეფონი: (+995 32) 30 50 90
welcome@kvarelilakeresort.ge
www.kvarelilakeresort.ge

mgroup
Hotel & Management Group

ირანის თოჯინური თეატრი „არანი“

Aran Puppet Theater, Iran

www.behroozgharibpour.com

ლორის ჩექნოვერიანი

როსტამი და ზოჭრაბი

ფირდოუსის „შაჰნამეს“ მიხედვით

Loris Tjeknavorian

Rostam and Sohrab

After Ferdowsi's "Shahnameh"

წარმოდგენის ადგილი: კოტე მარჯანიშვილის
სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
თარიღი: 11, 12 ოქტომბერი
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 26, 16, 12 ლარი
სანგრძლივობა: 165 წუთი
ოპერა სამ მოქმედებად

Venue: Kote Marjanishvili State Drama Theatre

Date: 11th , 12th October / Monday, Tuesday

Beginning At: 20:00

Ticket Price: 26, 16, 12 GEL

Duration: 165 minutes

Opera in Three Acts

რეჟისორი, სცენოგრაფი და თოჯინების მხატვარი –
ბეჰრუზ ყარიბფური
ასისტენტები – ალი ფაქდასთი, მარიამ ევბალი, ჰენგამე
საზეში, სინა ივილაყბეიგი

მეთოჯინეები – მარიამ ევბალი, ალი ფაქდასთ, აფსანე
ზამანი, ყაზალ ესკანდარნეჟადი, ალი აბულხეირიანი,
მოჰსენ იმანხანი, მარჯან აჰმადი, ჰომაიუნ სალაჰი,
სალმა მოჰსენი, ქამელია ნუჰი, მონა ქიანიფარი,
ფარზანე აყელი, ყასემ რაჰმათი, სომაიე ნადერი, მარზიე
სარმაშყელი, აირინ ყარიბფური, ფათემე ამირხოსროუ,
ნეგარ მირფახრაი, ართემიზ ნიანი, ფეიმან შარიათი,
აჰმად მოჰამადი

გამნათებელი – ამირ მოჰამადი
ხმის ოპერატორი – თაჰმინე მოჰამადი

Director, Light, Stage and Marionette Design - Behrouz
Gharibpour

Music - Loris Tcheknoverian

Lighting Operator - Amir Mohammadi

Sound Operator - Tahmineh Mohammadi

Assistants - Ali Pakdast, Maryam Eghbali, Hengameh
Sazesh, Sina Yellaghbeigi

Cast:

Maryam Eghbali, Ali Pakdast, Afsaneh Zamani,
Ghazal Eskandarnejad, Ali Aboolkheirian, Mohsen
Imankhani, Marjan Ahmadi, Homayoun Salahi, Salma
Mohseni, Camelia Noohi, Mona Kianifar, Farzaneh
Agheli, Ghasem Rahmati, Somayeh Naderi, Marzieh
Sarmashghli, Ayrin Gharibpour, Fatemeh Amirkhosrow,
Negar Mirfakhraei, Artemiz Niani, Payman Shariaty
Ahmad Mohammadi

ფირდოუსი (940-1020)

ბიოგრაფია და შემოქმედება

ფირდოუსი, ჰაკიმ აბუ ლ-ყასემ ტუსი (934/940, სოფ ბაჟი, ქ. ტაბარანის მახლობლად, ტუსის ოლქი, ხორასანი – 1020–1030, იქვე) — სპარსული პოეზიის უდიდესი წარმომადგენელი, ირანული ეროვნული ეპოსის „შაჰნამეს“ ავტორია, მისი ნამდვილი სახელი ამოუცნობია, „ფირდოუსი“ კი „სამოთხელს“ ნიშნავს, ჰაკიმი – ბრძენს, აბუ ლ-ყასემ (მამა ყასემისა) საპატიო ტიტულია (ლაყაბი), ტუსი – წარმომავლობას აღნიშნავს (ტუსელი). წარმოშობით დეჰყანთა (მინისმფლობელთა საშუალო ფენა) წრიდან იყო. მიიღო ბრწყინვალე განათლება.

ფირდოუსმა 23 წლის ასაკში აღმოაჩინა „შაჰნამეს“ ხელნაწერი, რამაც დიდი გალენა მოახდინა მის ცხოვრებაზე. პროზაული ნაწარმოები ეკუთვნოდა აბუ-მანსურ ალმოამარის. ფირდოუსმა „შაჰნამეს“ პოემად დაწერა გადაწყვიტა და ამ უნიკალური ნიგნის შექმნას 35 წელი მოანდომა. მაგრამ X საუკუნის მინურულს პოლიტიკური სიტუაცია შეიცვალა. თურქული მოდემის სულთანმა მაჰმუდ ლაზნევიმ (998–1030) სამანიდთა დინასტია დაამხო. სულთანმა ფორდიუსს დათქმული თანხის სანაცვლოდ მინიმალური ჰონორარი შეაძლია. ისტორიკოსების ცნობით, ფორდოუსმა უარი თქვა თანხაზე და ფული ღარიბ ღვინის გამყიდველს გადასცა. უდიდესმა პოეტმა დარჩენილი ცხოვრება გულგატეხილობასა და სიღარიბეში გაატარა. ერთ-ერთი ლეგენდის თანახმად, მაჰმუდი მოგვიანებით დარწმუნდა, რომ „შაჰნამე“ მართლაც გენიალური ნაწარმოები იყო და ფირდოუსს დაპირებული თანხა გაუგზავნა, მაგრამ წარგზავნილებს პოეტი რამდენიმე საათის გარდაცვლილი დახვდათ. თანხა მისი ქალიშვილისთვის უნდა გადაეცათ, მაგრამ მანაც უარი განაცხადა!

ლეგენდარული ადამიანი და უდიდესი პოეტი ფირდოუსი საკუთარი სახლის ეზოში დაკრძალეს. 1925 წელს რეზა შაჰ ფაჰლავიმ აქ მავზოლეუმი ააგო.

შაჰნამე

„შაჰნამე“ შედგება დაახლოებით 50000 ბეითისაგან (100 000 სტრიქონი). დაწერილია მესნევის (წყვილად გართმული ტაეები) სალექსო ფორმით, მოთეყარების საზომით, ზოგადად მთელი მასალა მითოლოგიურ, საგმირო და ისტორიულ ნაწილებად იყოფა. უფრო კონკრეტულია სამეფო დინასტიების გამოყოფა (სულ 50) და სიუჟეტის გაშლა მეფეთა ქრონოლოგიური თანმიმდევრობის მიხედვით. პოემა იწყება ვრცელი შესავლით.

FERDOWSI (940–1020)

HAKĪM ABU’L-QĀSIM FIRDAWSĪ TŪSĪ, more commonly transliterated as Ferdowsi (or Firdausi), (940–1020) is a highly revered Persian poet. He was the author of the Sh’h’n’meh, the national epic of Persian people and of the Iranian World.

His great epic, the Sh’h’n’meh (“The Great Book”: in Persian, Shah means king, monarch or dynast, but when it is used as a prefix, it means “Big”, “Great” or “Major”.), to which he devoted more than 35 years, was originally composed for presentation to the Samanid princes of Khorasan, who were the chief instigators of the revival of Iranian cultural traditions after the Arab conquest of the seventh century.

When he was just 23-years old, he found a “Sh’h’n’meh” written by Abu-Mansour Almoammari; it was not, however, in poetic form. After 30 years of hard work, he finished the book and two or three years after that, Ferdowsi went to Ghazni, the Ghaznavid capital, to present it to the king. There are various stories in medieval texts describing the lack of interest shown by the new king, Sultan Mahmud of Ghazni, in Ferdowsi and his lifework. According to historians, Mahmud had promised Ferdowsi a dinar for every distich written in the Shahnameh (60,000 dinars all in all), but later retracted and presented him with dirhams only, which were at that time much less valuable than dinars. Ferdowsi rejected the money and, by some accounts, he gave it to a poor man who sold wine. Wandering for a time in Sistan and Mazandaran, he eventually returned to Tus, heartbroken and enraged.

The legend claims that Mahmud re-sent the amount promised to Ferdowsi’s village later, but when the messengers reached his house, he had died a few hours earlier. The gift was then given to his daughter, since his son had died before his father at the age of 37. However, his daughter refused to receive the sum, thus making Ferdowsi’s Shahnameh immortal.

Ferdowsi was buried at the yard of his own home, where his mausoleum now lies. It was not until Reza Shah Pahlavi’s rule, in 1925, that a mausoleum was built for the great poet.

მითოლოგიურ ნაწილში აღწერილია პირველი მეფეების: ქაიუმარსის, ჰუმანგის, თაჰმურასის, ჯამშიდის თანადროული ამბები, რომელთა შორის აღსანიშნავია მჭედელი ქავეს აჯანყება ბოროტი ზოჰაქის წინააღმდეგ და ფერიდუნის გამეფება. ამ დროიდან იწყება მრავალწლიანი ომი ირანსა და თურანს შორის. ხოლო მანუჩეჰრის მეფობას საგმირო ეპოსის სახელოვან გმირთა გამოჩენა დაემთხვა. კერძოდ, აქ იწყება იმ ოჯახის ისტორია, რომელმაც შვა ირანელი ხალხის უსაყვარლესი გმირი – როსტომი. მას წინ უძღვის ზაალისა და რუდაბეს რომანული ისტორია. ამავე ნაწილშია მოთხრობილი მსოფლიო მწერლობაში გავრცელებული მოტივის — მამა-შვილის შერკინების ამსახველი ამბავი. ეს როსტომისა და მისი ძის სოჰრაბის (ზურაბი) თავგადასავალია.

მთელი პოემა გაჟღენთილია სამშობლოს სიყვარულით, ჰუმანიზმით. პოემაში უხვადაა ჩაქსოვილი ბრძნული გამონათქვამები, შეგონებები, აფორიზმები. იგი გამოირჩევა მდიდარი და ორიგინალური პოეტური ხერხებით, იშვიათი მუსიკალურობით. დიდია „შაჰნამეს“ როლი სპარსული და საერთოდ აღმოსავლური მწერლობის განვითარების ისტორიაში. მისი უშუალო გავლენით შეიქმნა მრავალი მიბაძვა-გაგრძელება, რომელთა ნაწილი თვით პოემის ტექსტს დაერთო, ნაწილი კი დამოუკიდებელი თხზულებების სახით არსებობდა. XVI-XVIII საუკუნეებში გაჩნდა „შაჰნამეს“ ქართული ვერსიები. ქართველები გაცილებით ადრე იცნობდნენ ფირდოუსის თხზულებას, მაგრამ ძველ თარგმანებს ჩვენამდე არ მოუღწევია. ე. წ. ალორძინების ეპოქაში შეიქმნა როგორც პოეტური („როსტომიანი“, „ზააქიანი“, „უთრუთიან-საამიანი“), ისე პროზაული („ფრიდონიანი“, „უთრუთიან-საამიანი“, „ნიგნი საამ ფალავნისა“) ვერსიები.

სპექტაკლის შესახებ:

„როსტამი და ზოჰრაბი“ ლორის ჩექნოვერიანის ოპერაა. იგი შაჰნამეს ეფუძნება. ნაწარმოებზე კომპოზიტორი 25 წელი მუშაობდა. 1963 წელს პროფესორმა კარლ ორფმა ლორის ჩექნოვერიანი ზალსბურგში მიიწვია და სტიპენდია დაუნიშნა, რამაც კომპოზიტორს საშუალება მისცა დაესრულებინა ოპერა. ბეჰრუზ ყარაბაგურმა თოჯინური სპექტაკლი „როსტამი და ზოჰრაბი“ სწორედ ამ ოპერის მიხედვით დადგა. სპექტაკლში 100 მარიონეტი და 15 მეთოჯინეა. იგი პირველად თეირანში, ფირდოუსის ცენტში შესრულდა 2005 წელს.

როსტამი და ზოჰრაბი

ირანულ ეპოსში როსტამი ძლიერებისა და ღირსების სიმბოლოა, ყველასათვის საყვარელი დევეგმირი, რომელიც შიშის ზარს სცემდა თავისი ხალხის მტრებს. ირანის მეფე ქაიქაოსი დიდად აფასებდა როსტამს. თეირანის მეფე — აფრასიაბი, ირანის დაუძინებელი მტერი იყო და კარგად იცოდა, რომ, უპირველეს ყოვლისა, როსტამში უნდა ჩამოეშორებინა გზიდან.

ერთხელ როსტამის რაში მოიტაცეს მტრის ჯარისკაცებმა და გმირი ცხენის საძებრად გაემართა. სამანგანს რომ მიაღწია, მეფეს სთხოვა დახმარება. როსტამი მასპინძლის თხოვნით იმ ღამით სასახლეში დარჩა. სამანგანის მეფის ასულს — თაჰმინეს შეუყვარდა როსტამი და მიჯნურებმა ეს ღამე ერთად გაატარეს. დილით როსტამს თავისი რაში მოჰგვარა მეფემ და ჭაბუკი გაემგზავრა. თაჰმინეს როსტამისაგან ეყოლა ვაჟი, რომელსაც ზოჰრაბი დაარქვა. ბავშვმა თოთხმეტ წლამდე არაფერი იცოდა მამის შესახებ. შემდეგ კი დედა დაჟინებით მოსთხოვა სიმართლე ეთქვა. აქედან დაიწყო ტრაგედია. როცა ზოჰრაბმა გაიგო, რომ როსტამის შვილი იყო, გადაწყვიტა ტახტიდან ჩამოეგდო ირანის მეფე ქაიქაოსი და თავისი მშობლები გაემეფებინა. იგი დიდი ლაშქრით დაიძრა საბრძოლველად.

თეირანის მეფე აფრასიაბმა შეიტყო ეს ამბავი და მიხვდა, რომ როსტამს ზოჰრაბის ხელით მოიშორებდა, ოღონდ მამა-შვილს ერთმანეთი ვერ უნდა ეცნო ბრძოლის ველზე.

აფრასიაბმა ინტრიგების ქსელი დახლართა და სანადელსაც მიაღწია — მამასა და შვილს შორის სასტიკი ბრძოლა გაიმართა. საბოლოოდ, როსტამმა სძლია ზოჰრაბს და სიცოცხლეს გაიმოსალმა. უბედურმა მამამ არ იცოდა, რომ საკუთარი პირმშო მოკლა.

ირანელებს როსტამისა და ზოჰრაბის ამბავი ძალიან უყვართ. მამა-შვილის ტრაგედიას ზოგი ბედისწერად მიიჩნევს, ზოგი კი თვლის, რომ ზოჰრაბის სიკვდილი ჭაბუკის გამოუცდებლობის ბრალია. არსებობს მოსაზრება, რომ დამნაშავეა როსტამი, რომელსაც დავინყებული აქვს ყოველგვარი ადამიანური გრძობები და ერთადერთი მიზანი ამოძრავებს — დაამარცხოს მონიანალმდეგე.

ფირდოუსი მაღალი მხატვრული ოსტატობით გვიხატავს ძალაუფლებისათვის ბრძოლის, სიყვარულის, გმირობის ტრაგიკულ ამბავს. უდიდესი პოეტი მარადიულ ფასეულობებზე გვესაუბრება.

About Performance:

Iran is the land of poems .These are the very poems which has reserved the myth world,and Iranian beliefs of pre and post Islam as well as their philosophical viewpoints.

One thousand years ago, Ferdowsi , with this pure kind of art (language) has preserved Farsi as one of the big and undeniable dimension for living of a culture and a culture and in its great book “Shahnameh “, brings a true claim and believes by creating this work of art ,has revived the culture ,myths and notions of Iranians. For Iranians , this story is the most famous and loving one since the creator of the tragedy has nicely depicted both Rostam , the champion , and Sohrab , the champion counterpart, and attributes Sohrab’s death tragedy to fate, lack of wisdom , tricks of kings and men in power i.e. Afrasiab and Keikavous.

It is sometimes interpreted as symbol of juvenicide , filicide , the contrast of old-thinkers and modern-thinkers and sometimes consider it as Rostam’s selfishness and ignoring father’s kindness ,because he loses all humane feeling and just thinks of defeating his rival.

Therefore the story of Rostam and Sohrab is the full-depicting mirror of power, love, ignorance, pride, wisdom, and nescience of mankind and has been and will remain eternal.

Rostam and Sohrab

In Iranian legendary world, Rostam is the symbol of power and dignity. Without this champion, who many times saved his land from the devil powers, the legendary world is absurd .

So much beloved by Iranians , Rostam makes Iranians’ enemies frightened and therefore has many enemies.

Iranian king, Keikavous , solely for the influence of Rostam in his kingdom survival, apparently pays respects to Rostam, however always longs to Rostam’s destruction.

Afrasiab , the king of Touran , the great enemy of Iran mythology , is so much frightened by Rostam and is well aware that the only possible way to attack his rival and competitor’s land, is the absence of Rostam.

In the very beginning of the story of Rostam and Sohrab, the famous and human-mannered horse of Rostam: “ Rakhsh” is abducted by the enemy’s soldiers .To find his horse, Rostam furiously attends at the court of the King of Samangan a provincial king of Touran and threatens to find his horse at any cost.

Abduction of Rostam’s horse occurred with the intention of reproduction for colt, and for this King of Samangan pretends that his men are after Rakhsh and invites Rostam to be his guest for one night to find the lost horse . At midnight Rostam feels the presence of Tahmineh , the beautiful prince of Samangan’s King who loves

რატომ მარიონეტების ოპერა?

ირანი პოემების ქვეყანაა. როგორც წინაისლამური, ასევე შემდგომი პერიოდის ირანული ეპოსი თავისი მხატვრული ღირებულებითა და ფილოსოფიური შეხედულებებით მსოფლიო კულტურის საგანძურს წარმოადგენს. სპარსული პოეზიის ერთ-ერთი უბადლო ოსტატია ფირდოუსი. მისი „შაჰნამე“ საგმირო ეპოსის უმაღლესი მწვერვალია და განსაკუთრებული ადგილი უკავია სპარსულ ლიტერატურაში. ფირდოუსმა პროზაული თქმულებები პოემად აქცია და შექმნა მაღალმხატვრული პოეტური ენა. გადაუჭარბებლად შეიძლება ითქვას, რომ სპარსული ენა ვერ იცოცხლებდა „შაჰნამეს“ გარეშე.

სპარსულის გარდა ირანულ ენას აქვს სხვა დიალექტებიც, როგორებიცაა: კორდი, აზადრი, გილაკი, მაზანი. თითოეულ მათგანი ასევე მნიშვნელოვანია.

წინაისლამურ საზოგადოებაში არსებული რიტუალური წარმოდგენებისაგან მოგვიანებით რელიგიური დრამა — ტააზიეჰი ჩამოყალიბდა. ტააზიეჰისათვის სპეციალურად იწერებოდა მუსიკა — დასტგაჰი. იგი შეიქმნა მუსიკალური თემისაგან შედგება და ადამიანის ნებისმიერ გრძნობას გამოხატავს. ტააზიეჰი მუსიკალური წარმოდგენა, ერთგვარი ოპერაა.

ამიტომაც, თამამად შეიძლება ითქვას, რომ ირანული ოპერა 500 წლისაა. გასაკუთრებით პოპულარულია ისტორიულ თემაზე შექმნილი ოპერები. ასეა თუ ისე, დასავლური ოპერა ვერ გახდა ირანში ისეთივე პოპულარული, როგორც ტააზიეჰი.

მეორეს მხრივ, ირანულ თოჯინურ თეატრს თავისი დიდი ისტორია აქვს. რაც იმაზე მეტყველებს, რომ ირანელები ძალიან დიდი ხნის წინ იყვნენ დაინტერესებული თოჯინური წარმოდგენებით.

ბეჰრუზ ყარიბფურმა კარგად გაიაზრა ირანელი ხალხის კულტურული მემკვიდრეობა: სპარსული პოეზია, ნაციონალურ-რელიგიური ოპერა — ტააზიეჰი და ირანელთა დიდი ინტერესი თოჯინური წარმოდგენების მიმართ და 2003 წელს დააარსა ირანული თოჯინების თეატრი. მან შემოიკრიბა ენთუზიასტები, ააღორძინა ნაციონალური ოპერა და ფაქტობრივად, მეორე სიცოცხლე აჩუქა ამ დიდ ხელოვნებას.

ყარიბფურმა მსოფლიოს თეატრალური გამოცდილებისა და მრავალმხრივი განათლების (თეატრის, კინოსა და ტელევიზიის სფეროებში) წყალობით შექმნა ნაციონალური ოპერა, რომელიც დაფუძნებულია არა რელიგიურ ენაზე, არამედ წარმოადგენს დიალექტთა სინთეზს და უფრო გასაგებია დღევანდელი მაყურებლისათვის.

დასავლური მარიონეტული ოპერებისგან განსხვავებით, ბეჰრუზ ყარიბფური ოპერის იმიტაციას კი არ მიმართავს მხოლოდ, მისი ორიგინალური სპექტაკლები მართლაც ახალი სიტყვაა თოჯინურ თეატრში.

Rostam; and seeing her, Rostam falls in love with her. The next morning, Rostam with his horse returns to Iran, after a love affair with Tahmineh. Sohrab is born from their love affair. A son who never sees his father. Sohrab is as valiant, gallant, brave, and strong as his father, but until the age of fourteen does not know his father so urges his mother to tell him about his father.

A tragedy originates from this very point.

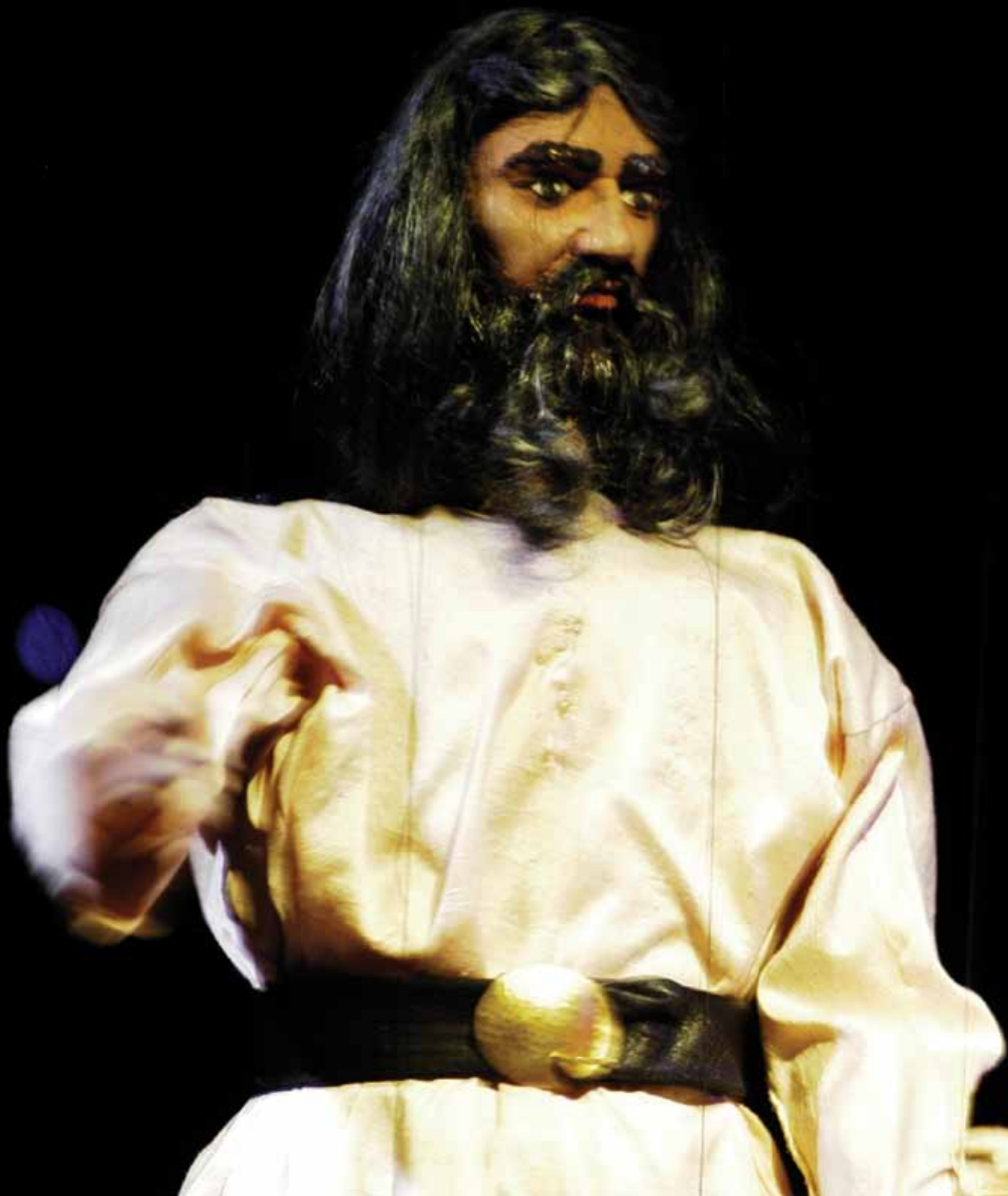
Afrasiab is aware that Sohrab in search of his father intends to attack Iran and also is aware that Sohrab tends to make Rostam the king and Tahmineh the queen. Then if the warrior Sohrab fights Iranians, unaware of fighting his father, as the commander of Iranian army, in both cases Iran gets weak, since one kills the other and Iran suffers a lot.

Then dispatches the whole army to Iran under the command of Sohrab. The circumstances are so complicated in the plot of the masterpiece of Ferdowsi because father-son relation is hidden and not revealed until the last moments of Sohrab's life and Rostam understands that has killed his own son.

For Iranians, this story is the most famous and loving one since the creator of the tragedy has nicely depicted both Rostam, the champion, and Sohrab, the champion counterpart, and attributes Sohrab's death tragedy to fate, lack of wisdom, tricks of kings and men in power i.e. Afrasiab and Keikavous.

It is sometimes interpreted as symbol of juvenicide, filicide, the contrast of old-thinkers and modern-thinkers and sometimes consider it as Rostam's selfishness and ignoring father's kindness, because he loses all humane feeling and just thinks of defeating his rival.

Therefore the story of Rostam and Sohrab is the full-depicting mirror of power, love, ignorance, pride, wisdom, and nescience of mankind and has been and will remain eternal.

ღესათვის თოჯინების თეატრის წარმოდგენებს უკვე თავისი ერთგული მაყურებელი ჰყავს, მათ შორის მოზარდები.

თეატრის თანამშრომლებმა სპეციალური აკადემიური განათლება მიიღეს ამ სფეროში. ახლა ბეჰრუზ ყარიბფურს სურს შექმნას სასწავლო სტუდია, სადაც 6 წლის განმავლობაში მოამზადებენ მაღალკვალიფიციურ კადრებს მარიონეტების თეატრისათვის.

თეატრმა თავისი ხანმოკლე არსებობის მანძილზე მოიარა: ლონდონი, რომი, ტურინი, პრაღა, დუბაი და დამსახურებულად მოიპოვა საერთაშორისო აღიარება.

ბეჰრუზ ყარიბფური რეჟისორი

ცნობილი ირანელი რეჟისორი ბეჰრუზ ყარიბფური ტრადიციული ირანული თოჯინების თეატრის პიონერია.

იგი დაიბადა 1950 წელს, სწავლობდა თეირანის უნივერსიტეტსა და რომის დრამატული ხელოვნების აკადემიაში. ყარიბფურმა დააარსა თეირანისა და ისპაჰანის თოჯინების თეატრი. მისი თაოსნობით თეირანში ცხოველების სასაქლო ადგილი კულტურის ცენტრად იქცა.

თეატრის გარდა მოღვაწეობს კინოსა და ტელევიზიაში. მისი ყველაზე ცნობილი სპექტაკლებია: „მაკბეტი“, „როსტამი და ზოჰრაბი“ და „განკიცხული“.

2002 წელს მიანიჭეს ჰანს კრისტიან ანდერსენის პრემია.

„ხელოვნებისადმი ინტერესი ოჯახიდან გამომყვა. ბიძაჩემი — ჰასა ყარიბფური ყოველმხრივ ნიჭიერი კაცი იყო, კარგად ხატავდა, ვიოლინოზე უკრავდა. მამას კი ჩემი გატაცება თეატრით არ მოსწონდა. იგი თვლიდა, რომ შეიხ მოჰამედ მოჰანას შვილიშვილი მსახიობი არ უნდა გამხდარიყო. ხელოვნების აკადემიის დამთავრების შემდეგ, 1974 წელს, ამერიკული უნივერსიტეტის სტიპენდია შემომთავაზეს. მაგრამ ვერ გამოვიყენე, რადგან შაჰის წინაშე უარი განვაცხადე დავსწრებოდი ლექციებს. ამიტომაც სამხედრო სამსახურში გამინვიეს.“

ყარიბფური 70-იანი წლების შემდეგ იტალიაში მოხვდა. მაშინ იქ დიდი სოციალური აფეთქებები იყო — სტუდენტები გაიფიცნენ, უნივერსიტეტები დახურეს. იგი თეატრებისა და კინოდარბაზების ხშირი სტუმარი იყო.

იტალიაში ბეჰრუზ ყარიბფურმა გაიცნო იტალიელი ფილოსოფოსი ლანფრანკი დი მარიო, რომელმაც მას იტალიის სოციალ-პოლიტიკური და ფილოსოფიური ატმოსფერო გააცნო. სწორედ დი მარიოსთან ურთიერთობის შედეგად თარგმნა ბეჰრუზმა იტალიურ ენაზე პიესა „მწვანეს მოგზაურობა მწვანეში“.

ისლამური რევოლუციის შემდეგ ყარიბფური ირანში დაბრუნდა. პროფესორმა დი მარიომ დაარწმუნა, რომ დიდი სოციალური

WHY MARIONETTE OPERA?

Iran is the land of poems .These are the very poems which has reserved the myth world, and Iranian beliefs of pre and post Islam as well as their philosophical viewpoints.

One thousand years ago, Ferdowsi , with this pure kind of art (language) has preserved Farsi as one of the big and undeniable dimension for living of a culture and a culture and in its great book “Shahnameh “, brings a true claim and believes by creating this work of art ,has revived the culture ,myths and notions of Iranians. It is not an exaggeration that Farsi would not survive without Ferdowsi , after Ferdowsi story telling (Continued in poem language and Ferdowsi’s heritage of Story Telling continued.

Therefore Farsi and other Iranian ethnics’ languages : Kordi, Azadri, Gilaki ,Mazani... , each possesses poem treasures proportionally . The combination of Iranian poem with Iranian music extraordinarily is an exception issue , in a way that Iranian classic poems, also , in its turn , preserve the music of this land.

Iranian intelligence caused a ritual pre-Islam play turns into a religious dram i.e. Taazieh

Taazieh has some unique advantages: The poet playwright must write the text of this religious play and master the Iranian music Dastgahs (seven musical modes for expressing any human feeling ; like Indian Razas) including seven Dastgah, the actors must have been singers and this way intelligent Iranian saved their own national music as the pass through the religious narrations.

ცვლილებების დროს, ჩრდილში არ უნდა დარჩენილიყო. 1979 წელს, ირანში დაბრუნების შემდეგ, მუშაობა დაიწყო თეატრში, ტელევიზიასა და ბავშვებისა და მოზარდების ინტელექტუალური კვლევის ცენტრში.

1990 წელს თეირანის მერმა ყარიბფური მჩველად მიიწვია კულტურის საკითხებში. თანამშრომლობა ნაყოფიერი აღმოჩნდა. ბეჰრუზის თაოსნობით ქალაქის ცხოვრების სასაკლავო ბაჰმან კულტურის ცენტრად იქცა. გაფართოვდა თეირანის კულტურული ცენტრები. თუმცა გარკვეული პერიოდის შემდეგ, პოლიტიკური ზეწოლის შედეგად, ყარიბფურმა ცენტრის დირექტორის თანამდებობა დატოვა და შემოქმედებით საქმიანობას მიუბრუნდა. მალევე დადგა სპექტაკლი LES MISERABLES , რომელშიც 160 ადამიანზე მეტი მონაწილეობდა.

ბეჰრუზ ყარიბფურმა დიდი წვლილი შეიტანა ირანის შაჰის სამხედრო გარნიზონის ირანელი არტისტების ფორუმად გადაკეთების საქმეში. დღეს ეს ადგილი ირანის ერთ-ერთი კულტურული ცენტრია. შენობის განახლების შემდეგ ამ ცენტრს ყარიბფური ხელმძღვანელობს.

ოპერა „როსტამი და ზოჰრაბი“ დიდი პოპულარობით სარგებლობდა და ხშირად წარმოარგენდნენ, ამიტომ რუდაკი ხელოვნებისა და კულტურის ფონდის დახმარებით, ვაჰდათი მარიონეტების სპექტაკლების დარბაზად გადააკეთეს. თუმცა ამ გადაწყვეტილებას მოწინააღმდეგეებიც ჰყავდა.

„როსტამი და ზოჰრაბი“ ირანული ოპერის განახლებად ითვლება. თეირანის გარდა იგი ქვეყნის სხვა ქალაქებშიც აჩვენეს. მოგვიანებით, 2007 წელს, ირანის თოჯინების თეატრმა ოპერა „მაკბეტი“ დადგა.

With this introduction ,one may claim that Iranian religious opera traces back to more than 500 years and Iranians are interested in such kind of play which has deeply rooted in their history ,however in Iran , the Western opera never managed to attract fans like those fans of Tazzieh.

On the other hand , Puppet theater in Iranian culture , has a very long history which proves this fact that Iranians have long been interested in puppet theater and despite many barriers and limitations survived it.

Behrooz Gharipour understood these three cultural advantages : Farsi poems treasure, National-religious opera , and “Tazzieh” and also Iranian deep interest in puppet theater , founded Aran Puppet Theater group in 2003 to follow its supreme objects as their cultural charter practically .

- Revival of national opera and creating enthusiasts who avoid its second death.

- Creating a special artistic language by relying on a global experience .

- The artistic experiences of Behrooz Gharibpour , as a researcher , playwright and a director who in the field of cinema, television ,theater and puppet theater has a style , found and chose the best media for preservation of national opera and changing it into a language for expressing all the concepts ,rather than religious ones by mixing all these languages .

Contrary to western marionette opera , the experience of Behrooz Gharibpour, is not simply imitation of real opera , but its works have been originally created for this new language in puppet theater.

Today after several years , Aran Puppet Theater Group has managed to attract its adults to audience a special theater for marionette . Since all the members of Aran Puppet Theater Group have received academic education ,Behrooz Gharibpour hopes to change the here- and there training into a comprehensive and academic training ,and also during six years in any fields including making puppets ,stage , decorations , manipulation, and other required expertise rank among the university professors.

Aran Puppet Theater Group during its short life of activity through performance of puppet in London, Rome Turin with Prague , and Dubai, has managed to introduce its works internationally.

Recently Aran Puppet Theater Group, by performing Rumi Opera , has won a national popularity ,and managed to open windows to national opera ,and being admired by thousands of audience .The Group now , has assumed to duties . the ability of Puppet theater , and the high potentiality of opera .

„ჩემი თაობა მეტად უცნაურია - განსაკუთრებით კი ისინი, ვინც პატარა ქალაქებში დაიბადა. ჩემს შესახებ ვიამბობთ და მიხვდებით რატომ: ვიდრე სახელმწიფო სკოლაში მიმიყვანდნენ, ძველმოდურ სასწავლებელში — მაქტაბში დავდიოდი. სწორედ აქ შემასწავლეს ყურანი. მაქტაბში ერთი უცნაური მასწავლებელი გვყავდა, კარგად იცოდა „შაჰნამე“ და „როსტამი და ზოჰრაბი“ მეტად საინტერესო, ორიგინალური ფერებით დაგვიხატა.

იმ დროს ჩემს სამშობლოში, ელექტროენერგიით განათებულ შენობას ვერ ნახავდით. რადიო ბატარეაზე მუშაობდა და ისიც კვირაში მხოლოდ ერთ საათს მაუწყებლობდა. ჰაჯართა ეპოქაში არ დავბადებულვარ, მაგრამ ცალი ფეხით იმ დროში ვარ და მეორეთი დღეანდებლობაში. ახლა შუქიცაა, რადიოსა და ტელევიზიის უამრავი არხიც და ყველა სახის საკომუნიკაციო სისტემაც.

ჩვენს ახალგაზრდობაში უკაბელო კავშირი რომ გქონოდათ, ალბათ დაგაპატიმრებდნენ. დღეს კი ფიჭური კავშირით ყველა სარგებლობს. მაშინ ვინმეს ბიოგრაფიული ცნობები რომ მოგეძებნა, ბიბლიოთაში უნდა წასულიყავი. დღეს კი ყველანირი ინფორმაციის მოპოვება ადვილია — შეხვალ ინტერნეტში და მთელი სამყარო წინა გაქვს, რა თქმა უნდა, თუ არ დაიკარგე!

ოცნება ასრულდა — მაქტაბის სკოლის მოსწავლეს დღეს ვებ-გვერდი მაქვს. ჩემთან დაკავშირება აღარავის გაუჭირდება. მხოლოდ ის მაფიქრებს, კარგია თუ ცუდი, ამ ხაფანგში რომ მოვექცით! ახლა უკვე ჩვენი დროის ნამდვილი შვილი გავხდით. მე ბეჰროუზ ყარიბფური ვარ და თუ ჩემს შესახებ რაიმე გაინტერესებთ, შეგიძლიათ ინტერნეტის ვებ-გვერდზე მონახოთ.“

ირანის ისლამური რესპუბლიკის საელჩო
კულტურის სამსახური

Behrouz Gharibpour

Iranian theatre director and pioneer of traditional Persian puppet theatre. “My interest in art is rooted in my family. One of my uncles (Hassan Gharibpour) was talented in all fields of art. He was a good painter and calligrapher and sometimes played the violin. But my father did not want me to study theater. He shouted that the grandson of Sheikh Mohammad Molana should not become an actor. I graduated in Fine Arts in 1974 and was offered a scholarship from an American university. I couldn't use because I refused to attend the lecture in front of the Shah and as a result, I was called up for a hard military service...” My generation is a strange generation; especially those who were born in small cities. let me tell about myself you can find reason: I started my education from old-fashioned primary school(Maktab).before I enter the official and state run school, I went Maktab and Learn qoran, there was a strange teacher who interested in shahnameh.he had painted rostam and sohrab with organic colors. In my motherland, you could hardly find the building with electricity. Our radio worked with dried chargeable battery.

When I was a child, programs of sanandaj radio was an hour a week. Although I was not born in qajar era, one foot was in this era and another foot was in the present time that we have electricity, different channels of radio and television and all kinds of communication facilities day and night.

We passed our youth in the era that if you had had wireless set, you would have been executed. But today, by cell phone you can call every one wherever you are. Those days, if you wanted to look for the biography of an author, director or a poet, you should have gone to the libraries and it was really difficult.

Today, every thing is easy to access. It is enough to enter to the internet and go around the world of course if you are not lost!

But it is just a dream; the student of an old fashioned primary school (Maktab) of Molla fat'hollah has become owner of a website! It is not necessary to suffer so much, if some one wanted to search me for some reasons. I am wondering if it is good or bad to be fall into trap! I have become the child of my time, I am behrouz gharibpour, and you can look for me in different pages!

ABOUT THEATRE

In 2003 to follow its supreme objects as their cultural charter practically, Behrouz Gharibpour , as a researcher , playwright and a director in the field of cinema, television ,theater and puppet theater, found Aran Puppet Theatre.

Contrary to western marionette opera, the experience of Behrouz Gharibpour, is not simply imitation of real opera , but its works have been originally created for this new language in puppet theater.Today after several years, Aran Puppet Theater Group has managed to attract its adults to audience a special theater for marionette .

Puppet Theater Group during its short life of activity through performance of puppet in London, Rome Turin with Prague , and Dubai, has managed to introduce its works internationally.

ՔԻՅԵՏՈՆԻ

ՅԻՉՅՈՒՆԻ

კომპანია „Imitating the dog“, დიდი ბრიტანეთი

“Imitating the dog” company, UK

ენდრიუ ქუიკი, პიტერ ბრუკსი

სასტუმრო მათუსაღა

Andrew Quick, Piter Bruks

Hotel Methuselah

წარმოდგენის ადგილი: კოტე მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრი
მისამართი: მარჯანიშვილის ქ. 8
თარიღი: 13, 14, 15 ოქტომბერი, ოთხშაბათი, ხუთშაბათი, პარასკევი
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 26, 19, 16, 12 ლარი
ხანგრძლივობა: 75 წუთი
წარმოდგენა ერთ მოქმედებად
ქართული და ინგლისური სუბტიტრებით

Venue: Kote Marjanishvili State Drama Theatre

Address: 8 Marjanishvili Str.

Date: 13, 14, 15 of October / Wednesday, Thursday, Friday

Beginning At: 20:00

Ticket Price: 12, 16, 26 GEL

Duration : 75 minutes

Without Intermission

რეჟისორი – პიტერ ბრუკსი
მხატვარი – ლაურა ჰოპკინსი
მუკისალური გაფორმება ნილ ბიონტონის
ვიზუალური ეფექტები საიმონ უაინრაითის

ვიდეო მონტაჟი:

როდრიგო ველასკუიზის და მონიკა ალკაზარის

ტიტნიკური რეჟისორები:

ენდრიუ კროფტი და ინ რაიანი

მოქმედი პირნი და შემსრულებელი:

ემი – მორვენ მაკბეტი

ჰარი – სიმონ უაინრაითი

კაცი – რიჩარდ მალკოლმი/დომინიკ ფიჩი

ქალი – ანა უილსონი

IRECTED BY Peter Brooks
DESIGND BY Laura Hopkins
SOUNDTRACK COMPOSED BY Neli Boynton
VIDEO FILMED BY Rodrigo Veiasquez and Moica Alcazar
VIDEO EDITING Simon Wainwright
PRODUCTION TECHNICANS Andre Croft and Ian Ryan

CAST:

AMY: Morven Macbeth

HARRY: Simon Wainwright

WEIRD MAN: Richard Malcolm / Dominic Fitch

WEIRD WOMAN: Anna Wilson

საქმეტიკის შესახებ:

ჰარი ევროპის რომელიღაც ქალაქის სასტუმროში ღამის პორტიერ მუშაობს. გარეთ ომია, შორიდან სროლისა და შეტაკების ხმები ისმის. ჰარის კი სიმშვიდე და მარტოობა ხიბლავს. იგი კმაყოფილია, რომ მხოლოდ სტუმრების რეგისტრაცია და ოთახებში განაწილება ევალება, თუმცა ერთი პრობლემა მუდმივად ანუხებს – არ ახოვს, როგორ მოხვდა სასტუმროში, რას საქმიანობდა წარსულში და... „ჰარი“ მისი ნამდვილი სახელია თუ არა?

უცნაური წყვილი პორტიერს წარსულში ჩადენილი საქციელის გამო საყვედურობს. ამ დროს სასტუმროში უცნობი ქალი შემოდის, რომელიც ღამის გასათევ ოთახს ეძებს. ჰარი შემოიპატიჟებს. დაინწყებენ საუბარს, დალევენ და ბოლოს, ლოგინშიც კი აღმოჩნდებიან ერთად...

ქალი ისტორიას უყვება და ჰარის ეჩვენება, რომ ეს ამბავი ადრეც მოუხმენია. ახლა ხვდება თუ რატომ ესმის გამუდმებით უცნაური ხმაური და ვიღაცეების ჩურჩული. ყოველთვის, როცა შუალამეს ყურმილს იღებს, რატომ ჩაესმის მხოლოდ საკუთარი ხმა, რომელიც ერთსა და იმავეს უმეორებს: „გისმენთ, გისმენთ, რით შემოძლია დაგეხმაროთ, რით შემოძლია დაგეხმაროთ?“

ქალის მონათხრობიდან ნათელი ხდება, რატომ მირბის ჰარი ყოველთვის ერთი და იმავე კორიდორით მე-14 ოთახში, სადაც ლოგინზე გარდაცვლილი ქალი წევს, რომელსაც ერთ ხელში იარაღი უჭირავს, მეორეში — ფოტოსურათი.

ქალი რაღაც წყევლაზე ელაპარაკება, კაცი კი ვერაფერს იხსენებს. იგი იტანჯება და ვხვდებით — დაუსრულებელი ტანჯვა ჰარის სასჯელია.

ABOUT PERFORMANCE:

Harry works as a night porter in a hotel in a city somewhere in Europe that's in the throes of war. Despite the distant sounds of gunfire and shelling, he likes the calm and loneliness of his work. He's thankful that all he has to do is book the guests in and show them to their rooms. But Harry has a problem and it's one he's desperately trying to solve. He can't remember how he got to the hotel, or what he did before. He's not even sure Harry's his real name.

A strange couple interrupt Harry's evenings at his desk, taunting him with stories of his forgotten past. Suddenly, a woman arrives, looking for a room for the night. He signs her in. They talk. They have a

drink. They end up in bed together. As she explains, "It's what lonely people do when they think their world's coming to an end." She tells him a story that he thinks he's heard before. She tells him a story that begins to explain why the hotel is filled with strange sounds and whispering voices, why when he picks up the phone in the dead of night all he can hear are his own words, echoing down the line: "hello, hello, can I help you, can I help you?"

She tells him a story that begins to explain why he keeps running through the hotel corridors to Room 14, where a woman lies dead on a bed with a gun in one hand and a photograph in the other. She tells him about his past, a tale of his own damnation. But still Harry can't remember. That's how he suffers. His punishment is to endure this story over and over again.

სცენოგრაფია

სცენაზე მიმდინარე წარმოდგენის დანახვა ექვსმეტრიანი, საფოსტო ყუთის ფორმის ფანჯრიდან შეგვიძლია, რომელიც ფართო კინოეკრანის ეფექტს ქმნის. მაყურებელი გმირებს მხოლოდ მუხლიდან კისრამდე ხედავს. სცენის სიღრმეში, უკანა კედელზე, ფილმის პროექცია მიდის, რომელსაც სცენაზე მყოფი შემსრულებლები სინქრონში იმორებენ. ამნეზიით დაავადებული ჰარის მდგომარეობას დეტალურად აღწერს როდრიგო ველასკესის ციფრული ფილმი, რომელიც ლორა ჰოპკინსის ბრწყინვალე დეკორაციისა და კოსტუმების ფონზე, პროექტორზე გადის. ფილმში ლამაზი განათების თანხლებით, პერსონაჟების სახეების ახლო ხედები და სასტუმროს ინტერიერი ერთდროულად არის ნაჩვენები. დეკორაცია მუდმივად მოძრაობს. სართულები და სიბრტყეები სხვადასხვა განზომილებას ქმნიან. გამოსახულება კინოეკრანზე, სცენის მოძრაობა და ქაოტურ სივრცესთან ერთად, ზედმინუნით გადმოსცემს ჰარის სულიერ მდგომარეობას, შინაგან კონფლიქტს, რომელიც კრაზით სრულდება. სწორედ კრაზიდან იწყება გმირის სულიერი განწმენდა.

ნელი ბონტონმა სპეციალურად ამ სპექტაკლისთვის შექმნა საუნდტრეკი, რომელიც „Surround Sound“-ში ჩაიწერა. იგი საშუალებას აძლევს მაყურებელს სიღმისეულად შეიგრძნოს ჰარის ამაღლევებული ისტორია. პოპულარული ფრანგული ბალადების, შოსტაკოვიჩის, საშინელებათა ფილმების მოტივებისა და სპეციალური ხმაურების მონაცვლეობით, ბონტონი ქმნის აუდიო პეიზაჟს, რომელიც ძალაუნებურად ითრევს ჰარის თავის კომპარულ სამყაროში.

SCENOGRAPHY:

Hotel Methuselah is a performance that pushes at the boundaries of scenic design and digital technology to create a unique experience for spectators.

The action is viewed through a six metre letterbox-shaped gap, like cinema wide-screen, which only reveals the performers' bodies from knee to neck. A film is projected immediately behind the acting space, which the performers mirror with perfect timing. Working alongside Laura Hopkins' exquisitely designed interiors and costumes, Rodrigo Velasquez's digital cinematography creates Harry's amnesiac existence in astonishing detail. The film shows beautifully lit and composed close-ups of the characters' faces as well as scenes of the hotel's interior. As the walls and floors begin to move and perspectives shift, when the worlds of the stage and the screen are seen to pull apart, the disorientating psychic and physical experience of Harry's collapse is memorably brought to life.

Neil Boynton's soundtrack, especially created for this production and produced in Surround Sound, places the spectator at the heart of Harry's traumatic story. Referencing sources that vary from Shostakovich and popular French ballads, to motifs drawn from horror films and sampled sound, Boynton creates an audio landscape that viscerally captures Harry's descent into his nightmarish world.

კომპანიის შესახებ:

კომპანია „Imitating the dog“ 1998 წელს ჩამოყალიბდა და „სასტუმრო მათუსელას“ გარდა 5 წარმატებული საგასტროლო სპექტაკლის გამოშვება მოასწრო, ესენია: „Einmal ist Kenimal“ (1999) „Ark“ (2000) „Guilty Pleasures“ (2001) და „Five Miles and Falling“ (2002/3). ასევე მის სახელს უკავშირდება არა ერთი მცირე ფორმატის შემეცნებითი თუ სანახაობითი ნამუშევარი. „ItD“-ს პროექტებს გამუდმებით აფინანსებს „Arts Council England“. კომპანიას ასევე დიდ დახმარებას უწევს „Leeds Metropolitan Studio Theatre“ და ნაფილდის თეატრი. Imitating the dog-ის საპერფორმანსო წარმოდგენები თხრობისა და ქმედების თანამედროვე თეატრალური ინტერპრეტაციაა. ინოვაციურად გამოყენებული ციფრული მედია, დიზაინი და სამსახიობო ნამუშევარი ქაოსიდან ქმნის საინტერესო სამაყროს.

ABOUT THEATRE:

imitating the dog formed in Leeds in 1998. They have produced five major touring works including Hotel Methuselah: Einmal ist Kenimal (once is never) (1999) Ark (2000) Guilty Pleasures (2001) and Five Miles and Falling (2002/3) as well as numerous smaller works and educational projects. itd projects are regularly funded by Arts Council England, alongside commissions by the Nuffield Theatre and Leeds Metropolitan Studio Theatre.

imitating the dog make performance work that experiments with the role of story-telling and narrative in the contemporary theatrical experience. They make innovative use of digital media, design and physical performance to create off-kilter worlds within which public and private obsessions - identity, death, love and sexuality - are explored.

პრესა:

„...საკმაოდ ამბიციური... სასიამოვნო სანახაობა, როგორც ტექნიკური, ასევე ვიზუალური თვალსაზრისით“.

uardian Unlimited

„დამაინტრიგებელი და წარამტებული შემეცნებითი ექსპერიმენტია... დაჩრდილავს ყველა იმ თეატრალურ წარმოდგენას, რომელიც აქამდე გინახავთ... ეს ნამდვილი ხელოვნების ნიმუშია.“

Yorkshire Evening Post

„სასტუმრო მათუსალა“ ომის შემდგომი პერიოდის ბრიტანული კინოს, საფრანგეთის ახალი შემოქმედებითი ტალღისა და მონატრებული შავ-თეთრი ფირის შთამბეჭდავი და სასიამოვნო ერთობლიობაა, რომელიც ბრწყინვალე თეატრალური სანახაობის ფონზე იმლება. შედეგად მივიღეთ იოლად აღსაქმელი და ლამაზად მოწოდებული მსჯელობა დანაკარგებსა და სურვილებზე, რომლებიც რეალურ ცხოვრებასა და ფირზე აღებულ მომენტთა შორის არსებობს“.

მეთ ფენტონი, ლანკასტერის ნაფილდის თეატრის რეჟისორი.

„სასტუმრო მათუსალა“ თანამედროვე და გამჭვირვალე ისტორიაა. იგი იკვლევს იმ შიშის მიზეზებს, რომელსაც ბადებს სიკვდილი, სექსუალურობა და ბავშვებისადმი უდიდესი პასუხისმგებლობის გრძნობა. ომის შემდგომი პერიოდის ბრიტანული კინოს და საფრანგეთის ახალი ტალღის პატივისცემით, Imitating the dog აუდიტორიისთვის უნიკალურ და ამალელებელ ინტერაქტიულ ეფექტს ქმნის. „სასტუმრო მათუსალა“ ღამის პორტიე — ჰარის მაგალითზე, რომელიც ცდილობს გაიხსენოს დავინწყებული წარსული, მოთხრობილია ვენებიანი ისტორია. ნაჩვენებია სიყვარულის დამანგრეველ ძალა და ჯოჯოხეთი, რომელშიც მორალური დაცემის შემდეგ შეიძლება აღმოჩნდეთ. ვიდეო პროექციის და მსახიობთა შთამბეჭდავი თამაშის ტანდემი ელემენტურ და ეფექტურ სანახაობას ქმნის სცენაზე.

ენდრიუ ქუიკი – თანამედროვე დადგმების ავტორი და თეორიტიკოსია. იგი ლანკასტერის უნივერსიტეტში თეატრის ფაკულტეტზე ასწავლის. 1998 წლიდან მოყოლებული, რეგულარულად თანამშრომლობდა „Imitating the dog“-თან, დღევანდელი კი „The Wooster Group“-თან ერთად ახალ ნივთზე მუშაობს.

პიტერ ბრუკსი – „Impact Theatre Co-operative“-ის და „Insomniac Productions“-ის დამფუძნებელი და წევრია. დადგა არა ერთი წარმოდგენა. მისი ნამუშევრების რიცხვს მიეკუთვნება: „Carrier Frequency“, „Place in Europe“, „Claire de Luz“, „acscensore“ და „Peepshow“. ეს სპექტაკლები მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში აჩვენეს.

PRESS:

“...headily ambitious...technically and visually a treat...”

Guardian Unlimited

“...intriguing, a successful narrative experiment and a piece of art in its own right... unlike any other piece of theatre you’re likely to have experienced before...”

Yorkshire Evening Post

“Hotel Methuselah draws on a wealth of references to post-war British cinema, the French new wave and the pleasures of black and white film, alongside some extremely elegant visual theatre. The result is a beautifully realised meditation on desire and loss, existing in the gap between the lived moment and the captured image.”

Matt Fenton: Director of the Nuffield Theatre, Lancaster

Hotel Methuselah is a contemporary ghost story that explores our fears around mortality, sexuality and the terrifying sense of responsibility that comes with having children. In a stunning homage to post-war British cinema and the French new wave, imitating the dog create a unique and disturbingly immersive experience for the audience. Telling the story of night porter Harry’s search to uncover the forgotten truth of his past, Hotel Methuselah is a searing tale of the destructive power of love and the hell of personal disintegration. Fusing spectacular live action and video projection, this is stylish, cutting edge visual performance that places narrative, emotion and wit at its core.

Andrew Quick is a writer and theorist of contemporary performance who teaches Theatre Studies at Lancaster University. He has collaborated regularly with imitating the dog since 1998 and is currently working with The Wooster Group on a major book project.

Pete Brooks is a founder member of Impact Theatre Co-operative and Insomniac Productions and has made and toured performance works all over the world. Past projects include The Carrier Frequency, Place in Europe, Claire de Luz, L’acscensore and Peepshow.

საიმონ უაინრაითი – კომპანიის დამფუძნებელი და ვიზუალური ხელოვნების პროფესიონალია. სპეციალიზირებულია ტექნიკურ და ვიზუალურ ასპექტებზე მულტიპლიკაციით დაწყებული, ფილმის მონტაჟითა და ციფრული მედიით დამთავრებული. იგი ასევე ბრიტანული ჯგუფის — „Four Day Hombre“-ის წევრია.

ნილ ბოინტონი – განათლება გილდჰოლდის მუსიკისა და დრამის სკოლაში მიიღო. გამოდიოდა ვენის კომპოზიტორ ანტონ ვებერნთან ერთად. მისი უკანასკნელი კომპოზიციებია: „SkyWriting“, „Rush“ (ემა როუზთან ერთად) და „Mercury Fur“.

ლაურა ჰოპკინსი — გამოჩენილი სცენოგრაფია. მის ბოლო ნამუშევრთა რიცხვშია „შტორმი“ (დედამინის ბურთი), „ჰამლეტი“, „ოტელო“ (ნორჰემპტონის სამეფო თეატრი), „სიყვარულის ელექსირი“ (ნეოზელანდიური ოპერა) და კარნესკის „მატარებელი-მოჩვენება“.

Simon Wainwright is a founding member of the company and practicing visual artist. He specialises in the technical and visual aspects of the work from animation to film editing and online media. He is also a member of UK band Four Day Hombre.

Neil Boynton trained as a composer and clarinettist at the Guildhall School of Music and Drama. He has researched and published on the work of Viennese composer Anton Webern. His recent compositions include SkyWriting and Rush (both in collaboration with Emma Rose).

Laura Hopkins is an internationally renowned designer whose recent works include The Storm (The Globe), Hamlet, Faustus, and Othello (the Royal Theatre, Northampton), Mercury Fur (Paines Plough), Elixir of Love (New Zealand Opera) and Carnesky's Ghost Train.

50%-ანი ფასდაკლება
 BlackBerry® სეჩვისზე
 6 თვის განმავლობაში 30 ნომბრამდე

BlackBerry®

BlackBerry® Bold™ 9700 smartphone

მეტი ძომ ცხოვებისთვის

☎ 7777 (822) 770177

BlackBerry®, RM®, Research In Motion®, SureType®, SureType™ და სხვა დაცემილი საყიბო ნიშნები, სავაჭრო
 და ოლოები ნაჩიბადენი: Research In Motion Limited-ის საკუთრება და რეგისტრირებულია. დანა გამოიყენება
 აშშ-ის და მარკეტის სხვა ქვეყნებში. გამოიყენება Research In Motion Limited-ის ოლოები.

www.geocell.ge

გიორგი ტოვსტონოგოვის სახელობის დიდი დრამატული თეატრი, რუსეთი
BDT THEATRE, Russia

მაიკლ ფრეინი

კოპენჰაგენი

Michael Frayn

COPENHAGEN

წარმოდგენის ადგილი: თბილისის ალექსანდრე გრიბოედოვის
სახელობის რუსული დრამატული თეატრი
მისამართი: სულხან-საბას ქ. 11
თარიღი: 13 ოქტომბერი, ოთხშაბათი
დასაწყისი 20:00 საათზე
ბილეთის ფასი: 28, 26, 16, 12 ლარი
ხანგრძლივობა : 170 წუთი
წარმოდგენა ორ მოქმედებად

$$\sigma = \sigma \times 10^{-24}$$
$$\lambda = \frac{1}{\sigma N}$$

Venue: Alexander Griboedov State Russian Theatre
Address: 11 Sulkhan-Saba Str.
Date: 13 October , Thursday
Beginning At: 20:00
Ticket Price: 28,26,16,12 GEL
Duration: 170 minutes
With One Intermission

რეჟისორი – თემურ ჩხეიძე
სცენოგრაფია გიორგი ალექსი-მესხიშვილისა
რეჟისორის ასისტენტი – ივან სტავისკი
ხმის რეჟისორი – გიორგი იზოტოვი
ბანათება ვლადისლავ ვლასოვის

მოქმედი პირნი და შემსრულებელნი:

მარგარეტ ბორი – მარია ლავროვა
ნილს ბორი – ოლეგ ბასილაშვილი
ვერნერ ჰეიზენბერგი – ვალერი დეგტიარი

Directed By Temur Chkheidze
Set Designer Giorgi Alexi-Meskhishvili
Assistant Director Ivan Staviskiy
Sound Designer Giorgi Izotov
Light Designer Vladislav Vlasov
Stage Manager Nina Tsinkoburova

CAST:
MARGRETHE BOHR Maria Lavrova
NIELS BOHR Oleg Basilashvili
WERNER HEISENBERG Valeriy Degtyar

საქმტაკლის შესახებ:

ცნობილი ინგლისელი მწერლის მაიკლ ფრეინის პიესა „კოპენჰაგენი“ პირველად 1998 წელს გამოიცა. 1999 წელს დააჯილდოვეს „მოლიერის“ პრემიით, როგორც საუკეთესო პიესა. ხოლო 2000 წელს — „ტონის“ პრემიით, როგორც საუკეთესო ინგლისური პიესა. სპექტაკლში ორი მთავარი გმირია – მე-20 საუკუნის ორი უდიდესი ფიზიკოსი და ატომური ბომბის გამომგონებელი — მოსწავლე და მასწავლებელი — ნილს ბორი და ვერნერ ჰეიზენბერგი. ისინი გამუდმებით იხსენებენ 1941 წლის იმ დღეს, როდესაც საყვარელი მოსწავლე კოპენჰაგენში, მასწავლებელთან ჩამოვიდა რათა... თუმცა აუდიენციის მიზანი ყველასათვის საიდუმლოდ დარჩა... დიდი დრამატული თეატრი მაყურებელს სთავაზობს ერთგვარ სპექტაკლ-გამოძიებას, სადაც განსხვავებული შეხედულებების მქონე ორი კოლეგა, მოსწავლე და მასწავლებელი, კამათობს მეცნიერების მიზნებზე და იმ პასუხისმგებლობაზე, რომელსაც სხავდასხვა კვლევის შედეგები აკისრებს მეცნიერს. „კოპენჰაგენი“ საზოგადოებას საშუალებას აძლევს ჩუფქრდეს ადამიანის ხასიათის პარადოქსულ თავისებურებებს, მათ საიდუმლო, ფარულ მისწრაფებებს და ამ მისწრაფებათა გაუთვალისწინებელ შედეგებს.

ABOUT PERFORMANCE:

The famous English writer Michael Freyn published his play “Copenhagen” in 1998. It was awarded the Prix Molière for Best Play in 1999, and a Tony award for the best piece in English in 2000. The play’s protagonists are two of the great physicists of the 20th century Niels Bohr and Werner Heisenberg, the creators of the atomic bomb. Together they recollect again and again the day in the beginning of the Second World War when the great disciple came to his outstanding teacher to Copenhagen for... The purpose of the visit remained to be a forever secret. The object of artistic investigation in BDT’s production is the dialogue of two companions who turned out to have different points of view: disciple and master reflect and argue about the purpose of science, about the responsibility of scientists for the possible effects of their discoveries. The production invites spectators to reflect on the paradoxes of human nature, on the mystery of people’s aspirations, and on their often unpredictable consequences.

თეატრის შესახებ:

გიორგი ტოვსტონოგოვის სახელობის დიდი დრამატული თეატრი ოდითგან იყო სახელოვან შემოქმედთა სავანე. ამ თეატრის სცენაზე შედევრებს ქმნიდნენ სხვადასხვა დროის უდიდესი მსახიობები, რეჟისორები და მხატვრები.

გამოჩენილი რუსი მწერალი მაქსიმ გორკი წერდა: „აუცილებელია ვისწავლოთ სიყვარული, ხალხის პატივისცემა, რათა საბოლოოდ საკუთარი თავით ვიამაყოთ“. სწორედ ამ იდეოლოგიის საფუძველზე მოახერხა დიდმა დრამატულმა თეატრმა მაყურებლისთვის არა ერთი კლასიკური ტრაგედიის, რომანტიკული დრამისა და გემოვნებიანი კომედიის წარდგენა. მე-20 საუკუნის უდიდესი რეჟისორი — გიორგი ტოვსტონოგოვი 30 წელი მართავდა თეატრს, რომელიც დღეს უკვე მის სახელს ატარებს.

ტოვსტონოგოვი წერდა: „თეატრში შესაძლებელია ისეთი სამყაროს შექმნა, სადაც ამალეუბული ადამიანური ვნებები გაუმკლავდება ეჭვებს, ღალატსა და სიცრუეს. ეს არის ჭეშმარიტი ფასეულობების და გახსნილი, წრფელი გრძნობების სამყარო, რომელიც ანდამატივით იზიდავს მაყუებელს“.

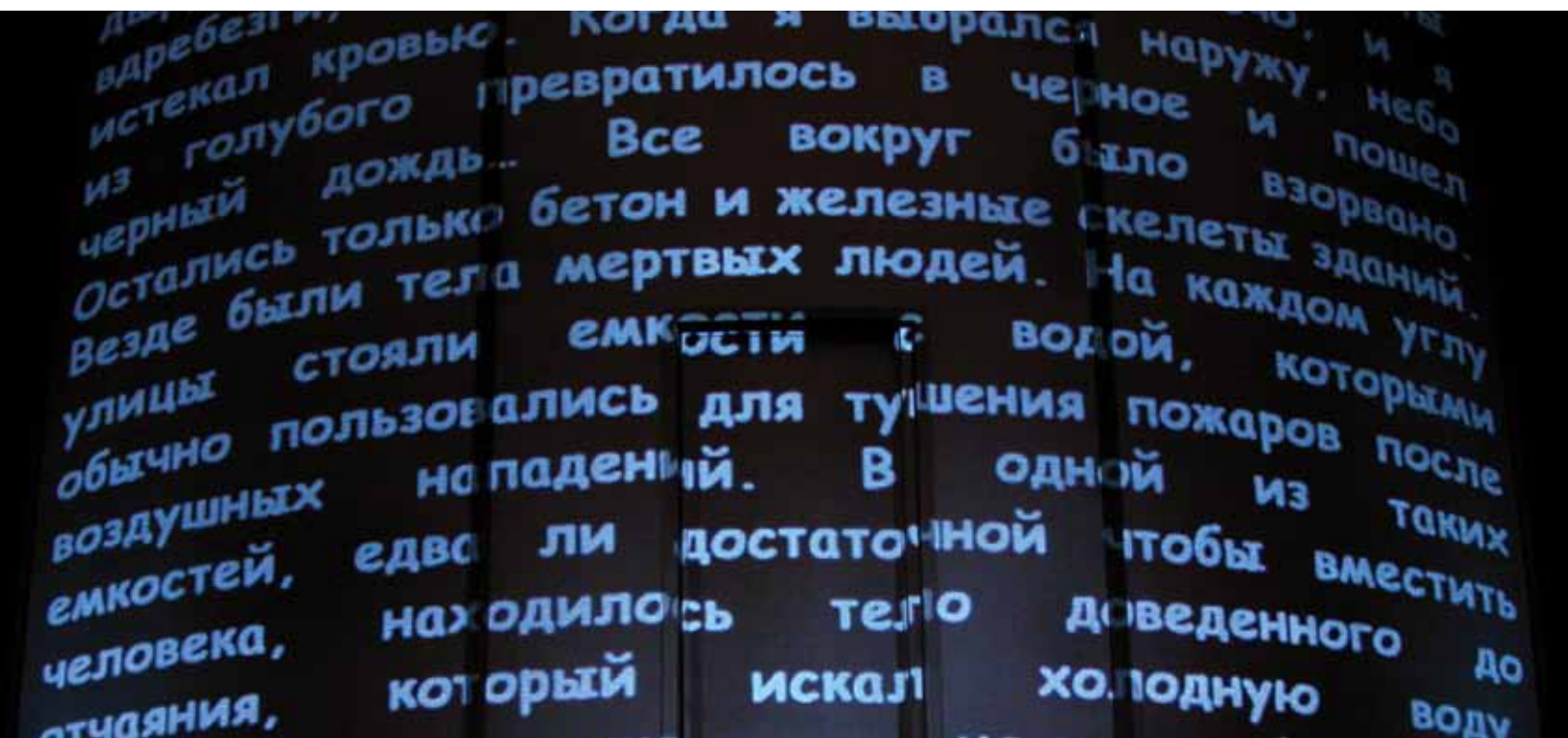
სწორედ ეს გახლდათ მისი შემოქმედებითი ცხოვრების კრედი. ტოვსტონოგოვის თითოეული ნამუშევარი, განურჩევლად ჟანრისა, იტევდა ვნებებსა და ეჭვებს, ცოდნასა და აღმოჩენებს — ურთიერთდაპირისპირებულ სამყაროებსაც კი.

2007 წლიდან თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელია ცნობილი ქართველი რეჟისორი თემურ ჩხეიძე.

ABOUT THEATRE:

Theatre BDT named after G.A.Tovstonogov was always theatre of outstanding masters. On this stage great artists, actors, directors ... at various times created various masterpieces.

The Russian writer Maxim Gorky, stood at sources of our theatre, speaking about BDT, gave rise to create “ theatre of classical tragedy, a romantic drama and a high comedy “. He wrote: «It is necessary to learn to love, truly respect people and it is necessary, that they were able to be proud, at last, of themselves «... Great director of the XX-th century G.A.Tovstonogov, whose name carries today BDT Theatre and who supervised theatre more than thirty years, wrote, that in the theatre “ it is possible to create the world of the high human passions resisting meanness, the world of acts and the world of doubts, the world of openings and high sense of the feelings leading behind himself the auditorium “. It was his creative credo. Each performance, irrespective from a genre of statement, carried away behind itself in the world of passions and doubts, in the world of knowledge and openings.

სცენაზე შესაკრებთა გადანაცვლებით ჯამი იცვლება

ინტერვიუ თემურ ჩხეიძესთან

– ბატონო თემურ, როცა თქვენს სპექტაკლებს ვუყურებ, ისეთი შთაბეჭდილება მრჩება, რომ რეჟისორი არსად ჩანს. მითხარი, როგორ ახერხებთ „გაუჩინარებას“?

— არა, ამას საგანგებოდ კი არ ვაკეთებ, უბრალოდ, ხშირად ასე ხდება ხოლმე. თუმცა, ერთხელ „არტზე“ კი ვთქვი, იდეალური იქნება სპექტაკლის შემდეგ მსახიობებს თუ გკითხავენ, კი მაგრამ აქ რეჟისორმა რა გააკეთა, ვერ გავიგეთო?

– და სწორედ ამას ჰქვია რეჟისორის ოსტატობა?

— არ ვიცი, ვერ გეტყვით, რა ჰქვია ამას, ან როგორ ხდება. . . გააჩნია სად, რომელ სპექტაკლში რა არის საჭირო. არის სპექტაკლები, სადაც რეჟისორი არ უნდა ჩანდეს. არის სპექტაკლები, სადაც მინიმუმ არ უნდა განუხებდეს. რატომღაც უმეტესობას ჰგონია, რომ „ჯაყოში“ რეჟისორი ჩანს, რადგან იქ არის ცეკვა და საქანელა, სხვაგან კი — არა. „არტს“ არ სჭირდება არც ერთი მეტაფორა. „ჯაყოში“ კი სულ სხვა სამეტყველო ენაა, იქ მეტაფორა აუცილებელი იყო. ისე, ეგ იგივეა, რომ თქვა: სადაც ფორტეა, იქ არის დირიჟორი და კომპოზიტორი, სადაც პიანოა, იქ თავისით, უნებურად უკრავს ორკესტრი.

– თქვენი მიზანსცენები ყოველთვის სადაა. . .

— რატომ უნდა იყოს რთული?

– როგორ აღწევთ, შინაგანი გრძნობა გკარნახობთ ამას?

— ჩემი მოვალეობა რა არის? რთული საკითხები ისე მოვუყვე მაყურებელს, რომ ყველაფერი გაიგოს. ამ სირთულეში ჩავითრიო, რა თქმა უნდა, სადაც, გასაგებად, თორემ ისედაც რთულ საკითხს უფრო მეტად თუ გავრთულე, არაფერი გამოვა. რა არის კლასიკური გაგებით მიზანსცენა? არსის გარეგნული მხარე, არა? . . როგორ ვალაგებ მიზანსცენას? არ ვიცი, სხვადასხვანაირად. . .

– მაინც, მაინც? . .

— ახლა ერთი შემთხვევა მომაგონდა, ვდგამ ბერნარდ შოუს, ყველაფერი ავანყე თითქოს, ნორმალურად მიდის 15-წუთიანი სცენა — ხნიერი კაცი და გოგო თამაშობენ და გადმოვიტანე თუ არა რეპეტიცია თეატრის სცენაზე, ვხედავ, რალაც არ გამოდის. ხან რა ვუთხარი, ხან — რა და არაფერი შევლის. . .

INTERVIEW WITH TEMUR CHKHEIDZE

Batono Temur, when I see your performances, I have an impression, that stage director is inperceptible there. Tell me, how can you "dissapear"?

Not on purpose, No. Simply it happens so. Though, once I said on "ART", that it would be great if someone asks actors, what the stage director has done in this play at all?

You think, exactly this is stage director's skill?

I do not know, what is the name for this and how it happens. It always depends - what is needed and where...

There are plays, where stage director should be invisible, but in others, directors should not "bother" you - as minimum. For example, they think there is stage director there in "JAKO", simply because there is dance and there is seasaw there, while in other plays - you can not feel where is stage director at all. "Art" does not need any metaphor, while in "Jako" there is different stage language and metaphors were necessary there.

This is the same if someone admits that conductor's presence is obvious, when orchestra performs forte and there is no conductor when orchestra performs "piano".

Your mise en scenes are always effortless

Why should they be complicated?

How do you reach this, is it your inner voice?

What is my responsibility? I should tell complicated questions to spectators so, that they understand everything. I should involve them in this complication, but make it simple and clear. If you make complicated questions intricate, nothing happens. . What is mise en scene in classical understanding? It is a formal side of essence, right? how do I make the mise en scene? I do not know... differently...

So, how?

I recall one case - I was staging Bernard Shaw. I tuned everything, it looked like everything was fine with 15 minutes scene - an old man and young women are acting well. But as soon as we moved to stage - I saw something was really wrong. I tried several things, but nothing helped .. All at once, I asked them to move forward towards the edge of the stage, sit on the boarder and drop legs into the hall. And this suddenly really worked well - the scene was ready. So, it was my fault really - I didn't put them right on stage before.

I see...

უცებ ვეუბნები, აბა, ადექით, წინ წამოდით, სცენის კიდეზე ჩამოსხედით და ფეხები პარტერში ჩამოუშვით. . . წარმოიდგინეთ, სცენა უკვე მზად არის! რას ვერჩოდი იმ საწყლებს, თურმე მე დამისვამს არასწორად. . .

– აი, თურმე რა. . .

– რა და, შესაკრებთა გადანაცვლებით სცენაზე ჯამი იცვლება!

– არა, ძალიან ძნელია რეჟისორობა. გამოგიყვებით და, 16 – 17 წლისა რეჟისორობას ვაპირებდი.

– არც ერთი სხვა პროფესია არ იძლევა ასეთ ფართო გასაქანს დილექტანტიზმისთვის!

ისე, კაცა რომ თქვს, რა უნდა რეჟისორობას? არც არაფერი! შეარჩიე კარგი პიესა, აიყვანე კარგი მსახიობები, კარგი კომპოზიტიორი, მხატვარი, გამნათებელი და ყველაფერი თავისთავად მოგვარდება.

მაგალითად, კომპოზიციას მესხიშვილი უფრო კარგად ფლობს, ვიდრე მე. ყანჩელი მუსიკას დამინერს, თამაშით, ყოფშიძე და გომიაშვილი ითამაშებენ და მე სადა ვარ?

– რას ჰქვია, სადა ხართ? მათთან ხართ, უხსნით. . . მაგრამ, ხომ არიან რეჟისორები, რომლებიც გამუდმებით ითხოვენ მსახიობისაგან, რომ მან მიანოდოს იდეები. ანდა, მსახიობებსაც ხომ უნდათ საკუთარი მონაცემები წარმოაჩინონ?!

– კი ბატონო, წარმოაჩინონ, არ ვუშლი, მაგრამ მათი მონაცემების თანხვერა უნდა მოხდეს სპექტაკლის საერთო გადანყვებლასთან. . .

გააჩნია, რას მთავაზობს მსახიობი, რა დანიშნულება აქვს მის იდეას? მე სპექტაკლის დედაზრის შეცვლა არ შემიძლია.

– მაინც რა არის თქვენთვის სპექტაკლის დადგმისას მთავარი, გონება თუ გრძნობა?

– თქვენ შეგიძლიათ მიპასუხოთ, რა არის ცხოვრებაში მთავარი, გონება თუ გრძნობა?

– იცით რა, ადრე, სიყმანვილეში, გრძნობებით უფრო ვცხოვრობდი, ახლა ცოტა გონებასაც მოვუხმე. . . ყოველ შემთხვევაში, ვცდილობ მაინც. . . მაგრამ ხან გამომდის, ხან არა. . .

– ეგ არის! ვერც ცხოვრებაში გამიჯნავთ და განსაზღვრავთ, რა არის მთავარი, თუმცა, ჯერ ხომ მაინც გონებამ უნდა აღიქვას და მერე უნდა გაჩნდეს გრძნობა?!

– სპექტაკლის დადგმის დროს?

... yes. Total is different when syllables are shifted.

No.. it should be very hard to be a director. I wanted to be director some time ago, when I was 16-17...

No other profession can give such a wide space for dilettantism. But from the other hand, what is difficult in this profession? Nothing. Take good play, cast good actors, good composer, designer, light designer and everything is well. For example, Meskhishvili can do great design and is much better in this, than I am, Kancheli writes music, Kipshidze and Gomiashvili act - and where am I in all of this?

What do you mean - where you are? You are there, with them, explaining... But there are directors, that constantly request ideas from actors, or actors want to show their own potentials as well!

They are welcome to show their resources, please! But their potentials should match with the general idea of the play.. Usually, it depends what the actors suggest, what meaning their ideas have. I can not allow them to change the idea of performance

And still, what is mostly important for you when staging - mind or feelings?

Can you tell me what is more important in life - mind or feelings?

You see, when I was very young, my emotions prevail, but now I called my mind as well.. At least I try - sometimes I succeed, sometimes - no...

Sure! You can not define in life either what is principal or more important. Although, still mind perceives and than feelings are born

And what about when you stage?

I do not know, I never start staging only with feelings

How do you choose the play?

Mostly important for me is what I am going to say - it must bother me very much. Or I should feel that idea is worth to involve others. And second very necessary condition - the text should effect me immediately, as soon as I read it. If not, how can I charge the audience than? You have to determine at once - where the culmination is and how emotional it is.

I am going to tell you something now.

— არ ვიცი, თუმცა სპექტაკლის დადგმას გრძნობიდან არასდროს ვინყებ!

– პიესას რა პრინციპით ირჩევთ?

— ზუსტად ვერ გეტყვი. მთავარი ალბათ ისაა, რომ რაც შეიძლება მოვყვე ამ სიუჟეტის მემკვიდრეთ, ძალიან უნდა მანუხებდეს. ანდა მიმაჩნდეს, რომ ამის სხვისთვის თავზე მოხვევა ღირს. და მეორე, აუცილებელი პირობა — მასალამ წაკითხვისთანავე უნდა მოახდინოს ემოციური ზეგავლენა, თორემ... ჩემზე თუ არ იმოქმედა, როგორ გადავდო ეს მუხტი მაყურებელს?

უცებ უნდა განესაზღვრო, სად არის მისი კულმინაცია და რამდენად ემოციურია იგი.

ახლა მე თქვენ რაღაცას მოგიყვებით.

– გისმენთ.

— ვთქვათ, გავედი ქუჩაში, დავბრუნდი და გეუბნებით — დღეს უცნაური კაცი შემხვდა. გეუბნებათ ეს რამეს?

– ბევრს არაფერს. იქნებ ის კაცი, მე რომ მენახა, სულაც არ მომჩვენებოდა უცნაურად.

— დიახ, ასეა. ახლა მოგიყვებით იმავე ამბავს სხვანაირად — გავედი ქუჩაში და რას ვხედავ, ჩემს თვალწინ კაცი აფრინდა. ესე იგი, ისეთ რამეს გიამბობთ, რომელიც აუცილებლად დაგამახსოვრდებათ. ასე არ არის?

– დიახ, გეთანხმებით.

— არადა, ეს ტენდენცია მარტო ჩვენში კი არა, მთელ მსოფლიოში იგრძნობა. თითქოს სიუჟეტს აღარავინ ანიჭებს გადამწყვეტ მნიშვნელობას, მაშინ როცა მაყურებელი სიუჟეტს „უჭირავს“.

– აბსურდზე რას ფიქრობთ?

— აბსურდზე? კამიუს მოგაგონებთ, გენიალურად აქვს ახსნილი. კლასიკური მაგალითები მოჰყავს: ოიდიპოსი და სიზიფის მითები.

გაიხსენეთ ოიდიპოსი. კაცმა, რომ გაიგო, ყველაფერში თვითონ იყო დამნაშავე, თვალეზი დაითხარა. იმაზე დიდი აბსურდი რა უნდა იყოს, თვალდათხრილი ადამიანი დაბრძენდა.

სიზიფეზე კიდევ რას ამბობს — ქვას რომ აიტანს მწვერვალზე და მოიხსნის, აი, მაშინ არის ბედნიერი, მაგრამ ეს ბედნიერება აბსურდია, რადგან იცის, ისევე თავიდან უნდა აიტანოს ეს ქვაო! ჰოდა, გეკითხებით, რა არის გაუგებარი სიზიფის მითში ან ოიდიპოსში?

I am all years

Let's say, I went to street. Than I am back and say that I met a very strange person in the street. Does it mean anything for you ?

Nothing too much. Maybe this man is not so strange for me

Yes, exactly, Now I am going to tell you the story in different way - I went to street and what do I see - the man in front of me flew away. So, I tell you something that you are going to remember, right ?

Yes, I agree.

This is a tendency in the whole world today. It seems, as if nobody gives importance to plot, while exactly the story "holds" and thrills the audience.

What do you think about absurd ?

I will remind you of Camus. He explained absurd very well. He brings classical examples of Oidipous and Sizoph myths. Oidipous - remember? When a man find out that he is guilty in everything , he made himself blind. What is more absurd than this , blind man became wiser !

He also says about Sizoph - when he carries the stone to peak and puts it down , he is happy, but this happiness is of course short, since he knows that he should carry the stone again ! So, I ask you , what is not clear in Sizoph myth or Oidipous ?

Nothing, everything is clear..

Now they determine absurd as something not understandable. Absurd is quite comprehensible story, where the logic of activities is absurd but not the plot itself.

If i am not mistaken, you never staged absurd

Dramaturgy, which we define as absurd, never, but I am influenced by...

I remember, you said that "Jako" ... is absurd

If we agree with Camus theory, than it is. Imagine in what situation is this man - he so much feels the fate of his country, that never notices destruction of his own life.

I usually, avoid to say this... but our life is absurd as well

Why?

– არაფერი, ყველაფერი ნათელია.

– არადა, ახლა აბსურდს გაუგებარს უნოდებენ. . . აბსურდი ძალიან გასაგები სიუჟეტია, სადაც საქციელის ლოგიკა აბსურდული და არა სიუჟეტი.

– თქვენ, თუ არ ვცდები, აბსურდი არ დაგიდგამთ.

– დრამატურგია, რომელსაც აბსურდს მიაკუთვნებენ, არ დამიდგამს, მაგრამ მის გაელენას განვიცდიდი.

– მახსოვს, ამბობდით, „ჯაყოს ხიზნებიც“ აბსურდიაო. . .

– კამიუს თეორიას თუ გავიზიარებთ — კი. ბსურდია, აბა რა?! წარმოიდგინეთ, რა დღეშია ეს კაცი. იმდენად განიცდის თავისი ქვეყნის ბედს, რომ საკუთარი ცხოვრების ნგრევას ვალარ ამჩნევს.

– საერთოდ ვერიდები ხოლმე ამის თქმას, მაგრამ. . . ჩვენი ცხოვრებაც ხომ აბსურდია!

– რატომ?

– ყველამ მშვენივრად ვიცით, რით დამთავრდება ცხოვრება, სიკვდილი გარდაუვალა და მაინც ბედნიერები ვართ აქ ყოფნით.

– იქნებ, ამითაც ჰგავს თეატრი ცხოვრებას? ბოლოს და ბოლოს, რა გიხარია? წინ რა მოგეღის? ჩვენი ცხოვრება „ის პიესაა“, რომელიც სიკვდილით მთავრდება, ოღონდ არ ვიცით, რომელ „მოქმედებაში“ მოვკვდებით, მაგრამ მაინც გვიხარია სიცოცხლე, მაინც გვიყვარს, ბედნიერები ვართ, გვინდა რაღაც გავაკეთოთ, მაინც ვცხოვრობთ, გესმით?

– არადა, რომ დავფიქრდეთ, ეს ყველაფერი სისულელეა?

– სისულელე თუა, აბსურდი აღარ ყოფილა. . .

– მაშინ ასე ვიტყვი, ამაო ფუაფუსია.

– შეიძლება, არ ვიცი! . . . და მაინც, თითოეული აქ გატარებული დღე რამხელა ბედნიერებაა, ამას ყველაზე უკეთ კრიზისულ მომენტებში ვგრძნობთ. როცა სიკვდილ-სიცოცხლის ზღვარზე აღმოვჩნდებით, მაშინ ვაფასებთ თითოეულ წუთს.

რა გითხრათ, თუ ეს არის აბსურდი კლასიკური გაგებით, მაშინ აბსურდის თეორიას ნებისმიერი ნაწარმოები ექვემდებარება.

აბსურდი ლოგიკაში უნდა ეძებო. ურთიერთგამომრიცხავის დაპირისპირება-შეერთებაში. ლოგიკურად რომ ვისჯელოთ, იმით უნდა ვიყოთ უბედურნი, რომ დავიხოცებით, არადა, ბედნიერნი ვართ იმით, რომ ვცოცხლობთ! — ეს არის ჩემთვის აბსურდის ყველაზე ნათელი და მკაფიო მაგალითი.

We all know very well, that death is inevitable and still we are happy with being here.

Maybe theater is like life exactly because of this. In the end, what are we happy of? What is in future? Our life is the play, that ends with a death. We just do not know in which act it happens, but still we love life, feel happy and want to do something, we still live.

But if we think hard, this is all stupid

If it is stupid, than it is not absurd

Than, I would say all it is vain fuss

Maybe, I do not know... Still each day here is great fortune. But we feel this well in the critical moments, on the verge of life and death we really appreciate each moment.

What can I said, if it is absurd in classical meaning, than any play can be considered as absurd.

One should find absurd in logic, in the combination of mutual exception. Logically, we should be upset that we are going to die, but we are happy that we are alive! This is for me the most vivid and clear example of absurd.

If life is momentary, than performance is more ephemeral, isn't it?

Life is ephemeral and what is performance with it? Or, what is this, I ask you, the whole life I am staging and what for?

Performance is an event of one evening, several hours only ...

I am used to it. I am upset when rehearsals are over and the opening night is coming. It means, one phase is over and you have to switch to a new phase.

So, you like rehearsals more?

Certainly! Who needs me after the opening show?!

The discussion - who is more important in theatre - director or actor - are very often now ...

Spectator is coming to theater for actor

It might be... but

When a child is born, who's child is it - mothers or fathers...

Than, let's make different question - who is more free in theater - actor or stage director?

$$\sigma = 6 \times 10^{-24}$$
$$\lambda = \frac{1}{\sigma N}$$

– თუკი ცხოვრება წარმავალია, მით უფრო ეფემერულია სპექტაკლი, არა?

— ცხოვრებაა ეფემერული და მასთან შედარებით, სპექტაკლი რალა მოსატანია?! ანდა, რა არის ეს, გეკითხებით, მთელი ცხოვრება სპექტაკლებს ვდგემ, რად მინდა?!

– სპექტაკლი ერთი ღამის მოვლენაა, სულ რამდენიმე საათს გრძელდება. . .

— მაგას მიჩვეული ვარ. გული იმაზე მწყდება, რეპეტიციები რომ მთავრდება და პრემიერა რომ უნდა გაიმართოს. ესე იგი, კიდევ ერთი ეტაპი დამთავრდა და თანდათან სხვაზე უნდა გადაერთო.

– მაშ, რეპეტიციები უფრო გიყვართ?

— აბა რა, პრემიერის მერე მე ვილას ვჭირდები?!

– ახლა ხშირად კამათობენ, ვინ უფრო მთავარია თეატრში, რეჟისორი თუ მსახიობი?

— მაყურებელი თეატრში მსახიობის სანახავად მოდის.

– შეიძლება, მაგრამ. . .

— ბავშვი რომ იბადება, ვისი შვილი უფროა, დედის თუ მამის?

– მაშინ ასე დავსვათ საკითხი: რომელი უფრო თავისუფალია თეატრში მსახიობი თუ რეჟისორი?

— რას ნიშნავს ეს თავისუფლება? რაც მოუნდება მსახიობს, ყველაფერი აკეთოს სცენაზე? არა, ამის უფლებას არ ვაძლევ, რადგან მან სპექტაკლის დედააზრიდან გამომდინარე უნდა იმოქმედოს. შეიძლება ეს გარკვეულნილად ზღუდავს მას, მაგრამ გარწმუნებთ, საკუთარ თავსაც ბევრ რამეში ვზღუდავ, ვიცი რა, საითაც წამიყვანს ამგვარი „თავისუფლება“. გახსოვთ, როდენი ამბობდა, ზედმეტის მოშორებაა მთავარიო. ჰოდა, როდენივით მოაშორე ზედმეტი, თუ ბიჭი ხარ. . . ხელოვნება საერთოდ დოზაა, მე თუ მკითხავთ. ნინო, ერთ რამეს თუ დააკვირდით?

– რას, ბატონო თემურ?

— არც ერთ კონკრეტულ კითხვაზე, კონკრეტული პასუხი არ გამოცია. მაშ ასე, პირველი გაკვეთილი დასრულებულია. მომავალ შეხვერამდე!

ესაუბრა ნინო ჩხიკვიშვილი

What is this freedom? Do you think actor can do anything on stage ? No, I can not permit this, as they have to act according to main idea of the play. Maybe it limits them, but I assure you, I set limits for myself even more as I know well where such freedom takes me to.

You remember, Rodin said, that it is important to get rid of excess. So, go and get rid of it, if you an ! Art is a dose, in general, if you ask me.

Nino, do you notice one thing?

What, Batono Temur?

I have not answered to any of your question directly. So, the first lesson is over and see you again.

Interview with Temur Chkheidze , by Nino Chkhikvishvili

პრესა:

„თემურ ჩხეიძემ პიესას ზუსტი გასაღები მოუძებნა. ინტენსიური ძიების პროცესში გვერდი აუარა სიყალბეს და მიაღწია ბუნებრიობას სცენაზე.

გვაჩვენა, რომ მკაცრ, აბსტრაქტულ და უარყოფით ატმოსფეროში, ტოტალიტარული რეჟიმის პირობებშიც კი, მოაზროვნე ადამიანისათვის მაინც ინტელექტუალური ცხოვრების წესია მთავარი.“

ციბულსკაია „სლოვო /ვორდ“

PRESS:

Temur Chkheidze was able to find the key [to the play] that has enabled him to cast cold speculativeness aside and instead force the ideas to beat in an intensive search, giving them scenic reality. The intellectual content of life remains the thinker's prerogative, even if he is gripped in a vice by a totalitarian regime. Even in the austere and abstract set design he created an atmosphere saturated with the sinister spirit of that period in history.

Tsibulskaya A. Saint-Petersburg Drama Theatre named after G.A. Tovstonogov // Slovo\Word [USA].

VIA

GEORGiA

ГЕОРГИА

TOURISM AND EVENTS MANAGEMENT COMPANY

13/63 Saint Petersburg Str
Tbilisi, Georgia

Tel: +995 77 715544 / +995 55 560560

email: contact@via.ge

www.via.ge

ცეკვის კომპანია კიბუცი, ისრაელი

KIBBUTZ Contemporary Dance Company, Israel

www.kcdc.co.il

ბნელ ბაღში

In The Black Garden

A dancer in a vibrant red, sleeveless dress is captured in a dynamic pose, mid-air or in a low crouch, against a stark black background. The dress is voluminous and appears to be made of a textured fabric. The lighting is dramatic, highlighting the dancer's form and the folds of the dress.

წარმოდგენის ადგილი: შოთა რუსთაველის სახელობის
სახელმწიფო დრამატული თეატრი
დიდი სცენა
მისამართი: რუსთაველის გამზ. 17
თარიღი: 13 ოქტომბერი, ოთხშაბათი
დასაწყისი 19:45 საათზე
ბილეთის ფასი: 26, 19, 16, 12 ლარი

Venue: Shota Rustaveli State Drama Theatre
Address: 17 Rustaveli Ave.
Beginning At: 19:45
Ticket Price: 5, 8, 12, 16, 19, 23, 26 GEL

სამსტვრო ხელმძღვანელი – რამი ბე'ერი
განერალებული მენეჯერი – ნატან ტალი
საერთაშორისო პროექტების დირექტორი – ეიტან
პე'ერი

ტექსტის ავტორი, ქორეოგრაფი, სცენოგრაფი და
მსტვარი-გამნათებელი – რამი ბე'ერი
სპექტაკლში გამომყვნილია – ბახის, ნინე იჩ
ნაილსის, ანიმალ კოლექტივის, მაქს რიხტერის, ისრაელ
ბრაითის, დოვეს, ჯონ შურმანის, დიამანდა გალასის,
ოტომო იოშიჰიდეს მუსიკა

ხმის რეჟისორი – ალექს კლოდე
კოსტიუმების მსტვარი – მაორ ცაბარი

რეპეტიციების მენეჯერი – ნიცა გამბო
პროდუქციის მენეჯერი – დიეგო ფერნანდესი
კოსტიუმების მსტვრის ასისტენტი – შირა რაფაელი
დეკორატორები – ადარ შარიფი, რაიეკ მატანესი
მუსიკალური კომპოზიცია „ბნელ ბაღში“

მოცეკვავები:

რენანა რენდი, ნირ ევენ-შოჰამი, დანიელ ოჰნი, იუკო
ჰარადა, შაი პარტუში, დანა რაცი, ოზ მულაი, შანი
კოჰენი, შარლოტ ვან დენ რიკი, დორი აბენი, ეტაი
პერი, კორენა ფრეიმანი

CHOREOGRAPHY, STAGE & LIGHTING DESIGN, TEXT -
Rami Be'er
MUSIC: J.S. Bach, Nine Inch Nails, Animal Collective,
Max Richter, Israel Bright, Doves, John Surman,
Diamanda Galas, Otomo Yoshihide
SOUND DESIGN: Alex Claude
COSTUME DESIGN: Maor Tzabar
REHEARSAL MANAGER: Nitza Gambo
PRODUCTION MANAGER: Diego Fernandez
COSTUME DESIGN ASSISTANT: Shira Refael
SEAMSTRESS: Ludmila Romaniko
SET CONSTRUCTION: Adar Sharif, Rayek Matanes

“In the Black Garden”- Musical Production

ISRAEL BRIGHT DANCERS:

Renana Randy, Nir Even-Shoham, Daniel Ohn, Yuko
Harada,
Shay Partush, Dana Raz, Oz Mulay, Shani Cohen,
Charlotte van den Reek, Dorry Aben, Etai Peri, Coreena
Fraiman,

საკემტაკლის შესახებ:

იხსნება ბნელი ბალი.
ინფრანითელი განათება ეფინება უჩინარი სამყაროს.
შავი სხეულები ფერებს წარმოაჩენენ.
ბნელ ბალში
ნითელი ჯარისკაცი – თვალს ადევნებს
ლურჯი ჯარისკაცი - აფრთხილებს
ყვითელი ჯარისკაცი - ცეცხლს უკიდებს
(შეაბრუნეთ კედლისკენ)
ბნელ ბალში
ნითელი ჯარისკაცი – იმეორებს
ლურჯი ჯარისკაცი - ეცემა
ყვითელი ჯარისკაცი - ყვირის
(შეგიძლიათ შეეჩვიოთ ამას)
ბნელ ბალში
ნითელი ჯარისკაცი – პასუხობს
ლურჯი ჯარისკაცი – ჩუმად
ყვითელი ჯარისკაცი - ტირის
(გეცინებათ)
ბნელ ბალში
ნითელი ჯარისკაცი – გაშტრეებით უყურებს
ლურჯი ჯარისკაცი — წეება
ყვითელი ჯარისკაცი — მოჩვენებაა
(გრძნობთ ტკივილს?)
ბნელ ბალში ჯარისკაცი გაოცებულია.... ჯარისკაცი შეცდომას
უშვებს ...
ისმის ბოხი ხმა, რომელსაც ბნელი ბალის შავ რაზმთან
გადაყვავართ. წარმოდგენას ეს რაზმელები იწყებენ და
ასრულებენ კიდევ, ოლონდ ჯერ ადრეა. წინ დიდი და რთული
მოგზაურობა გველის ქაოტურ სამყაროში. ხან ადამიანურ
ენებებში ჩავეფლობით, ხან კვლავ დავიპყრობთ სიმალეებს,
გადავინაცვლებთ დროსა და სივრცეში.
მუსიკა ბე'ერის საცეკვაო კომპოზიციის მთავარი ხაზია. იგი წერს
სიტყვებს და იგონებს ტონალობას, აერთიანებს ელექტრონული
მუსიკის სხვადასხვა ეფექტს და, ამავე დროს, ასრულებს ჩელოს
პარტიას.
პირველ სცენას სხვა პლანეტაზე გადაჰყავხარ, მაგრამ თითქოს
გეცნობა კიდევ ეს ეგზოტიკური მხარე. შორიდან მოისმის
შტორმის ექო. ოაზისში ტალღები ლივილივებენ, საჰარა
გაგონდება, ცხელი უდაბნო ყვითელი ზღვასავით შრება.
ჩვენს თვალწინ ადამიანები და ცხოველები მოძრაობენ. ზიხარ
სკამზე მიჯაჭული და იძაბები, როცა სცენაზე ოთხფეხა არსება
შემოდის. წინასწარ ხვდები, რომ მოდის, „საშიში“ მუსიკა
გამცნობს (ისეთივე, როგორც „პიტერსა და მგელშია“). მისი
გრძელი, მძიმე თმა იატაკს ეფინება. მტაცებელი ვეფხვივით
გრაციოზულია, ნახტომისთვის ემზადება. არაბუნებრივად,
წრეზე მოძრაობს, თითქოს სხვა განზომილებაშია, ხელები კი
უკანა აქვს ამოტრიალებული, გეგონება იატაკი მაგნიტივით
იზიდავსო. ზამბარასავით აქეთ-იქით ირწევა.

ABOUT PERFORMANCE:

In The Black Garden
A black garden is revealed.
An invisible world is revealed using the infrared light spectrum.
Black bodies reveal colors.
In the Black Garden/ Words and Music by Rami Be'er
Singing & Narration: Israel Bright, Riki Gal, Young Efroni Choir
In the black garden
Red Soldier – watches
Blue Soldier – warns
Yellow Soldier – fires
(Back is. To the wall).
In the black garden
Red Soldier – replies
Blue Soldier – falls
Yellow Soldier – yells
(You can get used to it).
In the Black Garden
Red Soldier – answers
Blue Soldier – mutes
Yellow Soldier – weeps
(Right into the slime).
In the Black Garden
Red Soldier – stares
Blue Soldier – lies
Yellow Soldier - hallucinates
(Do you feel the pain?)
In the Black Garden... a soldier wonders
a soldier errs.
A deep voice delivers the weight of “In the Black Garden” to the taps
of a black platoon. They open the show and they’ll also close it, but
not just yet. We’re still in for a journey, exploring the tumbles of our
human condition, sinking deep into its weaknesses, aspiring to new
heights through time and space. Music is at the forefront of Be’er’s
dance compositions. He writes the lyrics & tunes, mixes the electronic
sound effects and plays the Cello pieces. The opening scene car-
ries you over to another planet, both locally familiar and exotically
estranged. A wind storm echoes. Soft oasis waves flutter, lulling you
into the Sahara mood, a blazing desert sweeping in like a yellow
sea. The drama sets off with bodies, humans and creatures, pacing
through. I quake in my seat, feeling a sudden urge to stretch right out
of my spine, when the four-legged creature enters. You know she’s
coming out when you hear the slow sombre score greeting her cue,
like in Peter & the Wolf. Her long black hair glides down to the floor,
heavy, with every stretch of muscle elongating her back and limbs,
like a preying tiger, graceful and ready to pounce. Her movement is
from another dimension, arching, curving, hands turned backward,

მეორე ჭუპრია, სახვევში მჭიდროდ გამოკრული, დამტვრეული კიდურები ჩამოუყრია. ხვნიშა ისმის: „ფეხებით აიტაკს ველარ ვწვდები, ველარ ვიცეკვებ“.

შემდეგი ცეკვა დაფაზე სრულდება. მოცეკვავეები წითელ, ლურჯ და ყვითელ ფერს ქმნიან. მერე ყველაფერს შავი შთანთქავს და ბოლოს კი რჩება თეთრი სივრცე.

ბე'ერზე დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა სერჟანტ პეპერის ალბომის ყდამ. კოსტიუმები სწორედ მე-19 საუკუნის ევროპელი ჯარისკაცების უნიფორმის სტილშია შესრულებული — გრძელი, ღილებით შეკრული კაბა სამ ძირითად ფერშია გადანყვეტილი. მსახიობები ისე მოძრაობენ, როგორც ფიგურები ჭადრაკის დაფაზე. მოცეკვავეები სივრცეში წინ და უკან, ზევით და ქვევით გადაადგილდებიან. დროდადრო კი დაფაზე ლურჯ, წითელ და ყვითელ კვადრატებად განლაგდებიან.

„მე ვაერთიანებ მუსიკას, ტექსტს, ვიზუალურ ეფექტებს და პლასტიკას, — ამბობს რამი — ვიყენებ შთაბეჭდილებებს, რასაც გულუხვად გვაძლევს სამყარო. ცეკვა ჩემთვის ცხოვრების გზაა. მნამს, რომ ნებისმიერ ხელოვნებას შეუძლია გამოხატოს ადამიანის განწყობა, შინაგანი მდგომარეობა და ეგზისტენციალური არსის ძიების წყულვილი აღგვიძრას. სამოგზაუროდ გინვეთ, შემომიერთდით. მე მხოლოდ თოკის ერთ ბოლოს გამოგინვდით, დანარჩენი თქვენთვის მომინდვია“. როცა რამის ეკითხებიან, თუ რა არის მისი შთაგონების წყარო, იგი პასუხობს: „ყველაფერი — რაიმე მილოდია, უცნაური საგანი, მზის სხივი წვიმის წვეთებით დანამულ ფოთოლზე...“

რამი ბე'ერი — სამხატვრო ხელმძღვანელი რამი ბე'ერი — ცეკვის კომპანია კიბუციის სამხატვრო ხელმძღვანელი — გა'ატონის კიბუციში დაიბადა, მუსიკოსების ოჯახში. პატარაობიდან სწავლობდა ჩელოზე დაკვრას და თან ცეკვის ხელოვნებას ეუფლებოდა იეუდიტ არნონთან. 1980 წელს KCDC მოცეკვავე და ქორეოგრაფი გახდა, ხოლო 1996 წლიდან კომპანიის სამხატვრო ხელმძღვანელია. 1996 წლიდან დადგმული აქვს 40 სპექტაკლი და დიდი აღიარება მოუტანა კომპანიასაც და საკუთარ თავსაც.

ბე'ერის ნამუშევრებმა საერთაშორისო აღიარება მოიპოვა. მას არა ერთი პრიზი აქვს მიღებული, როგორც ისრაელში, ასევე საზღვარგარეთ. ბე'ერს რეგულარულად ინვევენს საზღვარგარეთ სპექტაკლების დასადგმელად, მაგრამ საკუთარ კომპანიაში წელიწადში ერთ სპექტაკლს მაინც დგამს.

სპექტაკლის დადგმისას ბე'ერი თავად მუშაობს ტექსტზეც, ფორმაზეც და დიზაინზეც.

magnetized to the floor. She shifts back and forth, stretching like sticky gum out of its glued grip.

Another twitching image is the cocoon, tightly swaddled: legs breaking out of colored paper wrap, muffling.

SOUNDTRACK CREAKS:

-.I can't dance it anymore 'cause my feet don't touch the floor...-
The framework image for this dance is a board game. And on it players make their moves. They represent the three core colors: red, blue and yellow. Then there's black, absorbing all colors, and white, their void.

Be'er was inspired by Sergeant Pepper's album cover and commissioned the costume to reflect that 19th-century-European-soldier-uniform look, with the long flap buttoned apparel, set in the three foundation colors. Like players on a check board, the dancers move through space in forward/backward horizontal/vertical taps, at times restrained within the confinements of red, blue and yellow squares laid out on the platform.

RAMI BE'ER – Artistic Director

Rami Be'er, the Kibbutz Contemporary Dance Company's Artistic Director, was born to a family of musicians in Kibbutz Ga'aton. He began playing the cello at an early age, and at the same time studied dance with Yehudit Arnon. Be'er joined the KCDC as a dancer and choreographer in 1980. Since 1996 Be'er is the Artistic Director of KCDC and has created more than 40 works for KCDC. He has credited both the company and himself with an impressive list of works which have gained great acclaim.

Be'er's works have gained international acclaim and he has been awarded prizes both in Israel and abroad. He is regularly invited to create works all over the world, and each year he creates a new work for KCDC.

As a total creator, Be'er deals with all the elements of his works, with the content, the form and the design.

Be'er's works invite viewers to participate in a journey through which they can connect to themselves. Although in his work Be'er offers an imaginary-real picture of the world, audiences remain free to accord it their own interpretation and meaning through their personal experience.

ბე'ერი მაყურებელს მოგზაურობას სთავაზობს, მოგზაურობას, რომელიც ადამიანს საკუთარ თავთან აკავშირებს. ბე'ერი წარმოსახვით და ამასთანავე რეალურ სამყაროს გიჩვენებთ. მაყურებელს კი საშუალებას აძლევს საკუთარი ინტერპრეტაცია შემატოს ამ წარმოსახვას.

იეჰუდიტ არნონი — დამფუძნებელი

იეჰუდიტ არნონი კომარნოში დაიბადა, ჩეხოსლოვაკიაში. მეორე მსოფლიო ომი საკონცენტრაციო ბანაკში გაატარა. განთავისუფლების შემდეგ ბუდაპეშტში გადავიდა, სადაც ჰაიმონერ ჰატზაირის ახალგაზრდულ მოძრაობას შეუერთდა. სწორედ აქ გადაწყვიტა საკუთარი აზრები და შეგროვებები თანამედროვე ცეკვით გადმოეცა. ამ პერიოდში შეხვდა კურთჯღოს მოსწავლეს და მასთან ერთად მეცადინეობდა. 1948 წელს იეჰუდიტი და მისი მეუღლე ისრაელში ჩავიდნენ, გა'ატონის კიბუცის შეუერთდნენ და დღემდე ოჯახთან ერთად აქ ცხოვრობენ.

ცეკვა სწორედ იეჰუდიტმა დანერგა კიბუცის მოძრაობაში. მან ჩამოაყალიბა გა'ატონის ცეკვის ცენტრი და თავი ამ საქმეს მიუძღვნა. მალევე შექმნა კიბუცის ცეკვის კომპანია, სადაც ნიჭიერი ხალხი შეკრიბა. გა'ატონში მოცეკვავეებს პატარა ასაკიდან ამზადებენ. ბევრი ცნობილი ებრაელი მოცეკვავე და ქორეოგრაფი სწორედ ამ ცენტრიდან მოდის, მათ შორისაა რამი ბე'ერიც, რომელიც იეჰუდიტის მოსწავლე იყო.

1970-1996 წლებში იეჰუდიტ არნონი კომპანიის სამხტვრო ხელმძღვანელი იყო. ამ პერიოდში მან შეძლო მოეზიდა უდიდესი ქორეოგრაფები. კომპანიის სპექტაკლებს დიდი წარმატებები ჰქონდა ისრაელშიც და საზღვარგარეთაც.

ცეკვის კომპანია კიბუცი

თანამედროვე ცეკვის კომპანია კიბუცი იეჰუდიტ არნონმა დააარსა და 1996 წლამდე მისი სამხტვრო ხელმძღვანელი იყო. ბოლო წლებში კიბუცი ისრაელის ერთ-ერთ ყველაზე ცნობილი კომპანიაა.

სამხტვრო ხელმძღვანელის — რამი ბე'ერის ნამუშევრებმა - საერთაშორისო აღიარება მოუტანა კიბუცის.

ამასთანავე, კიბუცი პირველი კომპანია, რომელმაც ბავშვები შემოიყვანა თანამედროვე ცეკვის სამყაროში. ძალიან პოპულარული ბე'ერის საბავშვო სპექტაკლები. 1994 წელს დაარსდა კიბუცი-2.

რამი ბე'ერის სპექტაკლებით კომპანიამ ექსკლუზიური და უნიკალური ხასიათი შეიძინა.

კომპანია არა ერთი საერთაშორისო ფესტივალის მონაწილეა. წარმოდგენებს მართავდა: შეერთებული შტატებში, კანადაში, სამხრეთ ამერიკასა და ევროპაში.

YEHUDIT ARNON - Founder

Throughout the years, Yehudit Arnon has attained international recognition in the field of the performing arts. In June 1997, she received the ISPA "Distinguished Artist Award" for her extraordinary contribution of creative talent and inspiration to the world of dance.

Born in Komarno, Czechoslovakia, Yehudit spent WW-II in concentration camps. On her release she moved to Budapest, where she joined the Hashomer Hatzair youth movement and in that framework found an outlet for her need to express herself in creating through dance. During this period she met and studied with a disciple of Kurt Joos. In 1948, Yehudit and her husband emigrated to Israel and joined Kibbutz Ga'aton, located in the Western Galilee, where she resides with her family to this day.

Yehudit pioneered the cause of dance in the Kibbutz Movement with the establishment of a dance center in Ga'aton and devoted herself to dance education. Shortly afterwards she established the Kibbutz Contemporary Dance Company, drawing talents from the various Kibbutz Movements. The dance center founded by Yehudit in Ga'aton educates students ranging in age from teens to post-army adults. Many of today's Israeli born, as well as foreign dancers and choreographers, have been Yehudit's disciples, such as the Company's Artistic Director and Choreographer Rami Be'er, who advanced Yehudit's guiding and training until he reached his artistic maturity and creativity.

As the Artistic Director from 1970-1996, Yehudit Arnon built the company's repertoire. She attained the cooperation of great and well-known choreographers, whose works have been performed by the company with great success both in Israel and abroad.

ABOUT THEATRE

The Kibbutz Contemporary Dance Company started as an extension of the Regional Western Galilee Dance Group by Yehudit Arnon who founded and directed the company until 1996. Over the years, the KCDC developed into one of Israel's prominent dance companies and has gained international renown. Over the past years, the Company has been widely identified with the works of its Artistic Director - Rami Be'er. Be'er's creations have credited the company with international acclaim as it frequently performs in theaters around the world. His work is known to arouse much interest and curiosity with audiences both in Israel and abroad, and as a result the company enjoys an ever increasing demand for its performances on stages worldwide. The KCDC pioneered in introducing children to the magic world of modern dance with its special program for schools, presenting Be'er's highly popular children's works. At present these works are widely performed by the KCDC-2, founded in 1994. In performing the original creations of Artistic Director Rami Be'er, the KCDC acquired its exclusive and unique character, which has become its trademark both in Israel and abroad. The company has been permanently invited to numerous festivals and events around the globe and will tour in the U.S.A., Canada, South America & Europe.

ცეკვის საერთაშორისო „სოფელი“

ცისარტყელას მიღმა, შორს ერთი პატარა ადგილია — ცეკვის საერთაშორისო „სოფელი“. აქ მთელი მსოფლიოს მოცეკვავეები იყრიან თავს, რომ შექმნან რაღაც ახალი. ეს უნიკალური პროგრამა რამი ბე'ერმა 2008 წელს დააარსა კიბუცი გა'ატონში, სადაც ცოცხლობს ცეკვის კომპანია. გა'ატონის მკვიდრნი აქტიურად არიან ჩართული ამ საქმიანობაში. კიბუცის სასა-დილო ოთახი „ბეთ რააია“ ცეკვის სტუდიად გადაკეთდა, სა-დაც ყოველდღე ტარდება რეპეტიციები. დამატებით კიდევ 6 სტუდია და პატარა კაფეა. თვეში ერთხელ, შაბათობით კემეტ იელონგი და თევა იეჩიამი მაცურებელს გამორჩეულ სანახაობას სთავაზობენ ცეკვითა და მუსიკით.

კიბუცი გა'ატონის ცენტრში პირამიდაა, — მობს რამი — პი-რამიდის გული კი KCDC, მას მოსდევს KCDC-2 და „მასა“. „მასა“ პროგრამაა, რომელიც 5 თვის განმავლობაში აერთიანებს მსოფლიოს ყველა კუთხიდან ჩამოსულ მოცეკვავეებს. მსგავსი პროგრამა არსად არსებობს. კიბუცის მიზანი ადამიანთა თავ-მოყრა, მათი გაერთიანებაა. მაგრამ უფრო მნიშვნელოვანია საერთაშორისო კოლექტივის შექმნა. ცეკვის საერთაშორისო „სოფელი“ პატარა კოლონიაა, სადაც ადამიანები ერთად ცხოვ-რობენ, ერთმანეთს გამოცდილებსა და შთაბეჭდილებებს უზი-არებენ და ანსამბლებს ქმნიან.

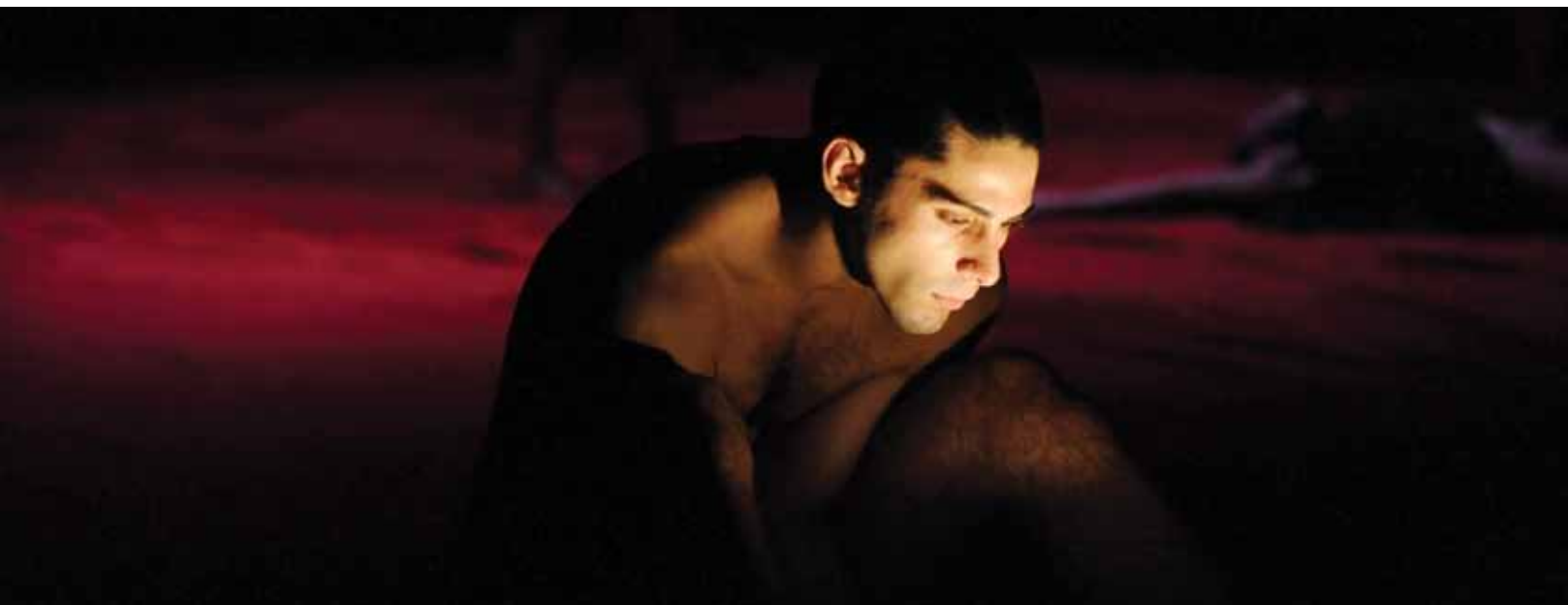
ABOUT INTERNATIONAL DANCE VILLAGE

Far away, on the other side of the rainbow, there is a little vil-
lage, an International Dance Village, where dance students from
around the world congregate to create. When I came to visit, there
were people dancing on dirt foot paths, behind glass doors, across
lawns. This is a unique program, initiated by Rami Be'er in 2008 on
Kibbutz Ga'aton, where KCDC breaths and works.

“The extensive Ga'aton and neighboring community are engaged
in this initiative, funded by Raaya Straus. The kibbutz communal
dining hall, named “Beit Raaya,” was converted into 2 spacious
dance studios, flushed with morning sun light, where KCDC re-
hearses daily. There are 6 additional studios on site, with a lit-
tle “home made” café where dancers and community members
hang out and chill. Once a month, on a Saturday, a collaboration
between KCDC, Keshet Eylong and Teva Yechiam hostel offers a
unique weekend get-away package of dance, music and pamper-
ing in the pea-green Kibbutz setting.

“There is a pyramid at the heart of kibbutz Ga'aton,” says Rami
Be'er. At the top there lies the performing KCDC, then there's KCDC
2 and Massa (“Journey” in Hebrew). The surrounding community
consists of the supporting foundation of this structure. Massa is a
dance immersion program that brings dance students from across
the globe for a period of 5 months on the kibbutz. There is no other
program like it in the world.

The literal meaning of kibbutz is a collective gathering, but there is
also a double meaning in the term Kibbutz galuyot, which means
an international collective gathering. And that is what the Interna-
tional Dance Village is all about: a little colony of people nurturing
one another, living, expressing and creating ensemble.

PRESS

".... Be'er achieves his dramatic purpose through choreographed free association.... The committed performance of the cast and the purity of the choreography will win you over."

Anna Kisselgoff - "The New York Times"

"Rami Be'er, an innovative creator, is amongst the most progressive and interesting choreographer of our time"

Silvia Nagel 'Nachrichten' Linz

"... Be'er, working with the troupe's muscular, beautiful, magically sleek

dancers, ... masters an almost infinite variety of optical illusions..."

Governor State University,
University Park, Ill. U.S.A

"Their highly developed artistry as skilled dancers surprised the audience. Their inventiveness and sophistication intrigued it. But their sheer energy and exuberance as performers overwhelmed it." Sam Lipski;"

At the Australian News' Australia

The Kibbutz Contemporary Dance Company started as an extension of the Regional Western Galilee Dance Group by Yehudit Arnon who founded and directed the company until 1996. Over the years, the KCDC developed into one of Israel's prominent dance companies and has gained international renown. Over the past years, the Company has been widely identified with the works of its Artistic Director - Rami Be'er. Be'er's creations have credited the company with international acclaim as it frequently performs

პრესა:

„ბე’ერი დრამატურგიას თავისუფალი ქორეოგრაფიული ასოციაციებით აგებს. არაჩვეულებრივი შესრულება და დახვეწილი ქორეოგრაფია აუცილებლად მოიგებს თქვენს გულს.“

ნიუ იორკ თაიმსი

„რამი ბე’ერი ინოვაციური შემოქმედი. იგი ჩვენი დროის ერთ-ერთი ყველაზე პროგრესული და საინტერესო ქორეოგრაფია.“
სილვია ნაგელი, „ნახრიხტენი“

„ბე’ერის დასი ათლეტური, ლამაზი, მაგიურად მოძრავი მოცეკვავეებისაგან შედგება.. ოპტიკური ილუზიების უბადლო ოსტატები არიან...“

გოვერნორის შტატის უნივერსიტეტი
ა.შ.შ

„გვაოცებს მოცეკვავეების უდიდესი არტისტიზმი და ოსტატობა. უშრეტი ფანტაზია ინტერესს გვიღვიძებს. ხოლო მათი საოცარი ენერჯია და შემსრულებლების დახვეწილი მანერა, მთლიანად გვიპყრობს.“

შამ ლიპსკი, აუსტრალიან ნიუსი

in theaters around the world. His work is known to arouse much interest and curiosity with audiences both in Israel and abroad, and as a result the company enjoys an ever increasing demand for its performances on stages worldwide. The KCDC pioneered in introducing children to the magic world of modern dance with its special program for schools, presenting Be’er’s highly popular children’s works. At present’ these works are widely performed by the KCDC-2, founded in 1994. In performing the original creations of Artistic Director Rami Be’er, the KCDC acquired its exclusive and unique character, which has become its trademark both in Israel and abroad. The company has been permanently invited to numerous festivals and events around the globe and will tour in the U.S.A., Canada, South America & Europe.

К К К К К
182780 — 601169076360

თეატრალურ კრიტიკოსთა საერთაშორისო ასოციაცია

თბილისის საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი

შოთა რუსთაველის სახელობის თეატრისა და კინოს
უნივერსიტეტი

კულტურული ხიდი

(პროფესიონალ კრიტიკოსთა სიმპოზიუმი)

თეატრი-მაყურებელი-კრიტიკა: „ბერმუდის სამკუთხედი“ თუ
„იდიალური სამეული“

თბილისი (1-2 ოქტომბერი 2010)

თეატრის პროფესიონალები და კრიტიკოსები ხშირად „მაყურებლის სახელით“ ლაპარაკობენ. მათი არანაკლებ კრიტიკული მცირე ნაწილი კი თვლის, რომ უბრალო მაყურებელთან შედარებით პროფესიონალთა კრიტიკერიუმები და, შესაბამისად, გემოვნებაც გაცილებით უფრო დახვეწილი და მაღალია.

მაყურებელი ხშირად სტატისტიკურ ციფრებამდე არის დაყვანილი. ამ ამოუცნობ, მრავალთავიან ქმნილებას მხოლოდ ძალიან იშვიათად თუ სთხოვენ, რომ თავისი ანონიმურობა გვერდზე გადადოს, რეალური, ინდივიდუალური სახე გამოაჩინოს და აზრი გამოთქვას. თეატრალური ჯილდოებისა და პრემიების გაცემისას კი ჟიური მაყურებლის გემოვნებას საერთოდ არ ითვალისწინებს. ჩვენ, პროფესიონალებს, მაყურებელი სრულებით არ გვაინტერესებს და მსჯელობის დაწყებისთანავე, თეატრალური განტოლებიდანაც გამოვრიცხავთ ხოლმე.

როგორ უნდა გავაუმჯებესოთ თეატრალური სტანდარტები იმ ხალხის კონკრეტული მოთხოვნების, სურვილებისა და განაჩენის გაუთვალისწინებლად, რომელნიც ავსებენ თეატრალურ დარბაზებს? მზად ვართ კი ვაღიაროთ, რომ ხშირად მაყურებელი დარბაზს ტოვებს იმ სპექტაკლების მსვლელობისას, რომელებსაც ჩვენ ვაღმერთებთ.

ეს სიმპოზიუმი თეატრის პროფესიონალებს, კრიტიკოსებსა და მაყურებელს შორის დიალოგის გამართვის მცდელობაა. გავარკვიოთ, რას ვიღებთ, როდესაც თეატრის, მაყურებლის, კრიტიკის სამკუთხედს თანაბრად განვიხილავთ და რას ვკარგავთ, როდესაც ეს ბალანსი ირღვევა.

სიმპოზიუმი „ღია მაყურებლისათვის“, უფრო მეტიც, მის აქტიურ მონაწილეობაზეა დამოკიდებული. სიმპოზიუმის ხელმძღვანელი — ირინა ლოლობერიძე

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF THEATRE CRITIQUES

TBILISI INTERNATIONAL FESTIVAL OF THEATRE

SHOTA RUSTAVELI THEATRE AND FILM GEORGIAN STATE
UNIVERSITY

Cultural Bridge

(Experienced Critics Symposium)

Theatres – Audience – Critics: A “Bermuda triangle” or a “Holy Trinity”

Tbilisi (October 1st and 2nd)

Many theatre-makers and critics claim to “on behalf of the audience”. Others – a minority but no less vociferous – openly deride this idea: their criteria, they say, dwell in an area much higher than the level (i.e. taste) of the audience.

The audience is generally reduced to mere statistics: this mysterious, many-headed creature is very rarely invited to break out of its anonymous state of existence and become real faces and individual voices. The bulk of the awards are given by juries composed of theatre professionals only, at times with the explicit aim of countering the audiences’ preferences and verdicts at that. Don’t we, theatre professionals, tend to take the audience for granted, while effectively excluding it from the theatre equation when we start discussing it?

How can we strive to improve the standards of the theatre without paying closer attention to the concrete needs, desires and verdicts of the people who fill in its halls? Are we ready to admit that at times the type of theatre we praise is exactly that which drives audiences away?

This symposium is an invitation for a discussion between theatre professionals, critics and audience members on what we all gain when the three sides of Theatre – Audience – Critics triangle are considered of equal importance and what we all lose when the balance is disrupted.

The symposium is not only “open to the public”. It will rely on its active participation.

Chairman of Symposium - Irina Gogoberidze

ფესტივალის გუნდი / FESTIVAL TEAM

ეკატერინა მაზმიშვილი
ფესტივალის დირექტორი

Ekaterina Mazmishvili
Festival Director
eka@tbilisiinternational.com

თინათინ კალატოზიშვილი
დირექტორის თანამემწე
საერთაშორისო პროგრამის
კოორდინატორი

Tinatin Kalatozishvili
Assistant to Director
International Program
Coordinator
tina@tbilisiinternational.com

ნატო ებანოიძე
რეკლამისა და ბექდევითი
პროდუქციის კოორდინატორი,
ფოტოგრაფთა და ვიდეო
ოპერატორთა გუნდის
კოორდინატორი,
ლონისძიებებისა და პროექტების
მენეჯერი

Nato Ebanoidze
Head of Advertising and
Publishing, Photo and Video Team
Coordinator,
Events and Projects Management
nato@tbilisiinternational.com

მაკა ყუბუსიძე
საერთაშორისო და ქართული
პროგრამების კოორდინატორი;
ფესტივალის გახსნის,
ლონისძიებებისა და პროექტების
კოორდინატორი

Maka Kubusidze
Coordinator :
International and Georgian
Showcase Program
Coordinator for : Festival Opening/
Festival Events/ Projects
maka@tbilisiinternational.com

ქეთევან კანტიძე
ქართული პროგრამის
კოორდინატორი

Ketevan Kantidze
Georgian Show Case Coordinator
show-case@tbilisiinternational.com

თამუნა ლალიაშვილი
პრესასთან და ტელევიზიასთან
ურთიერთობის, ქართული
პროგრამის და სიმპოზიუმ “
კულტურული ხიდის”
კოორდინატორი

Tamuna Laliashvili
Coordinator for Press and
Television Projects, Coordinator of
Georgian Show Case Coordinator
for “Cultural Bridge” Symposium
tamuna@bilisiinternational.com

თეონა მაღალაშვილი
ქართული პროგრამის კოორდინატორი,
ვებ გვერდის ადმინისტრატორი,
საერთაშორისო პროგრამის ტექნიკური
კოორდინატორის ასისტენტი

Teona Magalashvili
Georgian Showcase Coordinator
Assistant to Technical Coordination of
Guest Performances
Web-Site Administrator
teona@tbilisiinternational.com

არჩილ
დვალისშვილი
ტექნიკური მენეჯერი

Archil Dvalishvili
Technical Director
technical@bilisiinternational.com

ნინო კანტიძე
რედაქტორი

Nino Kantidze
Texts Editor

რუსუდან ზირაქაშვილი
იურისტი

Rusudan Zirakashvili
Lawyer
rusudan_zirakashvili@yahoo.com

მზია სხირტლადე
მთავარი ბუღალტერი

Mzia Skhirtladze
Accountant
mzia@tbilisiinternational.com

ვანო თოდრია
ტრანსპორტისა და ლოგისტიკის
მენეჯერი

Vano Todria
Transportation and Logistics
logistic@tbilisiinternational.com

ნიკა მაჩიძე
კლიპის ავტორი

Nika Machaidze
Advertising Clip Author
nikakoi@goslab.ge

თორნიკე ლლონტი
ტექნიკური ადმინისტრატორი

Tornike Ghloni
Technical Manager
technical@tbilisiinternational.com

სანდრო კაპანაძე
გრაფიკული დიზაინის ავტორი

Sandro Kapanadze
Graphic Design Author
design@events.ge

გია მირიანაშვილი
ვებ გვერდის ავტორი

Gia Mirianashvili
Web-Site Developer
gmirian@gmail.com

Connecting **Tbilisi** to more than 70 destinations!

**Official Carrier of
Tbilisi International Festival**

AWARDED ATW
PHOENIX AWARD
2010

airline of
the year 2009/10
an era.2010 award

Book tickets in your travel agency and on www.airbaltic.com

airBaltic

OutdoorR.ge

WWW.TBILISIINTERNATIONAL.COM

ინფორმაცია / Information:
+ 995 32 95 07 / 95 35 82